

Γιάννης Δ. Μπάρτζης

Επειγόντως έναν ηγέτη!

Η Ελλάδα ακέφαλη σε βαθιά κρίση

2012

Επείγοντως έναν ηγέτη!

Η Ελλάδα ακέφαλη σε βαθιά κρίση

2012

Η απογοήτευση και η οργή
ενός δασκάλου
για το σήμερα και το αύριο της Ελλάδας

Γιάννης Δ. Μπάρτζης

Επειγόντως έναν ηγέτη!

Η Ελλάδα ακέφαλη σε βαθιά κρίση

2012

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Να μη φορτώσουμε στα εγγόνια μας το δικό μας χρέος!

Εχθροί του Κόσμου οι «αγορές»

Χρειαζόμαστε έναν ηγέτη!

Να σταματήσει ο κατήφορος της Ελλάδας και του Κόσμου

Οι κρίσεις χρέους εγκυμονούν απρόβλεπτες συμφορές

Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω! ... τους κερδοσκόπους

Δώστε πίσω τα κλεμμένα!

Για ποια ισότητα απολαβών μιλάμε;

Είναι ανάγκη να το διαψεύσετε... Αν μπορείτε

Αρρωστη η παιδεία μας

Η ασχημία του σπρέι

Υπάρχει άραγε ελπίδα για τα ελληνικά πανεπιστήμια;

Τα κακώς κείμενα στο ελληνικό δημόσιο

Μπορούμε μια πιο άμεση δημοκρατία

Θλιβερές εικόνες – Η κατάθλιψη στους δρόμους

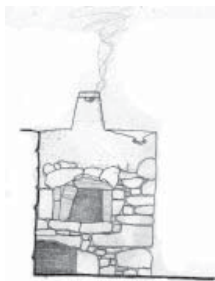
Η δικτατορία των διασκεδαστών

Ζούμε μια τηλεοπτική αθλιότητα

Νεοελληνικός εκβαρβαρισμός

Λαθρομετανάστευση και εγκληματικότητα

Σε όσους βιαστούν να κατακρίνουν...

Να μη φορτώσουμε στα εγγόνια μας το δικό μας χρέος!

Η Ελλάδα βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Δεν αμφιβάλλει κανείς γι' αυτό. Όμως ατενίζουμε την οικονομική και την κοινωνική μας κατρακύλα, σαν να αφορούν κάποιους γειτόνους, όχι εμάς. Παθητικοί και άβουλοι εγκαταλείψαμε τη διαχείριση του δύσκολου παρόντος και του οδυνηρότερου -όπως προβλέπεται- μέλλοντος, σε εκείνους ακριβώς που μας οδήγησαν έως εδώ. Βαυκαλιστήκαμε με τα γνωστά, από παλιά, κομματικά συνθήματα, ανεμίσαμε σημαίες πλαστικές, γαλάζιες, πράσινες, κοκκινοκίτρινες και άλλες, εκτελέσαμε άψογα το δημοκρατικό καθήκον μας, ψηφίσαμε... και τώρα στην τι-βι αγωνιούμε αν θα ακουστεί ξανά η χαρμόσυνη είδηση: «Θα εγκριθεί το νέο δάνειο από την τρόικα;»

Αν εγκριθεί, όπως συνέβη ήδη κατ' επανάληψη... όλα καλά! Θα επιβιώσουμε! Όσο για αύριο... έχει ο Θεός!

Μα, τρελαθήκαμε τελείως; Πού βαδίζουμε, συμπολίτες;! Πού πάμε;!

Και όλα αυτά που διαρρέουν στον τύπο, για την απεμπόληση της εθνικής κυριαρχίας μας; Για το ξεπούλημα του πλούτου της Ελλάδας στους ξένους; Για τη χρεοκοπία, που διαρκώς μετακινείται προς το αύ-

ριο; Και για την ανεργία που ξεπέρασε τα πιο εφιαλτικά επίπεδα; Και για το κοινωνικό κράτος που καταρρέει μέχρι την πλήρη του απαξίωση; Και για τους μισθούς και τις συντάξεις που πετοσκοφτήκανε; Και για τη μεσοαία τάξη που εξαφανίζεται; Και για τα καταστήματα που έκλεισαν και μένουν άδεια; Για όλα αυτά ποιος θα μιλήσει;

«Ευημερούσαμε με δανεικά», λένε και μάλλον έχουν δίκιο. «Ήρθε η ώρα να κάνουμε ταμείο...». Το βλέπουμε. Ως πότε όμως θα συνεχίζουμε αυτό τον άφρονα κατήφορο;

Δάνεια πάνω σε νέα δάνεια... ξανά και ξανά. Παίρνουμε δάνεια, για να ξεπληρώσουμε τα παλαιά. Και δε ρωτά κανείς: Τα νέα δανεικά ποιος θα κληθεί να τα πληρώσει;

Τα παιδιά μας;

Τα εγγόνια μας;

Ο λαός στριμώχνεται στην ανεργία και την ένδεια, οι μικρομεσαίοι επαγγελματίες καταστρέφονται, η εγκληματικότητα χτύπησε κόκκινο, η παιδεία και η υγεία διαλύονται, η δημόσια τάξη έχει συρρικνωθεί, ο κοινωνικός ιστός έχει μοιραία διαρραγεί, το χαμόγελο ενός ολόκληρου λαού μαράζωσε...

Όλη η χαρά μας... και η μόνη ελπίδα μας: Να ευαρεστηθούν οι τροϊκανοί, να μας εγκρίνουν κι άλλα δανεικά. Κι ό,τι ζητήσουν... χάρισμα!

Για περηφάνια θα μιλάμε τώρα;

Όμως, αγαπητές μου συμπολίτισσες και αγαπητοί μου συμπολίτες, συνέλληνες και συνταλαιπώροι, ως ένας απειροελάχιστος ανάμεσα στα εκατομμύρια του δοκιμαζόμενου λαού μας, και βέβαια ως συγγραφέας -αν ίσως και αυτό έχει για κάποιους σημασιολογία να απευθυνθώ στην πολιτική ηγεσία της πατρίδας μου, καθώς και σε όλες και όλους τους Έλληνες και τους λοιπούς υπηκόους της χώρας, και να τους πω:

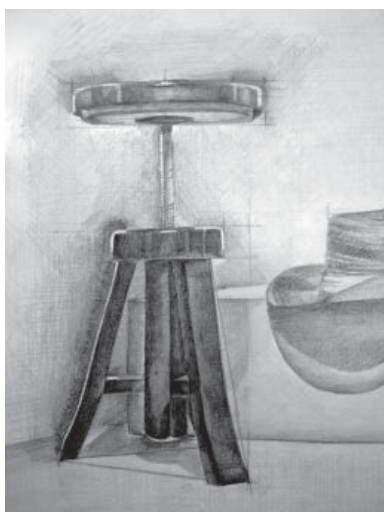
Αδέρφια, ό,τι κακό είναι να συμβεί, να το υποστούμε εμείς!

Εμείς που φταιξαμε, εμείς που ανεχτήκαμε, εμείς που συναινούσαμε με τη σιωπή μας και το βόλεμα, εμείς που χειροκροτούσαμε πολιτικές και πρόσωπα, εμείς που δε σηκώσαμε επανάσταση ενάντια στη μίζα, στη ρεμούλα, στην αναξιοκρατία, στον κομματισμό, εμείς που θρέψαμε τους πράσινους, μπλε και κόκκινους συνδικαλιστές των μπλόκων εθνικών οδών και του «κατεβασμένου διακόπτη», εμείς που ενθαρρύνουμε τα παιδιά μας να κάψουν σχολεία και πανεπιστήμια...

Να πληρώσουμε τα σπασμένα Εμείς, η... «Γενιά του Πολυτεχνείου», η πιο αν-άξια, εγώπαθη, αρπακτική, ολέθρια γενιά. Η γενιά που συνθηματολογούσε στο κενό, τσαλαπατώντας όλα τα οράματα.

Εμείς θα πρέπει να πληρώσουμε! Όχι τα παιδιά και τα εγγόνια μας!

Ό,τι κακό είναι να μας βρει... Να έρθει τώρα!!!

Εχθροί του Κόσμου οι «αγορές»

Ακούω ότι κλειδί στην κρίση που περνά η πατρίδα μας, είναι «οι αγορές». Αν αυτές δεηθούν και μας δανείσουν... θα πορευτούμε. Αυτές κρατούν τα χρέη και τα ομόλογα του κράτους μας... Για να ξεπληρωθούν τα υπερκέρδη τους, μας επιβλήθηκε «μνημόνιο» και τροϊκανή επιτήρηση (δηλαδή απώλεια εθνικής κυριαρχίας).

Μα, τι τελοσπάντων είναι αυτές «οι αγορές»;

Αν το δούμε χωρίς θεωρητικές φιοριτούρες, που σκόπιμα συσκοτίζουν και ντύνουν με «θεικές» ιδιότητες αυτή τη διεθνή υπερκρατική οντότητα, θα λέγαμε ότι οι «αγορές» δεν είναι τίποτα παραπάνω από κοινά φυσικά πρόσωπα (συγκεκριμένοι άνθρωποι δηλαδή), καθώς και νομικά πρόσωπα (ομάδες συνεταιρισμένων ανθρώπων, χρηματιστηριακές επιχειρήσεις, τράπεζες, ασφαλιστικά ταμεία, οργανισμοί κ.τ.ό.). Σημαντικό ποσοστό του χρέους μας, που ξεπερνά μάλιστα το 20 %, το έχουν «αγοράσει» και το ορίζουν Έλληνες μέλη των «αγορών», τράπεζες, ασφαλιστικά ταμεία, επενδυτικές εταιρείες και ιδιώτες. Αυτό ίσως είναι ένα μεγάλο «αγκάθι» στο όλο πρόβλημα, αφού τυχόν «κούρεμα» (μείωση) του χρέους ή επίσημη πτώχευση της χώρας

θα οδηγούσαν σε οικονομική βύθιση και τους «δικούς μας» (τα ασφαλιστικά μας ταμεία και τις τράπεζές «μας»).

Και τίθεται ένα εύλογο ερώτημα: Πώς είναι θεμιτό και νόμιμο, να σωρεύουν υπερκέρδη δισεκατομμυρίων Ευρώ και Δολαρίων «οι αγορές»..., να εξαναγκάζονται λαοί εκατομμυρίων ανθρώπων στη φτώχεια, στην ανεργία, στην ανασφάλεια, στην εθνική σκλαβιά... και οι κυβερνήτες των λαών να νοιάζονται μόνο, για το πώς θα πληρωθούν στις «αγορές» αυτά τα υπερκέρδη;

Εάν τα χρήματα είχαν δοθεί για να ξεπεραστεί μια φυσική καταστροφή, ένας σεισμός, μια λοιμική, ένα τσουνάμι, μια ήττα από πόλεμο..., θα ήταν κατανοητή η ανέχεια και το στρίμωγμα και η ανάγκη αποπληρωμής των «δανεικών».

Στην περίπτωση μας όμως, ένα παράδειγμα τα λέει όλα: Σε λίγες μόνο ημέρες (από τις πολλές αυτής της χρονίζουσας «κρίσης»), με την αστοχία και τις αμήχανες κινήσεις της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, «οι αγορές» αποκόμισαν υπερκέρδη 17 δισεκατομμυρίων Ευρώ σε βάρος της Ελλάδας, τα οποία προστέθηκαν στο διογκωμένο χρέος της, και τελικά η χώρα μας τυλίχτηκε στα δεσμά του «μνημονίου» του ΔΝΤ και της «τρόικας».

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι:

Η διόγκωση του ελληνικού χρέους δεν οφείλεται σε αυξημένα ημερομίσθια των υπαλλήλων ούτε σε πρόωρες συνταξιοδοτήσεις, όπως τεχνηέντως διαδίδεται. Αν ήταν έτσι, με τις περικοπές που έγιναν μέχρι τώρα σε μισθούς, δώρα, συντάξεις κ.λπ. θα άρχιζε κάπως να μειώνεται. Το χρέος όμως διαρκώς μεγαλώνει και στα-

ματημός του δε φαίνεται στον ορίζοντα.¹ Η διόγκωση του ελληνικού χρέους δεν οφείλεται σε φυσικές καταστροφές ούτε σε ήττα από εξωτερικό εχθρό.

Βεβαίως έγιναν «ρεμούλες» από εγκληματικά ανάληπτους και ατιμώρητους -ακόμα- πολιτικούς (σκάνδαλα, υπερτιμολογήσεις, προμήθειες, μίζες...). Βεβαίως υπήρξε μια διευρυμένη λαϊκή ευημερία με δανεικά (πολιτικό έγκλημα κομματικο-συνδικαλιστικής συνευθύνης [«μαζί τα φάγαμε»!]).

Όμως, η ραγδαία και ασυγκράτητη διόγκωση του ελληνικού χρέους οφείλεται σε διεθνή χρηματιστηριακά παιχνίδια, σε «έξυπνες κινήσεις», «φούσκες», προβλέψεις, διαδόσεις, προαγορές ομολόγων, σε σιντι-ες, σουάπς, σπρεντς και άλλα τερτίπια των διεθνών κερδοσκοπών. Με άλλα λόγια, η διόγκωση του ελληνικού χρέους οφείλεται σε τοκογλυφικά παιχνίδια των «αγορών».

Οι λαοί, προχθές της Αργεντινής, χθες της Ιρλανδίας, σήμερα της Ελλάδας και της Πορτογαλίας, αύριο της Ισπανίας και ποιοι άλλοι στη συνέχεια, στενάζουν κάτω από την στέρση, την ανεργία, τον οικονομικό βραχνά. Οι νέες γενιές απελπίζονται στην ανασφάλεια, οι κοινωνικές δομές καταρρέουν, κατάθλιψη και φτώχεια μαυρίζουν τη ζωή στις κοινωνίες

1. Το 2009 το χρέος ήταν **298,7 δις**, το 2010 ήταν **328,6 δις**, το 2011 είναι **364,1 δις**. Το σωτήριο έτος 2012 θα είναι **399,3 δις**, το 2013 **432,4 δις**, το 2014 **465,6 δις** και το 2015 θα είναι **501,1 δις**. Οι τόκοι που πληρώσαμε και πρέπει να πληρώσουμε για την αντίστοιχη χρονική περίοδο είναι: Το 2009 πληρώθηκαν τόκοι **12,5 δις**, το 2010 **13,9 δις**, το 2011 **16,0 δις**, το 2012 θα πληρωθούν **18,9 δις**, το 2013 **22,8 δις** το 2014 **26, 9 δις**, το 2015 **30,9 δις**! Αυτά καταγράφονται επισήμως στο Δελτίο Δημόσιου χρέους αριθ. 61, Μάρτιος 2011 που, περιλαμβάνεται στο μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα που ψηφίστηκε στην Ελληνική Βουλή το καλοκαίρι του 2011.

εκατομμυρίων ανθρώπων... Και από την άλλη μεριά, μια χούφτα διεθνών κερδοσκόπων συσσωρεύει κεφάλαια άνομου κέρδους.

Δεν είναι ένα αβασάνιστο σύνθημα της Αριστεράς. Είναι συνείδηση όλης της κοινωνίας: «Οι αγοραίοι» κάνουν χρυσάφι τον ιδρώτα των λαών. Ευτυχούν οι λίγοι, οι ελάχιστοι, με την απελπισία των πολλών... Η απληστία των «αγορών» είναι πηγή δεινών στη σύγχρονη Ανθρωπότητα.

Σε τι διαφέρουν οι οικονομικοί αυτοί χρυσοπόντικες από εξωτερικούς εχθρούς; Διαφέρουν μήπως, οι συνέπειες της τοκογλυφικής τους δράσης, από την οδύνη λαού σε πολεμική ήττα;

Το αδιέξοδο που βιώνει όλη η Ευρώπη, με την απειλή χρεοκοπίας κρατών και την απαξίωση του Ευρώ, ήρθε ώρα να πάρει τέλος. Η διελκυστίνδα δανείων και χρέους, που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην εξαθλίωση λαών, στην απορρύθμιση κοινωνιών, στην καταλήστευση εθνικών πόρων, στη γενικευμένη φτώχεια των πολλών από τη μια και στην αλόγιστη ευμάρεια των ολίγων από την άλλη, δεν μπορεί να πάει μακριά.

Δεν το βλέπετε;

Εσείς, κυρίες και κύριοι, που αποτελείτε την πολιτική ηγεσία στην πατρίδα μου, κυβερνητικοί και αντιπολιτευόμενοι, συνέλθετε! Το καράβι βουλιάζει! Βρείτε τη δύναμη να συνεννοηθείτε μεταξύ σας καθώς και με τις ηγεσίες των Ευρωπαϊκών κρατών, και ακόμα παραπέρα με τις ηγεσίες του Κόσμου.

Απευθύνομαι σε εσάς όλους, κυρίες και κύριοι, ηγέτες των κρατών, οι λαοί σας σας ανέβασαν σε κυβερνητικούς θώκους, σας εμπιστεύθηκαν τη μοίρα τους και σας διέθεσαν μηχανισμούς επιβολής και εξουσίας. Σας έδωσαν στρατούς, υπηρεσίες μυστικές και φανερές, χρηματοοικονομικούς μηχανισμούς, δυνάμεις καταστολής, όπλα λογής... Όλα αυτά σας τα έδωσαν, για να μπορείτε να υπερασπίζεστε τα συμφέ-

ροντά τους, τις κοινωνίες τους, τις κατακτήσεις τους, την πρόοδό τους. Σας ανέβασαν ψηλά, σας τίμησαν με δόξες, εξασφάλισαν τα αξιώματά σας και σας εξόπλισαν, για να εγγυηθείτε την ποιότητα ζωής τους και να τη βελτιώσετε...

Χρέος σας είναι να υπερασπιζέστε τους εντολοδότες σας, τους λαούς σας, στο όνομα των οποίων έχετε ορκιστεί.

Τώρα οι λαοί σας κινδυνεύουν από τις «αγορές». Η ευημερία τους, οι ελπίδες τους, το μέλλον των παιδιών τους φαλκιδεύονται από τους διεθνείς «κερδοσκόπους». Ηγέτες της Ελλάδας, ηγέτες της Ευρώπης, ηγέτες του Κόσμου, ενώστε τις βουλήσεις σας και θέστε τις «αγορές» ενώπιον των ευθυνών τους. Τα υπερκέρδη τους προέρχονται από παιχνίδια χρηματιστηρίου και χειρισμούς ομολόγων, προέρχονται από «κομπίνες» και τεχνάσματα, όχι από παραγωγική δουλειά.

Κηρύξτε τους «εχθρούς του κόσμου»!

Κηρύξτε πόλεμο στις «αγορές»!

Και βέβαια δεν εννοώ με αυτό, να βομβαρδίσετε την Goldman Sachs, ούτε να στήσετε κρεμάλες για τους Σόρρους...

Απλά, τολμήστε να τους δείξετε ότι εσείς διαχειρίζεστε τις τύχες των λαών σας... Αναδιατυπώστε τους όρους αυτού του άθλιου «παιχνιδιού».

Αλλάξτε τους κανόνες του.

Μόνο για την Ελλάδα, μια συμφωνία για επιτόκιο δανεισμού 1 % αντί του ισχύοντος, θα επέφερε σε ένα μόνο έτος ελάφρυνση από πληρωμή τόκων δέκα δισεκατομμυρίων Ευρώ. Αυτή η λύση είναι καθαρά πολιτική. Είναι ζήτημα πολιτικής απόφασης των Ευρωπαίων ηγετών. Γιατί δεν την παίρνουν; Λίγα έχουν χαρίσει ως τώρα στις αγορές; Ας κοιτάξουν και τους λαούς τους λίγο! Ξέρετε πόσα μπορούν να γίνουν στο κοινωνικό κράτος με δέκα δισεκατομμύρια Ευρώ;

Ηγέτες της Ευρώπης και του κόσμου, ηγετίσκοι της Ελλάδας, μιλήστε σθεναρά στις «αγορές». Πείτε τους ευθαρσώς ότι αν θέλουνε να «παίζουν» εσασεί..., πρέπει να χάσουν μέρος των υπερκερδών που σώρευσαν με φουσκωμένα επιτόκια και με χρηματιστηριακά «παιχνίδια».

Φορολογήστε τους «αγοραίους»! και με τα χρήματα αυτά στηρίξτε τους λαούς που αντιμετωπίζουν πτώχευση.

Η πάρτε διεθνώς απόφαση (όπως την πρόσφατη ομόφωνη απόφασή σας για τη στρατιωτική επέμβαση του ΝΑΤΟ στη Λιβύη) να «κόψετε» τα «κέρδη-έσοδα» όλων των «αγορών» κατά ένα γενναίο ποσοστό.

Να ανασάνουν επιτέλους χώρες και λαοί...

Και να κινήσουμε πάλι μπροστά, ΟΛΟΙ, λαοί και «αγορές» ως την επόμενη μεγάλη κρίση.

Ως τότε, βέβαια, να έχουν οι πολίτες «στημένες τις αγχόνες» για τους πολιτικούς τους που θα στήριζαν ξανά ευημερίες ψεύτικες σε δανεικά κεφάλαια... και για δημόσιους λειτουργούς, από τον τελευταίο κλητήρα έως το Βουλευτή και Υπουργό που θα σκεφτόντουσαν «να βάλουν χέρι» στο δημόσιο χρήμα.

Χρειαζόμαστε έναν ηγέτη!

Βλέπετε, δεν κάνω λόγο για επανάσταση, για πλήρη ανατροπή του τοπικού μας ή ακόμα περισσότερο του διεθνούς πολιτικού συστήματος. Τις πλήρωσαν οι μάζες των λαών πολύ ακριβά τις ριζικές ανατροπές κατά το παρελθόν. Το κομμουνιστικό όραμα κράτησε μόνο έξι δεκαετίες. Και πολλές λέω... Και στοίχισε απύθμενα μεγέθη ανθρώπινου πόνου και ποταμούς χυμένου αίματος. Κρίμα!

Μα ποιος εχέφρων νοσταλγός του μονοκομματικού εργατικού καθεστώτος θα επιθυμούσε σήμερα να είναι εργαζόμενος (δηλαδή «προλετάριος κυρίαρχος») στην «κομμουνιστική» Κίνα στο Ελντοράντο των απανταχού της Γης κεφαλαιοκρατών, με το ρομποτοποιημένο μαζικό εργατικό δυναμικό των 90 δολαρίων μηνιαίας αμοιβής; Ή ποιος θα ήθελε να ζει τώρα στη Βόρεια Κορέα;

Είναι απογοητευτικό για τις ιδέες που έθρεψαν τα νιάτα μας, αλλά θαρρώ ότι μετά από τρεις τέσσερις αιώνες, η αναφορά σ' εκείνο το «πολιτικό πείραμα» θα πιάνει μια μικρή παράγραφο στην πολυσέλιδη Ιστορία του Κόσμου.

Προτείνω απλά την εκλογίκευση του συστήματος. Να πατήσουν ξανά τα πόδια στη γη και να σηκωθεί και πάλι ψηλά το κεφάλι. Να δούμε φως, βρε παιδιά!

Μα για να γίνει πράξη αυτό, χρειαζόμαστε ηγέτες! Όχι πολιτικούς της σειράς! Τον ηγέτη τον χρειάζεται σήμερα όλος ο λαός. Όχι το όποιο κόμμα! Τόσο στην Ελλάδα όσο και στον υπόλοιπο Κόσμο, λείπουν οι ηγέτες που θα μπορούσαν να εμπνεύσουν οράματα στους λαούς τους. Οι λαοί είμαστε ακέφαλοι. Οι συνασπισμοί κρατών είναι ακέφαλοι. Τα μεγάλα κράτη είναι ακέφαλα. Η Οικουμένη στερείται μπροστάρηδων.

Μας κυβερνούν πολιτικοί «νάνοι», δοτοί, ελεγχόμενοι, διαχειρίσιμοι, προβλέψιμοι, χειραγωγημένοι, κατασκευασμένοι, ανταλλακτικοί.

Στον αιώνα της παγκοσμιοποίησης κυβερνούν οι Τράπεζες, τα Μονοπώλια, οι Πολυεθνικές, οι «Αγορές», τα ΜΜΕ. Εμείς νομίζουμε ότι εκλέγουμε τους κυβερνήτες μας, μα εκλέγουμε τις δικές τους μαριονέτες...

Μα ας αφήσουμε τον Κόσμο και ας έρθουμε στα δικά μας. Στην Ελλάδα μας.

Είναι επείγουσα ανάγκη για έναν ηγέτη επιπέδου Ελευθέριου Βενιζέλου των Βαλκανικών πολέμων ή Νικόλαου Πλαστήρα του '22. Έναν ηγέτη, που θα γίνει η φωνή του βουβού πλήθους. Θα εκφράσει τη συνείδηση των εξεγερμένων, των απογοητευμένων, των απελπισμένων. Έναν ηγέτη, που θα πιάσει το σφυγμό της λαϊκής καρδιάς και θα μας μιλήσει, κοιτάζοντάς μας στα μάτια. Ένα ηγέτη που, με όπλο την αλήθεια, θα μας ανοίξει λεωφόρους προόδου, με ευθύνη, με δουλειά, με όραμα, με εντιμότητα, με περηφάνια!

Γιατί δεν πάει άλλο, αδέρφια!

Ο κίνδυνος βρίσκεται ante portas! Η δίκαιη οργή των μαζών θα οδηγήσει σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις και θα σαρώσει αύριο τα πάντα... φέρνοντας την απόλυτη αυτοκαταστροφή.

Μόνο ένας άξιος ηγέτης θα μπορούσε να μεταστρέψει το λαϊκό θυμό σε δύναμη ελπίδας!

Χρειαζόμαστε επειγόντως έναν ηγέτη, για να οδηγήσει την Ελλάδα, με δημοκρατία, προς τη δεύτερη Μεταπολίτευση.

Αξίζει να θυμηθούμε εδώ μια ιστορία από την αρχαία Ρώμη. Έχει σχέση με την κατάσταση μας. Η σύγκλητος των Ρωμαίων όταν βρισκόταν στα δύσκολα, όταν είχε μπροστά της αδιέξοδο, παραχωρούσε όλες τις εξουσίες σε Έναν (!) που τον εξουσιοδοτούσε να δράσει ελεύθερος, χωρίς να λογοδοτεί σε κανένα όργανο της πολιτείας για τις όποιες ενέργειές του. Αρκεί να έσωζε τη Ρώμη. Αυτός ήταν ο «δικτάτορας»!

Παροιμιώδης έμεινε για την αρετή του και την ταπεινοφροσύνη του ο δικτάτορας Λεύκιος Κόιντος Κικκινάτος, Ρωμαίος στρατηγός και επιφανής πολιτικός από αριστοκρατική οικογένεια.

Παρόλο που έζησε στην εποχή της οξείας διαμάχης πατρικίων και πληβείων (διαμάχης της ανώτερης τάξης και του λαού θα λέγαμε σήμερα) και ανήλθε ως το αξίωμα του Ύπατου, ποτέ δε δέχτηκε να χρησιμοποιήσει άνομα μέσα στην ταξική αντιπαράθεση. Όλοι του αναγνώριζαν ότι υπηρέτησε με αμεροληψία και δικαιοσύνη τη Ρώμη.

Όταν ο γιος του, Καίσωνας, έκανε κάποια βαριά παρανομία, δεν τον κάλυψε, όπως θα έκαναν σύγχρονοί μας πολιτικοί, κι ας πέραγε εύκολα από το χέρι του ως Ύπατος που ήταν. Μάλιστα, για να πληρώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στο γιο του μαζί με την ποινή της εξορίας, αναγκάστηκε να ξεπουλήσει την περιουσία του.

Όταν έληξε η θητεία του, αποσύρθηκε από το στίβο της πολιτικής. Αποτραβήχτηκε σ' ένα μικρό χωράφι που του είχε απομείνει πέρα από τον Τίβερη και το καλλιεργούσε μόνος του.

Το 458 π.Χ. όμως ο τότε Ύπατος της Ρώμης, Μινούκιος, πολιορκήθηκε από τους Αικούους μέσα στο στρατόπεδό του στο όρος Λάτιο. Η κατάσταση ήταν κρίσιμη. Εάν ο Μινούκιος υπέκυπτε στην πίεση των πολιορκητών, η Ρώμη θα σκλαβωνόταν. Η σύγκλητος βρέθηκε σε μεγάλη αμηχανία και, όπως συνήθιζε σε τέτοιες έκρυθμες στιγμές, ψήφισε να διοριστεί δικτάτορας ο Κικιννάτος. Πάνω του κρεμάστηκαν οι ελπίδες όλων.

Έτρεξαν οι αγγελιοφόροι και τον βρήκαν στο χωράφι του να οργώνει με το απλοϊκό του άροτρο, κατασκονισμένος και με χέρια ροζιασμένα. Μόλις πληροφορήθηκε τα γεγονότα, σφούγγισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του, παράτησε στην άκρη το αλέτρι του κι έτρεξε στο μικρό του σπίτι. Πλύθηκε, φόρεσε την τήβεννο και βγήκε να παραλάβει με επισημότητα την εντολή της συγκλήτου. Και αμέσως πέρασε στη δράση, για το καλό της πατρίδας του.

Νίκησε τους εχθρούς, ελευθέρωσε τον Ύπατο Μινούκιο κι επέστρεψε στη Ρώμη, όπου κατά το συνήθειο της εποχής τέλεσε θρίαμβο.

Είχαν συμπληρωθεί μονάχα δεκαπέντε ημέρες. Τη δέκατη έκτη ημέρα παρουσιάστηκε στους έκθαμβους συγκλητικούς και τους κατέθεσε την εντολή της δικτατορίας, με το αιτιολογικό πως δεν υπήρχε πλέον κίνδυνος για τη Ρώμη. Επέστρεψε στο χωραφάκι του πέρα από τον Τίβερη και συνέχισε το όργωμα που είχε αφήσει στη μέση.

Η Ελλάδα σήμερα έχει ανάγκη ένα δικτάτορα σαν τον Κικιννάτο!

Μην πάει ο νους σας στους γραφικούς συνταγματάρχες του 1967. Εκείνοι κήρυξαν δικτατορία, καταργώντας τη δημοκρατία. Στόχος τους ήταν η προστασία των αμερικανικών συμφερόντων και του κεφαλαιοκρατικού συστήματος από το λαϊκό κίνημα, το οποίο φάνταζε απειλητικό και ανεξέλεγκτο.

Η χούντα δεν έγινε για να σώσει τη Ελλάδα. Εκτός και αν Ελλάδα είναι οι εργοστασιάρχες, οι εφοπλιστές και οι τραπεζίτες! Αυτοί πραγματικά γνώρισαν στον καιρό της χούντας ημέρες σιγουριάς και ευημερίας.

Βέβαια, η δικτατορία των συνταγματαρχών κυριάρχησε και άντεξε για εφτά χρόνια, επειδή πίσω τους ήταν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Ενώ το αντίτιμο για την ξένη στήριξη αποδείχτηκε περίτρανα πως ήταν η προδοσία της Κύπρου.

Κάποιοι επιμένουν πως στα χρόνια της χούντας υπήρχε ανάπτυξη και ησυχία και μηδενική εγκληματικότητα. Είναι αλήθεια... αλλά όχι ολόκληρη. Η θετική αυτή αλήθεια είναι συνδεδεμένη με πολλές άλλες μα... θλιβερές αλήθειες. Σημειώθηκε όντως ανάπτυξη και ήρθαν ξένες επενδύσεις, γιατί δεν υπήρχαν εργατικά δικαιώματα, γιατί η λέξη «απεργία» είχε σβηστεί από τα λεξικά, γιατί όσοι αντιδρούσαν στις παρανομίες των επενδυτών ή στα συμπιεσμένα ημερομίσθια, στέλλονταν στην εξορία αν δε βασανίζονταν, γιατί ουδείς νοιαζόταν για περιβαλλοντικές ευαισθησίες (θυμηθείτε τις μπουλντόζες που ισοπέδωσαν τον ελαιώνα των Μεγάρων σε μια νύχτα για να γίνει διωλιστήριο σε πείσμα της αντίδρασης των κατοίκων) κ.τλ. Μην ξεχνάμε επίσης ότι σε όλο το Δυτικό κόσμο σημειώνονταν υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης σε εκείνη τη δεκαετία.

Μην προσδοκάτε, φίλες και φίλοι, μια νέα στρατιωτική δικτατορία, για να μας βγάλει από τα σημερινά αδιέξοδα.

Πρώτο, γιατί σε αυτή την κρίση πλήττονται οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, οι εργαζόμενοι, οι μικρομεσαίοι. Την πιο άγρια επίθεση στο βιοτικό του επίπεδο την έχει υποστεί ο λαός. Όχι οι «αγορές», όχι οι πολυεθνικές, όχι οι τράπεζες... Αν γινόταν τώρα δικτατορία, θα ήταν για να αναγκάσει το λαό να δεχτεί αδιαμαρτύρητα τους επαχθείς όρους των μνημονίων ένα, δύο και όσων ακόμα θα ακολουθήσουν.

Δεύτερο, γιατί τα συμφέροντα των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ τα εγγυώνται οι πολιτικοί μας στα κυρίαρχα κόμματα. Ο στρατός είναι ντεμοντέ πλέον για τέτοιου είδους επιχειρήσεις. Γι' αυτό άλλωστε είναι περιθωριοποιημένος και απαξιωμένος. Δεν το βλέπετε;

Να γιατί θυμήθηκα τον Ελευθέριο Βενιζέλο και τον Νικόλαο Πλαστήρα. Γιατί ανέλαβαν την εξουσία σε στιγμές βαθιάς κρίσης (1910 ο ένας, 1922 ο άλλος, τους εννοώ στις πρώτες τους πολιτικές κινήσεις) και έδρασαν αποτελεσματικά, χωρίς προοπτικά να καταργήσουν τη Δημοκρατία! Γιατί -στην εποχή του καθένas- ενέπνευσαν αισιοδοξία στον ελληνικό λαό. Γιατί υπήρξαν πραγματικοί Ηγέτες! Ξεπήδησαν μέσα από το σύστημα, εργάστηκαν στους κόλπους του... και το εξυγίαναν.

Μακράν ημών οι βίαιοι ανατροπείς και καινοτόμοι επαναστάτες. Αρκετά πια το αθώο λαϊκό αίμα. Δε χρειαζόμαστε τυράννους.

Θέλουμε έναν ηγέτη, που καθαρίσει ως άλλος Ηρακλής το στάβλο των κομμάτων και θα χειριστεί με υπευθυνότητα τα δημοσιονομικά μεγέθη. Θα οδηγήσει την Ελλάδα στην ανάπτυξη, στο δρόμο μιας κοινωνικά δίκαιης Ευρώπης.

Για την εδραίωσή του και για την αρχική διευθέτηση των κρίσιμων εκκρεμοτήτων, στους δύσκολους αυτούς καιρούς, θα χρειαστεί να πάρει μέτρα αντιλαϊκά. Μα θα μιλήσει με ειλικρίνεια στο λαό. Δε θα εξαπατήσει κανέναν! Δε θα υποσχεθεί παράλογα. Δε θα χαϊδέψει αδυναμίες. Δε θα πλανέψει τις μάζες, για να κερδίσει ποδοσφαιροειδείς επευφημίες.

Μα θα έχει του λαού τη γνώμη με το μέρος του, γιατί θα αναγνωριστεί ως ο αναμενόμενος και εκλεκτός του.

Δεν μπορεί να στέρεψε η Ελλάδα από ηγετικές προσωπικότητες.

Έναν αληθινό ηγέτη περιμένουμε!
Δημοκράτη ηγέτη!

Να στριμώξει τις πενήντα οικογένειες που λυμαινούνται ξεδιάντροπα τον εθνικό μας πλούτο, ως να είναι τσιφλίκι τους.

Να σηκώσει ανάστημα στις «αγορές». Να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του χρέους. Να διερευνήσει την τοκογλυφική του υπερδιόγκωση.

Να βάλει μπροστά πρώτα την Ελλάδα και το λαό της και ύστερα τους δανειστές.

Αν χρειαστεί να βγούμε από το Ευρώ, να το τολμήσει τώρα!

Να γίνει όμως συνετή διαβούλευση με διεθνείς προσωπικότητες, γνώστες των δεδομένων της παγκόσμιας οικονομίας. Όχι πολιτικούς του μπαλκονιού. Αυτούς τους μάθαμε πα...

Μας έλεγαν πως μέσα στο Ευρώ θα εσημερήσουμε... Μας επαινούσαν κιόλας ότι ήμαστε ένα με τους ισχυρούς στη «σκληρή ζώνη του Ευρώ»... Τους άλλους, που φωνάζανε ότι «πάμε σαν ξυπόλυτοι στα αγκάθια», εκείνους που μιλούσαν για κινδύνους πτώχευσης και δυσκολίες φοβερές στην αντιμετώπιση κρίσεων άμα δε θα έχουμε δικό μας νόμισμα, τους παρουσίαζαν ως γραφικούς του περιθώριου.

Ιδού όμως ότι επαληθεύτηκαν οι Κασσάνδρες... και όχι οι πολιτικοί.

Τώρα ποιους να πιστέψουμε;

Ειλικρινά, συνέλληνες, αδυνατώ να πάρω θέση.

Σε αυτό ας απατήσουν με αίσθημα βαριάς ευθύνης οι ειδικοί. Ας μας το πουν οι οικονομολόγοι, ποιο είναι το σωστό τώρα για την Ελλάδα.

Μα, αν παραμονή στη ζώνη του Ευρώ σημαίνει χρέη, χρέη κι άλλα χρέη. Αν το Ευρώ σημαίνει μια διαρκή διαδικασία πτώχευσης για το λαό μας και τη χώρα. Αν η διατήρησή μας στο Ευρώ σημαίνει απεμπόληση της εθνικής μας ανεξαρτησίας και αξιοπρέπειας... Τότε δίλημμα δεν υπάρχει.

Μια κι έξω!

Άλλωστε την τελική πτώχευση, όπως γράφουν διεθνείς παρατηρητές, δε θα την αποφύγουμε στο μέλλον. Το χρέος δε μικραίνει. Αντιθέτως διογκώνεται. Όταν οι ξένοι δανειστές θα έχουν ξεφορτωθεί τα «τοξικά ομόλογα» της χώρας μας, θα μας αφήσουν να πτωχεύσουμε. Αφού πρώτα θα μας έχουν κλέψει («εξαγορά» το λένε και «ιδιωτικοποίηση») τις πλουτοπαραγωγικές μας πηγές.

Σε λίγο καιρό δε θα υπάρχει πια ελπίδα για ανάκαμψη.

Το είπα και νωρίτερα. Ό,τι κακό είναι να μας βρει, να έρθει τώρα!

Να μην αναγκαστούν στο τέλος να το ζήσουν τα παιδιά μας.

Όταν η χώρα θα έχει λεηλατηθεί τελείως από τον πλούτο της.

Όταν θα τα έχουν πάρει όλα οι τοκογλύφοι δανειστές μας.

Ο ηγέτης που προσδοκούμε, πρέπει να λύσει πρώτα το οικονομικό.

Θα το λύσει ως άλλος Αλέξανδρος.

Και μετά θα βάλει τάξη στο χάος της μεταπολιτευτικής μας κοινωνικής και πολιτικής εξαχρείωσης. Πρέπει να ξαναφτιάξει κράτος.

Κράτος για την Ελλάδα, όχι για ένα κόμμα.

Κράτος και για το λαό και για το κεφάλαιο, «εν δικαίω». Κράτος με ανάπτυξη, με εργασία για όλους τους νέους, με παιδεία, με κοινωνική ασφάλεια, με δικαιοσύνη.

Κράτος με σταθερό φορολογικό σύστημα, με όρους εκ των προτέρων γνωστούς στους πολίτες, που δε θα αλλάζουν κάθε εξάμηνο.

Κράτος με αυστηρή και ισότιμη για όλους εφαρμογή των νόμων και των φορολογικών υποχρεώσεων.

Ο ηγέτης που προσδοκά ο ελληνικός λαός πρέπει να επαν-ιδρύσει, αν υπήρξε ποτέ, το κράτος δικαίου.

Να νιώσουμε επιτέλους περηφάνια και χαρά και αξιοπρέπεια οι Έλληνες!

Να σταματήσει
ο κατήφορος της Ελλάδας και του Κόσμου.
Οι κρίσεις χρέους εγκυμονούν απρόβλεπτες
συμφορές.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Ελλάδα και ο Κόσμος βρέθηκαν στη δίνη τόσο ακραίας κρίσης. Θυμηθείτε το 1893, που μια παρόμοιου μεγέθους κρίση χρέους οδήγησε την κυβέρνηση Χαρίλαου Τρικούπη στα νύχια της ΔΟΕ και στο ανάλογης αισχύνης «μνημόνιο του 1897», μα και στην ντροπιαστική πολεμική μας ήττα από τους Τούρκους λίγους μήνες αργότερα.

ΑΣ μην ξεχνάμε ότι το περίφημο «κραχ» του αμερικάνικου χρηματιστήριου του 1929 επηρέασε εντόνως τη ζωή των Ευρωπαίων πολιτών κατά τη διετία 1931 - 1932 με τραγικές παρενέργειες. Η νέα αυτή «κρίση χρέους» επέφερε πολιτικοκοινωνικές αναστατώσεις, που οδήγησαν, εμάς μεν στη δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά (4 Αυγούστου 1936), τους Ιταλούς στην κυριαρχηση του φασισμού του Μουσολίνι, τους Γερμανούς στην επικράτηση του ναζισμού του Χίτλερ και την παγκόσμια κοινότητα στο φοβερό μακέλεμα του Δεύτερου μεγάλου πόλεμου.

Τα παιχνίδια των κερδοσκόπων είναι άκρως επικίνδυνα και οι συνέπειές τους είναι κάποτε τελείως ανεξέλεγκτες.

Βεβαίως κάποιοι από τους «αγοραίους» κερδίζουν πολλά, ακόμα και μέσα στις θύελλες και τις συμφορές που βρίσκουν τους πολλούς. Κάποιοι άλλοι όμως καίγονται και οι ίδιοι μέσα στις φλόγες, τις οποίες στη διεκδίκηση υπερκερδών έχουν ανάψει πρώτοι.

Ο ηγέτης της Ελλάδας, που λείπει σήμερα, και οι ηγέτες που προσδοκά η ανθρωπότητα, πρέπει από κοινού να σηκώσουν κεφάλι στις «αγορές».

Να τολμήσουν να ανατρέψουν αυτή τη μικρή ολιγαρχία καπιταλιστών που ελέγχει σήμερα και τυραννά την ανθρωπότητα.

Αυτό είναι το πρώτιστο καθήκον τους!

Αρκετά πια με τους ηγέτες υποτελείς ή υπαλλήλους των «αγορών».

Ζητείται επειγόντως ηγεσία ικανή να ποδηγετήσει τη βουλιμία των αγορών και να βάλει τάξη στην οικονομική ζούγκλα. Γιατί, έτσι που πάμε, οδεύουμε ολοταχώς προς το χαμό...

Έναν Σόλωνα ζητάμε απεγνωσμένα! Έναν Σόλωνα του κόσμου... Για να επιβάλει την παγκόσμια σεισάχθεια!

Κυρίες και κύριοι των «αγορών», Σόρροι, Λεχμανμπραδεριτες, Μούντηδες, μεγαλοτραπεζιτες, μιζαδόροι, μπινσεομάνηδες..., αρκετά φάγατε από τους λαούς! Κάνετε λιγάκι κράτει! Επιτέλους!

Αν συνεχίσετε έτσι, η οργή, η πείνα, η απόγνωση των μαζών θα γίνει το τσουνάμι του εφιάλτη σας.

Πάνε πια οι παλιοί καιροί, που είχατε τη δύναμη να ελέγχετε τα πλήθη, ρυθμίζοντας τις αντιδράσεις τους με ιδεολογίες, κόμματα, δήθεν οράματα αλλαγών και εξ ουρανού θελήματα, με διχασμούς παραπλανητικούς σε κόσμους σοσιαλισμού και κόσμους κεφαλαίου... Η οικουμένη όλη έγινε μια γειτονιά... Η πληροφορία έχει ξεφύγει από τα κανάλια σας... Δε χάρφτουν πια τα παραμύθια σας οι πεινασμένοι... Τα πλήθη απελπισμένα θα ξεσπάσουν την οργή τους πάνω σας, χρηματοπόντικες των αγορών! Βλέπετε ήδη τα σημάδια. Οι μάζες ή ξύπνησαν... ή αλλοφρόνησαν! (ως προς τις συνέπειες απέναντί σας δεν έχει σημασία ποιο απ' τα δύο).

Θα χαθούν, είναι βέβαιο... Αλλά τώρα θα πάρουν κι εσάς μαζί στο χαμό τους! Μη θαρρείτε πως θα γλιτώσετε κρυμμένοι στους επίγειους παραδείσους σας. Η δίκαιη οργή των στερημένων, μες στη ζωώδη εξέγερσή τους, θα σας βρει για να σας πνίξει στα ιδιωτικά νησάκια σας και να σας κάψει στις πισίνες σας.

Μια μόνη ελπίδα απομένει σε εσάς, στα (λιγότερα και μετρημένα έστω) κέρδη σας, στους χρηματοπιστωτικούς σας οίκους, στο συνάλλαγμα, στις τράπεζές σας... Να βρεθεί ο ηγέτης της σεισάχθειας!

Κι αν δεν τον φέρει η καλή σας μοίρα... προλάβετε την ύστατη ώρα να δοκιμάσετε λύσεις απεγνωσμένες... Διαγράψτε από μόνοι σας μεγάλο μέρος των χρεών!

Για ένα νέο ξεκίνημα... της Ελλάδας και του Κόσμου!

Να μείνει, επιτέλους χρόνος και μυαλό, για να κοιτάξουμε και τα λοιπά τεράστια προβλήματα:

Την υπερθέρμανση του πλανήτη, την κλιματική αλλαγή, το περιβάλλον, το ενεργειακό, την πείνα και τη φτώχεια των λαών του Κάτω Ημισφαιρίου.

Είναι τόσα πολλά... μα τόσα πολλά αυτά που θα απασχολήσουν σοβαρά τους ηγέτες που προσδοκούμε, αν θέλουμε να ελπίζουμε σε ένα αύριο ανθρώπων στη Γη.

Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω!
... τους κερδοσκόπους

Όχι, φίλες και φίλοι συνέλληνες, δεν ανήκω στο κίνημα του «δεν πληρώνω». Έμαθα από μικρός να σέβομαι τους θεσμούς. Να ρυθμίζω τη συμπεριφορά μου, τις υποχρεώσεις μου και τα καθήκοντά μου προς τους άλλους σύμφωνα με τους νόμους και τις αποφάσεις της συντεταγμένης πολιτείας. Αν είναι άδικοι αυτοί οι νόμοι... αν είναι παράλογες κι ασύμφορες αυτές οι αποφάσεις... αγωνίζομαι με τα νόμιμα μέσα για την αλλαγή τους. Και πάντοτε κινούμενος στο πλαίσιο του δημοκρατικού μας πολιτεύματος.

Όχι ναρκοθετώντας το. Όχι υπονομευόντάς το.

Ωραίο το σύνθημα «Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω!» που καθιέρωσαν οι ακτιβιστές θεατράνθρωποι από την Ιταλία, Ντάριο Φο και η σύζυγός του Φράνκα Ράμε, από τα μέσα της δεκαετίας του '70. Το έργο τους ήταν μια φάρσα για το κίνημα αυτοδιαχείρισης, σύμφωνα με το οποίο γυναίκες και άντρες έπαιρναν ό,τι ήθελαν από την αγορά, πληρώνοντας μόνο ό,τι μπορούσαν. Ως σύνθημα «ακούγεται ευχάριστα στ' αυτί μας», αλλά ως πρακτική είναι διαλυτικό. Οδηγεί στο χάος.

Λέγοντας «δεν πληρώνω», εννοώ, «δεν πληρώνω» τις «αγορές», τους κερδοσκόπους! Εδώ αλλάζει το πράγμα! Στα όρια του χάους έχουν ήδη φέρει τον Κόσμο όλοι αυτοί που ονομάζονται συλλήβδην «κερδοσκόποι». Σε αυτούς να πάει και να βροντοφωνάζει: «Δεν πληρώνω! Δεν πληρώνω!» ο ηγέτης, που ελπίζουμε σύντομα να φανεί.

Να απαιτήσει διερεύνηση όλου του χρέους. Κομμάτι, κομμάτι!

Για κάθε ένα «γραμμάτιο χρέους» χωριστά:

Πότε ζητήσαμε τα χρήματα; Ημερομηνίες.

Από ποιους;

Για ποια συγκεκριμένη ανάγκη; Ξεκάθαρα.

Τι αγοράσαμε; Από ποιους; Πόσο μας τα έδωσαν; Την ίδια εποχή πόσο τα έδιναν τα ίδια πράγματα σε άλλα κράτη;

Ποιοι διαχειρίστηκαν το κάθε συγκεκριμένο δάνειο; Ονόματα!

Για πόσα ακριβώς υπέγραψαν;

Με ποιο επιτόκιο; Ήταν νόμιμο; Λογικό; Μήπως ήταν υπέρογκα τοκογλυφικό;

Για πόσο χρόνο αποπληρωμής;

Πόσα χρήματα από τα υπεσχημένα και υπογεγραμμένα έφτασαν στο Δημόσιο Ταμείο της Ελληνικής Δημοκρατίας; Αριθμοί!

Δεν είναι ακατόρθωτο κάτι τέτοιο. Ούτε ανήκει στη σφαίρα της φαντασίας.

Υπάρχουν ειδικοί επιστήμονες: εφοριακοί (ΣΔΟΕ), οικονομολόγοι, πανεπιστημιακοί, δικαστικοί... και άλλοι. Θα πρέπει να συμπτώξουν ευέλικτες δυναμικές επιτροπές, ανεξάρτητες, έχοντας στη σύνθεσή τους και προσωπικότητες με διεθνές κύρος, και να τολμήσουν -στο όνομα του Λαού που πένεται και της Δημοκρατίας που βιάζεται- να τολμήσουν να αναζητήσουν την πάσαν αλήθεια.

Και ύστερα να δώσουν στην Κυβέρνηση τα συμπεράσματα της έρευνάς τους. Και δι' αυτής μέσω των ΜΜΕ προς το λαό και προς τη διεθνή κοινότητα.

Με στοιχεία, με αριθμούς, με ονόματα.

Για κάθε δάνειο χωριστά, αν βγει συμπέρασμα ότι νομίμως το οφείλουμε... ότι δεν είναι προϊόν ρεμούλας, μίζας, υπερχρέωσης, απάτης, ξεπουλήματος, τοκογλυφίας κ.τ.τ., να γίνει συμφωνία με τους δικαιούχους για την πλήρη αποπληρωμή του.

Ίσως με κάποια χρονική παράταση. Μα, όχι άρνηση του χρέους αυτού.

Δίκαια πράγματα!

Για τα άλλα, τα αμαρτωλά (όπως εκείνα τα παλιά χρέη του περασμένου αιώνα για τα οποία τώρα μαθαίνουμε αληθινά πόσο είχαν λεηλατηθεί από άρπαγες και άπληστους δανειστές και από ανέντιμους ή ανίκανους εγχώριους πολιτικούς), για τα σύγχρονα «μαύρα» και τοκογλυφικά χρέη, να διακηρύξουμε στη διεθνή κοινότητα, με παρρησία και με πλήρη τα στοιχεία τους, ότι ανήκουν στην κατηγορία του «απεχθούς χρέους». Το «απεχθές» χρέος αποσβένεται. Είναι διεθνής πρακτική και την έχουν εφαρμόσει πολλά κράτη χωρίς συνέπειες. Ήρθε η ώρα να το κάνουμε κι εμείς. Για να ανασάνει ο ελληνικός λαός! Για να πάμε και πάλι μπροστά!

Μα για να γίνει αυτό... χρειάζονται κότσια! Χρειάζεται υπεύθυνη και δυναμική ηγεσία.

Έχει λεχθεί, και δεν το διέψευσε κανένας πολιτικός παράγοντας, ότι όλα τα δάνεια που μας δίνουν οι Ευρωπαίοι και το ΔΝΤ -δήθεν για τη σωτηρία της χώρας- δε φτάνουν καν στην Ελλάδα. Δίνονται κατευθείαν στους πιστωτές για τοκοχρεωλύσια που τρέχουν διαρκώς.

Είναι λοιπόν μύθος, ότι τα λεφτά αυτά τα χρειαζόμαστε για μισθούς και συντάξεις και για το κοινωνικό κράτος! Δανειζόμαστε δηλαδή, για να μη

φανούμε ασυνεπείς στους διεθνείς τοκογλύφους. Μην καθυστερήσουμε μια ημέρα τις προθεσμίες που μας έχουν βάλει.

Θα πει βέβαια κανείς, ότι αν δεν παίρναμε δανεικά, η κυβέρνηση θα αναγκαζόταν να τραβήξει από το Δημόσιο Ταμείο τα χρήματα για να πληρώσει τα τοκοχρεωλύσια των δανειστών μας, κι έτσι δε θα υπήρχαν λεφτά για μισθούς και συντάξεις.

Σωστά!

Δηλαδή η κυβέρνηση ιεραρχεί ως πρώτιστη ανάγκη την πληρωμή των γραμματίων στους τοκογλύφους και, αν περισσέψει κάτι, θα πληρωθούν και οι εργαζόμενοι τον ιδρώτα τους.

Και γιατί, παρακαλώ, οι «αγορές» (ας μην τους αποκαλούμε όλους τοκογλύφους) έχουν απαραβίαστο δικαίωμα να πληρωθούν, στο ακέραιο και στην ώρα τους, αυτά που προσδοκούν από την ελληνική κυβέρνηση;

Και ο Έλληνας μισθωτός προσδοκούσε στο τέλος του μήνα τον κανονικό του μισθό και τον είδε σημαντικά κουτσουρεμένο και αγανακτεί...

Και ο Έλληνας συνταξιούχος προσδοκούσε στο ακέραιο τη σύνταξή του και το δώρο του, αλλά απογοητεύθηκε και αγωνιά για το αύριο...

Ο κεφαλαιούχος έχει δικαίωμα να πάρει τα λεφτά που του οφείλουμε ως κράτος (μέρος των οποίων είναι κέρδη από τοκογλυφία και χρηματιστηριακό παιχνίδι), αλλά ο εργαζόμενος πολίτης δεν έχει δικαίωμα να διατηρήσει τη δουλειά του. Αυτός να απολυθεί, να μείνει άνεργος, να πεινάσει η οικογένειά του, να εξαθλιωθεί... Ο συνταξιούχος δεν έχει δικαίωμα να απολαύσει τη σύνταξή του... Ο άρρωστος δεν έχει δικαίωμα να πάρει τα φάρμακά του...

Δεν κάνω λόγο για τις κρατικές υπηρεσίες που πλήττονται από υποχρηματοδότηση. Εκεί έπρεπε κάτι να γίνει. Βρισκόμαστε σε δυσκολία, σε κρίση. Ναι, να μειωθούν οι κρατικές δαπάνες. Αλλά βαθύ χέρι στους

μισθούς και στις συντάξεις; Έλεος, κύριοι της Κυβέρνησης. Πόσα εξοικονόμησε το κράτος με τις περικοπές μισθών, συντάξεων και δώρων; Σε πόσο ποσοστό του τρέχοντος χρέους αντιστοιχούν οι περικοπές αυτές;

Μήπως πρόκειται για πραγματικά ασήμαντο έως επουσιώδες;

Σκεφτήκατε, μήπως οι παρενέργειες αυτού του μέτρου στην αγορά της χώρας και στην ψυχολογία του λαού είναι ανυπολόγιστα υπέρτερες;

Βρε παιδιά, σκέφτομαι τώρα... μήπως όλα αυτά αποσκοπούν μονάχα στο να υποκύψει ο λαός, να τρομοκρατηθεί για τα χειρότερα, ώστε να μη σηκώσει καν κεφάλι, να μη διαμαρτυρηθεί για το γενικότερο ξεπούλημα που έρχεται;

Οι κερδοσκόποι έβαλαν στόχο «τα ασημικά» της χώρας μας. Λιμάνια, πετρέλαιο, ενεργειακές μονάδες, μαγνητικές παραλίες για «αξιοποίηση», ορυχεία... Κάνουν χοντρό παιχνίδι! Για λαό θα μιλάμε τώρα;!²

Ας δούμε τώρα και την πικρή πλευρά του «... Πληρώνω! ...Πληρώνω!»

Κάθε εργαζόμενος, κάθε επαγγελματίας, έχει δεχτεί δραστική μείωση του εισοδήματός του. Άμα χρωστάει όμως σε τράπεζα για δάνειο κατοικίας, για εμπορική χρηματοδότηση του μαγαζιού του ή για ό,τι άλλο, καλείται να πληρώσει στο ακέραιο τις οφειλές του κάθε μήνα! Μάλιστα λίγο πιο αυξημένες τώρα τελευταία...

2. Σημειώστε ότι ακόμα και χρυσό παράγει η χώρα μας, αλλά δεν πάει δράμι στον κρατικό κορβανά. Τα ορυχεία χρυσού στην Χαλκιδική παράγουν 9 (εννιά) τόνους καθαρού χρυσού το χρόνο. Τα ορυχεία χρυσού τα εκμεταλλεύεται εταιρεία με τέσσερις κύριους μετόχους, την Ντόϊτσε Μπάνκ, την Γκόλντμαν Σακς, τον Σόρος και τον όμιλο Μπόμπολα. Σας λέει τίποτα; Μα αυτοί ακριβώς δεν είναι το κεφάλι, η ψυχή και η καρδιά των «αγορών»; Τι άλλο θέλουν να τους «πουλήσουμε» σε τιμή ευκαιρίας;

Και ερωτώ:

Οι τράπεζες γιατί να μη δεχτούν κι αυτές μίαν ανάλογη μείωση του δικού τους προσδοκώμενου εισοδήματος; Αυτές δε ζουν στην πτωχευμένη και δοκιμαζόμενη οικονομικώς Ελλάδα;

Να δεχτώ εγώ ο εργαζόμενος ή ο συνταξιούχος 20 % κάτω σε ό,τι είχα να λαμβάνω ως μισθό ή σύνταξη... Δέξου κι εσύ, κυρία Τράπεζα, να χάσεις έστω 10 % από ό,τι είχες να λαμβάνεις από εμένα! Όλοι να μοιραστούμε τη ζημιά της κρίσης! Είναι παράλογο, είναι μονόπλευρα άδικο αυτό που γίνεται.

Και ας μη μας πουν ότι οι τράπεζες έχουν καλέσει τους δανειολήπτες τους για διευκολύνσεις και για επιμήκυνση του χρέους τους, γιατί δε μειώνεται τίποτα! Αντιθέτως, ο διακανονισμός επεκτείνει το χρόνο αποπληρωμής, μειώνοντας βεβαίως το ποσό των μηνιαίων δόσεων. Στο τέλος όμως έχει αυξηθεί το δάνειο.

Ας μας έκοβαν κι εμάς λοιπόν με την ίδια λογική συντάξεις, μισθούς και τα δώρα κατά ένα ποσοστό, με την υπόσχεση να τα πάρουμε σε δόσεις και κάπως αυξημένα, στις «καλύτερες μέρες» που καρτερούμε να έρθουν... (Ας κάνουμε και λίγο χιούμορ!)

Γιατί δύο μέτρα και δύο σταθμά;

Μήπως δεν έχουν άδικο, όσοι λένε ότι η κυβέρνηση λειτουργεί ως να είναι κυβέρνηση των τραπεζιτών και όχι του λαού;

Ζητάμε έναν ηγέτη, μια κυβέρνηση, που θα κοιτάζει και το λαό. Δε λέμε πως δεν πρέπει να φροντίζει και τις τράπεζες. Δεν είμαστε αιθεροβάμονες! Ξέρουμε σε τι κόσμο ζούμε... Αλλά να κοιτάζει και το λαό!

Ο λαός ζητάει δουλειά, παιδεία, υγεία, σταθερότητα, αισιοδοξία, δικαίωμα στο όνειρο, συμμετοχή στον πολιτισμό.

Οι τράπεζες και το σινάφι τους ζητάνε κέρδη.

Αν όμως συνεχίζουν την ακόρεστη απληστία τους για παραπάνω κέρδη, υπάρχει και η λύση της εθνικοποίησής τους. Άλλωστε με κρατικά λεφτά έχουν «διασωθεί» επανειλημμένως. Μην το ξεχνάμε!

Δώστε πίσω τα κλεμμένα!

Αφού συμμαζευτούν τα οικονομικά και εκλογικευθεί το υπέρογκο χρέος προς τους ξένους, θα έρθει και η ώρα, για να αναζητηθούν ευθύνες μέσα στη δική μας χώρα, στο πολιτικό μας σύστημα.

Τίποτα δεν πρέπει να παραγραφτεί!

Εκείνοι που αποδειγμένα συναινέσαν σε ξεπούλημα εθνικών πόρων, εκείνοι που υπεξάιρεσαν δημόσιο χρήμα, εκείνοι που παζάρεψαν ανήθικα προμήθειες τους κράτους εξασφαλίζοντας τεράστιες μίζες, εκείνοι που εκμεταλλεύτηκαν την εμπιστευμένη θέση τους στον κρατικό μηχανισμό για ιδιωτικό πλουτισμό, οι διεφθαρμένοι με ένα λόγο: πολιτικοί, υπάλληλοι, στρατιωτικοί, δικαστικοί κ.ά. θα πρέπει να λογοδοτήσουν και -σε ένα τουλάχιστον βαθμό- να επιστρέψουν τα κλεμμένα.

Δεν ελπίζω ότι θα βρεθεί τρόπος να μαζευτεί το «χυμένο λάδι», ούτε προτείνω κρεμάλες στο Σύνταγμα για άρπαγες και επίορκους. Μακράν εμού τα ακραία και τα γραφικά. Κάτι όμως πρέπει να γίνει, ώστε από τη μια να αποκατασταθεί το λαϊκό αίσθημα δικαίου και από την άλλη να λειτουργήσει όλη αυτή η διαδικασία διαπόμπευσης ως αποτρεπτική παρόμοιων συμπεριφορών το εγγύς μέλλον.

Αρχικά να γίνουν έρευνες του «πόθεν έσχες» από ευκίνητες και παντοδύναμες επιτροπές τύπου ΣΔΟΕ, με τη συμμετοχή δικαστικών, στρατιωτικών και άλλων εκπροσώπων της κρατικής εξουσίας που απολαμβάνουν ακόμα κύρος και μπορούν να εμπνεύσουν εγγυήσεις εντιμότητας.

Να ελεγχθούν οι πάντες! Υπουργοί, στρατηγοί, βουλευτές, δικαστικοί, εφοριακοί, νομάρχες, δήμαρχοι, δασάρχες, διευθυντές πολεοδομίας, γιατροί και όποιοι άλλοι διαχειρίστηκαν κατά τα τελευταία είκοσι χρόνια ή διαχειρίζονται ακόμα σήμερα δημόσιες υποθέσεις, στις οποίες δύναται να εμφιλοχωρήσει χρηματισμός.

Το ερώτημα θα είναι απλό:

Πού τα βρήκατε, κύριοι; Πού τα βρήκατε τα τόσα ακίνητα, τις μετοχές, τα σκάφη, τα λεφτά που μεταφέρατε ξεδιάντροπα σαν ξέσπασε η κρίση στις ξένες τράπεζες; Ο μισθός σας είναι αυτός. Συγκεκριμένος. Τα οικογενειακά σας έσοδα είναι δηλωμένα στην εφορεία κάθε χρόνο, και είναι τόσα. Πώς τα αποκτήσατε όλα αυτά; Εσείς, πριν αναλάβετε το αξίωμά σας ή τη δημόσια θέση σας, δεν είχατε στον ήλιο μοίρα!

Η λύση να είναι ακόμα πιο απλή: Όποιο περιουσιακό στοιχείο δε δικαιολογείται με ντοκουμέντα νόμιμης απόκτησης, θα υφίσταται άμεσα καταβλητέα βαρύτερη φορολογία (ας πούμε στο 50 %). Σε περιπτώσεις άρνησης ή αδυναμίας πληρωμής, να γίνεται κατάσχεση και εκποίηση περιουσιακών στοιχείων.

Άμεσα! Όχι διαδικαστικές διαδικασίες εικοσαετιών και... όποιος ζήσει.

Να ελεγχθούν και οι λογαριασμοί όσων τα πήραν και τα έβγαλαν σε ξένες τράπεζες κατά τα τρία τελευταία χρόνια.

Ήταν που ήταν κλεμμένα, δεν τα άφηναν τουλάχιστον μέσα στη χώρα μας να αξιοποιηθούν! Οι αχρείοι!

Να λογοδοτήσουν, πού τα βρήκαν; Δικαιο-
λογούνται από τα νόμιμα εισοδήματά τους; Μήπως η
δημόσια θέση που κατείχαν (εφοριακοί, πολεοδομικοί,
δασάρχες, νομάρχες και... και... και...) δίνει εξήγηση
του «πόθεν έσχον»;

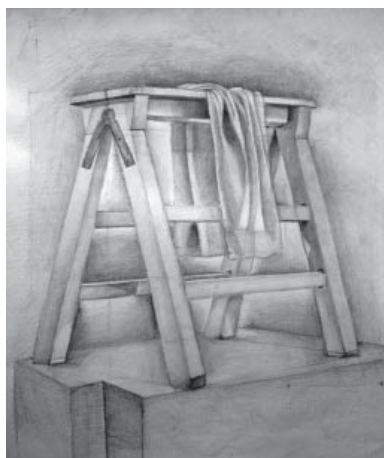
Για να πραγματοποιηθούν αυτά όμως, χρειά-
ζονται αδιάφθοροι ελεγκτικοί μηχανισμοί, νέοι νόμοι,
ίσως και συνταγματικές προβλέψεις. Μα πάνω απ' όλα
αυτό που απαιτείται, είναι η πολιτική βούληση. Και
αυτή την πολιτική βούληση δεν μπορούμε να την πε-
ριμένουμε από τον υπάρχοντα -διαβρωμένο ως το με-
δούλι- κομματικό-πολιτικό μας κόσμο.

Ο κρατικοθρεμμένος συνδικαλισμός και η
κομματοκρατία πρέπει να τελειώνουν, μαζί με τους
κρατικοδίαιτους επιχειρηματίες, που κάνουν τώρα και
τους τιμητές του συστήματος!

Αρκετά κακοποίησαν ομού το σώμα της Ελλά-
δας!

Η νέα ηγεσία του τόπου καλείται να καθαρίσει
τον κόπρο του Αυγείου.

Αλλιώς... δεν υπάρχει μέλλον!

Για ποια ισότητα απολαβών μιλάμε;

Η βασική αρχή της ισότητας δικαιωμάτων και απολαβών, για ισότιμη και ισοδύναμη προσφορά εργασίας, που θα έπρεπε χαρακτηρίζει κάθε δημοκρατική κοινωνία, ουδέποτε έχει εφαρμοστεί στην Ελλάδα. Αν μάλιστα τολμήσει κάποιος να μιλήσει για υπερβολικές, για άνομες και άδικες απολαβές ορισμένων κλάδων εργαζομένων -στις ΔΕΚΟ και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα- θα αντιμετωπιστεί ως συκοφάντης, αποδομητής, ζηλόφθονος, όργανο της εργοδοσίας, ακροδεξιός, κομμουνιστής, προβοκάτορας του εργατικού κινήματος και ό,τι άλλο. Ανάλογα από ποιο μετερίζι φωνασκεί ο κρίνων.

Δεν είναι πλέον αποκάλυψη, να πει κανείς ότι η κρίση χρέους και η γενικότερη κρίση αξιών που βιώνουμε ως χώρα και λαός, είναι αποτέλεσμα της παρατεταμένης διακυβέρνησής μας με δημαγωγία και λαϊκισμό. Κι αυτά τα δύο καρκινώματα του σύγχρονου ελληνισμού τα εξέθρεψαν η κομματοκρατία και ο συνδικαλισμός. Εννοούμε βέβαια τον κρατικοδίαιτο συνδικαλισμό, αυτόν που ασκείται εκ του ασφαλούς και προσπορίζει άνεση, αποχή από την εργασία, κέρδη και οφίκια στους συμμετέχοντες στα υψηλά κλιμάκιά του. Ενώ στους «οπαδούς», στα απλά μέλη-εργαζόμενους, εξασφαλίζει ευνοϊκότερη μεταχείριση «απ' την πλευρά

της εργοδοσίας», περισσότερο μη εργάσιμο χρόνο, και οπωσδήποτε προνόμια έναντι άλλων υπαλλήλων, επιδόματα, χορηγίες, παράπλευρες ωφέλειες και προσφορές.

Δεν είναι στις προθέσεις μου, αυτό που λένε «να βγάλουμε μόνοι μας τα ματάκια μας», αλλά και δεν μπορώ να μην εκφράσω αγανάκτηση για τα συμβαίνοντα. Κάπου θα πρέπει ο κατήφορος να σταματήσει. Γιατί έχουμε παιδιά και εγγόνια, που και αυτά έχουν δικαίωμα στο όνειρο. Όχι όλα βορά στους φαταούληδες της «γενιάς του Πολυτεχνείου»!

Τα σωματεία εργαζομένων σε επιχειρήσεις και υπηρεσίες του δημόσιου τομέα, που είχαν τη δυνατότητα να ασκούν ομηρεία στην ελληνική κοινωνία με τις κινητοποιήσεις τους, ή μπορούσαν να εκβιάζουν τους πολίτες ή να συναλλάσσονται μαζί τους εν κρυπτώ εις βάρος των συμφερόντων του κράτους, «πέτυχαν» σημαντικά προνόμια, δρώντας σε κλίμα μιας ιδιότυπης ώσμωσης με την κεντρική εξουσία.

Ας μη λένε σήμερα ότι τα δικαιούνται όσα απολαμβάνουν ως μισθούς, συντάξεις και επιδόματα, επειδή έχουν κάνει αγώνες. Τον ελληνικό λαό εκβίασαν και με σύμμαχους τους κομματικούς παράγοντες άρπαξαν αυτά που τους τοποθετούν ψηλότερα από τους συναδέλφους τους στον ιδιωτικό ή στο δημόσιο τομέα, παρ' ό,τι έχουν τα ίδια ή και λιγότερα τυπικά προσόντα.

Δεν μπορείς, κύριε μεγάλε συνδικαλιστή, να απολαμβάνεις σύνταξη τριών και πλέον χιλιάδων Ευρώ το μήνα, ως συνταξιούχος κλειδούχος του χρεοκοπημένου ΟΣΕ, με γραμματικές γνώσεις γυμνασίου, και ο επί 37ετία δάσκαλος να μην παίρνει ούτε τα μισά.

Δεν μπορείς, κυρία μου, να απολαμβάνεις από τα τριάντα επτά σου χρόνια πλήρη σύνταξη πέραν των χιλίων Ευρώ, ως τηλεφωνήτρια του ΟΤΕ εργαζόμενη

μόνο επί μία δεκαπενταετία, και η επί 35 χρόνια εργάτρια στην κλωστοϋφαντουργία να παίρνει μετά βίας εξακόσια Ευρώ από το ΙΚΑ.

Δεν μπορείς, κύριε υπάλληλε της Βουλής των Ελλήνων, να φεύγεις από την υπηρεσία σου με μπόνους συνταξιοδότησης διακόσιες χιλιάδες Ευρώ (!) άμεσα καταβλητέες μάλιστα, και στη συνέχεια να προσδοκάς και το εφάπαξ που παίρνουν όλοι οι υπάλληλοι του Δημοσίου.

Δεν μπορείς, κύριε δικαστικέ λειτουργέ, να νομοθετείς μόνος σου και να αποφασίζεις να «βάξεις χέρι» στο ταμείο των δημοσίων υπαλλήλων, στο οποίο ουδέποτε συνεισέφερες ως κλάδος, και να το λεηλατείς με λήψη «αναδρομικών» που ξεπερνούν ακόμα και ολόκληρο το ετήσιο εισόδημα (!) των υπαλλήλων άλλων κλάδων.

Δεν είναι λογικό και δίκαιο, δυο νέοι που σπούδασαν μαζί στο ίδιο οικονομικό πανεπιστήμιο, και ο ένας διορίστηκε ως εφοριακός, ενώ ο άλλος έπιασε δουλειά σε εργοστάσιο ως λογιστής, να έχουν διαφορά μισθού πάνω από το 100 % υπέρ βεβαίως του εφοριακού. Και μιλάμε για τα νόμιμα έσοδα. Και δε μιλάμε για ωράριο εργασίας. Και δε μιλάμε για ευθύνη και για ένταση και για ανασφάλεια, εις βάρος του εργαζόμενου στον ιδιωτικό τομέα βέβαια...

Δεν μπορείς, κύριε υπάμενε αξιωματικέ, να εγκαταλείπεις το στρατιωτικό επάγγελμα μετά από δεκαπέντε μόνο χρόνια υπηρεσίας, με πλήρεις και γενναίες συντάξιμες αποδοχές, με το αιτιολογικό της επικινδυνότητας. Να παίρνεις παραπάνω, πολύ παραπάνω επίδομα για το ρίσκο, στο οποίο θέτεις εν υπηρεσία τη ζωή σου. Κανένας δε θα σου το αρνηθεί αυτό. Αλλά μετά από τα χρόνια της νεανικής σου ακμής, μπορείς να αποσυρθείς από τις ριψοκίνδυνες πτήσεις, σε ασφαλείς υπηρεσίες εδάφους. Και ας παίρνεις περισσότερα από τους άλλους, που... δεν πέταξαν. Όχι όμως

να φεύγεις στα σαράντα πέντε σου από την υπηρεσία και να εργάζεσαι στον ιδιωτικό τομέα, αφαιρώντας μια θέση εργασίας και ελπίδας από νέους ανθρώπους!

Δεν είναι λογικό, κυρία καθαρίστρια, με γνώσεις μόνο του Δημοτικού, που, τύχη αγαθή, διορίστηκες στο Υπουργείο Οικονομικών, να έχεις πιο πολύ μισθό από την καθηγήτρια Λυκείου.

Τα παραπάνω είναι ένα ελάχιστο δείγμα, για το τι συμβαίνει στον άναρχο κόσμο των μισθών και των συντάξεων του ευρύτερου αλλά και του στενού δημόσιου τομέα. Ζούγκλα πραγματική...³

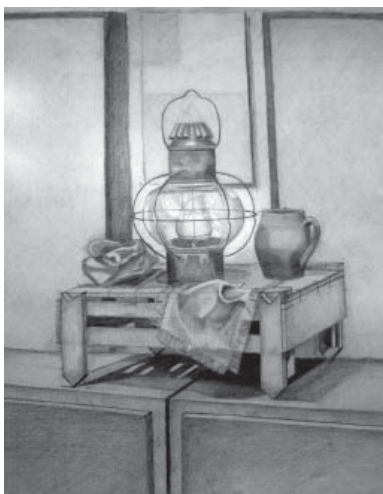
Είναι πολλά τα άδικα στο χώρο αυτό, που φανερώνουν ότι στην Ελλάδα κανένας δεν είναι ίσος με τον άλλο. Μεγάλη ανισότητα παρατηρείται εντός του δημοσίου ακόμα και μεταξύ υπαλλήλων με τα ίδια τυπικά προσόντα, παρά τα αλληπάλληλα εφαρμοσμένα «ενιαία» μισθολόγια.

Μα είναι τόσο δύσκολο να οργανωθεί ένα αδιάβλητο και ουδέτερο «διευθυντήριο ελέγχου μισθών και συντάξεων», το οποίο να έχει ως αποκλειστικό έργο να παρακολουθεί, να συγκρίνει, να ενημερώνει και να ρυθμίζει δίκαια και μακριά από κομματικές και συνδικαλιστικές παρεμβάσεις την ισοτιμία αμοιβής των εργαζομένων, ανάλογα με την επικινδυνότητα, τη βαρύτητα του έργου που προσφέρουν, την ευθύνη που αναλαμβάνουν, τα προσόντα που διαθέτουν, το χρόνο υπηρεσίας τους, τα οικογενειακά τους βάρη κ.λπ. σε όλο το δημόσιο τομέα τουλάχιστον;

3. Προσφάτως ήρθε στο φως της δημοσιότητας ότι οι διανομείς τύπου, αποχωρώντας από την εργασία τους, παίρνουν 140.000 Ε ως εφάπαξ. Ότι οι μηχανοδηγοί του χρεοκοπημένου και ελλειμματικού ΟΣΕ, που τον πληρώνει το ελληνικό δημόσιο με ένα εκατομμύριο Ευρώ ετησίως, παίρνουν μισθούς που φτάνουν τα 6.000 Ε...

Ένα σύστημα μόνιμου, σταθερού, κοινωνικά δίκαιου και αληθινά ενιαίου μισθολόγιου και συνταξιολόγιου θα πρέπει να έχει θέση από τις πρώτες στην ατζέντα του ηγέτη, ο οποίος θα ερχόταν για να βάλει τάξη στις χρονίζουσες παθογένειές μας.

Είναι ανάγκη να το διαψεύσετε... Αν μπορείτε

Η κρίση, την οποία πληρώνουμε με τραγική υποβάθμιση του βιοτικού μας επιπέδου, όσοι ανήκουμε στα λαϊκά στρώματα, μας αναγκάζει να μη σιωπούμε, όταν η αδικία κάνει την οργή να ξεχειλίζει...

Θα θέλαμε κάποιος βουλευτής ή υπουργός ή συνδικαλιστής τελοσπάντων της τωρινής και της προηγούμενης κυβέρνησης, να διαψεύσει με αδιάσειστα στοιχεία, αυτά που διαδίδονται ευρέως στο διαδίκτυο:

α) Είναι αλήθεια ότι οι χαριστικές φοροαπαλλαγές προς τραπεζίτες και μεγάλο κεφάλαιο στην Ελλάδα κατά τα έτη 2009 και 2010 ήταν σε Ευρώ όσα και το συνολικό δάνειο της Τρόικας;

β) Είναι αλήθεια ότι όλοι οι Έλληνες εφοπλιστές πλήρωσαν στο κράτος πέρσι συνολικά φόρο 12 εκατομμύρια Ευρώ, ενώ την ίδια χρονιά μόνο οι αλλοδαποί μετανάστες πλήρωσαν 50 εκατομμύρια Ευρώ;

γ) «Αρκετοί shipowners της νεότερης γενιάς ξόδεψαν μεγάλα ποσά, για να αποκτήσουν το πολυπόθητο εισιτήριο για τον τελικό του Champions League στο καταπληκτικό Γουέμπλεϊ και στα sections των VIP. Μιλούν για 5.000 και 10.000 Ευρώ για το κάθε εισιτήριο. Οι περισσότερες από τις συντρόφους τους πάντως προτίμησαν βόλτες για shopping στις

boutiques του Mayfair και του Knightsbridge από τα θεαματικά γκολ των Ρούνει, Μέϊσι και σία». [Το Βήμα της Κυριακής 5 Ιουνίου 2011].

Ουδέν σχόλιο! Εμείς απλώς περιμένουμε να διαψευσθούν τα παραπάνω, ως «μαύρη» ή «αριστερή» ή «των γραφικών αγανακτισμένων» προπαγάνδα. Πάντως 10.000 Ευρώ, που δίνονται από τους Έλληνες *shipowners* για ένα εισιτήριο σε αγώνα ποδοσφαίρου... όσο δηλαδή είναι το ακαθάριστο ετήσιο εισόδημα εργαζόμενου... δεν είναι μόνο ύβρις και χυδαία πρόκληση! Είναι βόμβα στα θεμέλια της κοινωνίας!

Ύστερα δώστε, παρακαλώ, μian αποστομωτική απάντηση, αν το μπορείτε, και στα κατωτέρω στοιχεία, τα οποία διαδίδονται ευρέως τώρα τελευταία στο διαδίκτυο, για το περίφημο ελληνικό χρέος.

Προκαταβολικά δηλώνω ότι αδυνατώ να τα πιστέψω. Διατηρώ ακόμα μέσα μου μian ελάχιστη εμπιστοσύνη στη φιλοπατρία του πολιτικού μας κόσμου. Όμως απαιτώ να διαψευσθούν με στοιχεία, με αριθμούς, με δεδομένα, έτσι που να μην δημιουργούνται ρωγμές για να φωλιάσει η αμφιβολία.

Τα στοιχεία λένε ότι:

1) Από το 1994 έως το 2001 το κράτος πλήρωσε για τοκοχρεολύσια περίπου 20 δισεκατομμύρια το χρόνο. Από το 2002 έως το 2006 το ποσό αυτό έγινε περίπου 30 δισεκατομμύρια το χρόνο. Ξαφνικά, από το 2007 και μετά, το ποσό εκτοξεύτηκε στα 60 δισεκατομμύρια το χρόνο, με μέγιστη τιμή τα 78 δισεκατομμύρια το 2009!

2) Συνολικά, από το 1994 έως και το 2010, ο ελληνικός λαός πλήρωσε στους διεθνείς και ντόπιους τοκογλόφους 571 δισεκατομμύρια ευρώ!

3) Στο ίδιο διάστημα, το χρέος εκτοξεύτηκε από τα 90 δισεκατομμύρια στα 340 δισεκατομμύρια.

Συνέβη δηλαδή το εξής αξιοθαύμαστο: Χρωστούσαμε 90 δισεκατομμύρια, πληρώσαμε 570 και χρωστάμε άλλα 340!

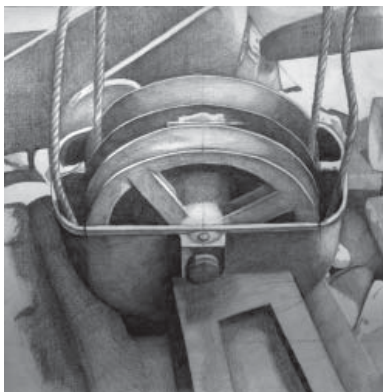
Αυτό που παραμένει άγνωστο είναι το πόσα δανειστήκαμε, από ποιους, με τι όρους και για ποιο σκοπό...

Και ζητάμε επιπλέον τώρα άλλα 120 δισεκατομμύρια. «Βοήθεια μαμούθ» τη χαρακτήρισε ο πρωθυπουργός. Νέο χρέος μαμούθ δεν είναι; Δώρο μας τα δίνουν; Γιατί μας εμπαίζετε, κύριε;

4) Την ώρα που διπλασιαζόντουσαν τα ετήσια ποσά για τοκοχρεολύσια (κατά το διάστημα 2007-2010), το ετήσιο κόστος για μισθούς και συντάξεις παρέμεινε σταθερά γύρω στα 20 δισεκατομμύρια.

Όπως φαίνεται από τα στοιχεία, το έλλειμμα του προϋπολογισμού δεν οφείλεται στο ότι «όλοι μαζί τα φάγαμε», όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση, αλλά στο ότι από το 2007 και μετά οι τοκογλύφοι κυριολεκτικά γονάτισαν τη χώρα με τις απαιτήσεις τους, δημιουργώντας -όπως ήταν προβλεπόμενο- μια κρίση χρέους, με συνέπεια να βρει πάτημα το ΔΝΤ για να εισβάλει στο μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης και να υποθηκεύσει την περιουσία του ελληνικού λαού.

Είναι ανάγκη να τα διαψεύσετε...

Άρρωστη βαριά η παιδεία μας

Δεν είναι δυνατό να οραματιστούμε μια γενικότερη άνοιξη στην Ελλάδα, χωρίς να γίνουν ριζικές ανατροπές στο χώρο της παιδείας. Από τη στοιχειώδη μέχρι την ανώτατη βαθμίδα η κατάσταση της δημόσιας παιδείας μας είναι χαοτική και πλήρως απογοητευτική.

Από πού να αρχίσει κανείς...

Αντί να παραθέσω επιχειρήματα για το κατάντημά της και να εκθέσω ιδέες για αντιμετώπιση μέρους των προβλημάτων της, θα δώσω τρία κείμενά μου, επίσημα, που έχουν αποσταλεί μέσω της υπηρεσιακής οδού σε εκπαιδευτικούς και σε ανώτατους παράγοντες του Υπουργείου Παιδείας, από τη θέση του Σχολικού Συμβούλου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης.

Στα κείμενα αυτά εικονογραφούνται πάμπολλα προβλήματα και προτείνονται άλλες τόσες λύσεις. Κανένα βέβαια δεν εισακούστηκε, ούτε από τους κάτω (τους μάχιμους εκπαιδευτικούς) ούτε από τους πάνω (τους παράγοντες του Υπουργείου). Κυρίως θίγεται η κρίση αξιών, η παντελής έλλειψη αξιών στο χώρο των σχολείων μας, από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο. Λείπει ακόμα και η διάθεση να καλλιεργηθεί αυτό που λέμε «αγωγή» σε όλο το σύστημα της δημόσιας παιδείας.

Κείμενο πρώτο: Υποβλήθηκε επισήμως ως συμμετοχή μου στο «διάλογο για την παιδεία» της κυβέρνησης Κων/νου Καραμανλή (του νεότερου). Στάλθηκε υπηρεσιακώς στον Υπουργό Παιδείας κ. Άρη Σπηλιωτόπουλο. Αφορά στην κρίση στη Μέση Εκπαίδευση.

Το δημόσιο Γυμνάσιο – Λύκειο έχει πεθάνει...
Ιδέστε το πτώμα του σαθρό στους δρόμους
στις «εκδρομές» και στους «περιπάτους» των
γυμνασίων και λυκείων
στα «πάρτι» που διοργανώνουν οι μαθητές
στον «εκκλησιασμό» όταν και όπως γίνεται
στις σχολικές γιορτές και επετείους
στις πολλές χαμένες διδακτικές ώρες
στην αθλιότητα των αιθουσών διδασκαλίας
στη ρυπαρότητα θρανίων και τοίχων από μαρκαδόρους
και σπρέι
στην ενδοσχολική βία μεταξύ μαθητών
στην «καρικατούρα δημοκρατίας» των
δεκαπενταμελών
στην εγκληματική παραφροσύνη των καταλήψεων
στην ανεξέλεγκτη εγγραφή-φοίτηση οποιουδήποτε
στην έλλειψη δυνατότητας διάκρισης ποιοτήτων
στην απουσία αγωγής, παιδείας, καθοδήγησης
στην απουσία αρχών, αξιών, ιδεών και πολιτισμού
στο ανεξέλεγκτο της αποτελεσματικότητας και της
παραγωγικότητας των εκπαιδευτικών
στην ευρεία διάδοση-χρήση ναρκωτικών
στην αχρήστευση των παιδιών και εφήβων ως
ζωογόνων παραγόντων της κοινωνίας
...

Ποιος μπορεί να μας απαντήσει στα παρακάτω
ερωτήματα:

Γιατί στα ιδιωτικά σχολεία...

οι μαθητές φορούν καθημερινά στολές;

δε χάνεται ούτε μια ώρα διδασκαλίας;
δεν υπάρχουν αναποτελεσματικοί εκπαιδευτικοί;
δεν παρεισφρύνουν κομματικές νεολαίες;
δε γίνονται καταλήψεις;
δε ρυπαίνονται τα θρανία και οι τοίχοι;
δεν υπάρχει ενδοσχολική βία;
δε διακινούνται ναρκωτικά;
οι σχολικές γιορτές έχουν ποιότητα και ήθος;
δεν εννοούνται «σχολικοί περίπατοι» σε καφετέριες;
δεν εννοούνται εκδρομές για «χαβαλέ», αλλά μόνο για εκπαιδευτικό στόχο;
οι μαθητές συνδέονται συναισθηματικά με το σχολείο τους;
υπάρχει δυνατότητα διάκρισης ποιοτήτων;
πάνε τα παιδιά όλων των πολιτικών μας, μηδέ των υπουργών παιδείας εξαιρουμένων;
...

Αφού δεν μπορούμε να μιμηθούμε τις δομές και τη λειτουργία των ιδιωτικών σχολείων, αφού δεν επιλέγουμε τους μαθητές που εγγράφονται, ούτε μπορούμε να αρνηθούμε την εγγραφή οποιουδήποτε παιδιού
(μοναδικό κριτήριο εγγραφής είναι η ηλικία)
οποιοδήποτε διαπιστωμένα αγράμματου ή αλλοδαπού που δε μιλάει ελληνικά ή παραβατικού μαθητή ή... ή... ή...
αφού δεν επιβάλλουμε εσωτερικούς κανόνες λειτουργίας για εκπαιδευτικούς και για μαθητές,
Τουλάχιστον ας προσπαθήσουμε να προσφέρουμε σωστό σχολείο σε εκείνα τα παιδιά που και μπορούν και θέλουν να μάθουν γράμματα.

Ας οραματιστούμε ένα δημόσιο σχολείο

για τα άξια παιδιά του λαού (Ελληνόπουλα και αλλοδαπής προέλευσης), για τα παιδιά που θέλουν να προοδεύσουν, που έχουν διάθεση να εργαστούν με φιλότιμο, που δέχονται να πειθαρχήσουν σε αρχές και νόμους, ώστε, στο πλαίσιο λειτουργίας ενός πραγματικού σχολείου, να οδηγηθούν στην ανακάλυψη και πρόσκτηση της γνώσης με σύγχρονες μεθόδους.

Μπορούμε να οραματιστούμε ένα δημόσιο λαϊκό σχολείο, που να έχει πολλά από τα πλεονεκτήματα του ιδιωτικού, και να προσφέρει δωρεάν παιδεία και αγωγή και γνώση στα παιδιά που δεν ανήκουν στις προνομιούχες κοινωνικές ομάδες;

Μπορούμε να δημιουργήσουμε -δοκιμαστικά έστω- τέτοια δημόσια σχολεία «υψηλών απαιτήσεων» και «υψηλών προσδοκιών» σε διάφορες πόλεις όλης της χώρας;

Ή μήπως μπορούμε να φανταστούμε δυναμικές παρεμβάσεις στα σχολεία που έχουμε, τέτοιες που να αλλάζουν κατά το δυνατό την υπάρχουσα σήμερα εικόνα λειτουργίας και αποδοτικότητάς τους;

Τι παρεμβάσεις όμως; και ποιας μορφής;

Τι θα μπορούσαμε να προτείνουμε, που να μη θεωρηθεί ότι διαρρηγγύνει την κοινωνική συνοχή, ότι οδηγεί σε ανισότητες ή ότι υποκρύπτει κοινωνικό ρατσισμό;

Ναι, αναγνωρίζουμε ότι στο δημόσιο σχολείο πρέπει

να κυριαρχεί η φροντίδα για τον αδύναμο, για τον υστερούντα, για τον «άλλο».

Όμως και ο «δυνάμενος» και ο «μη άλλος» δεν έχει δικαίωμα για μια ποιοτικά καλύτερη παιδεία;

Αυτό το δικαίωμα γιατί να το απολαμβάνουν μόνο τα παιδιά των ανώτερων οικονομικών στρωμάτων;

Α') Θα μπορούσαμε να έχουμε στο ίδιο σχολείο τάξεις δύο ή και τριών ταχυτήτων; Οι μαθητές να έχουν τη δυνατότητα να ανέβουν σε πιο προχωρημένα τμήματα ανά τρίμηνο, εάν η βελτίωσή τους στα μαθήματα και στη συμπεριφορά είναι η απαιτούμενη. Όπως και αντίστροφα να υπάρχει η δυνατότητα στους εκπαιδευτικούς να κατεβάζουν μαθητές σε μη προωθημένα τμήματα, εάν διαπιστωθεί στο τρίμηνο ότι δεν αντέχουν στους ρυθμούς μάθησης και στο «κλίμα» τους.

Συχνά τεστ αξιολόγησης και δημοκρατική-αποφασιστική λειτουργία Συλλόγου Διδασκόντων θα ρύθμιζε με αντικειμενικότητα και ευθυκρισία αυτή την «ενδοταξική» κινητικότητα.

Β') Θα μπορούσαμε να θεσπίσουμε δικαίωμα επιλογής βασικών μαθημάτων, π.χ. Γλώσσα, Μαθηματικά, που να γίνονται από επιλεγμένους εκπαιδευτικούς με αυστηρές απαιτήσεις απόδοσης των μαθητών και συμμετοχής τους. Σε κάποια μαθήματα η τάξη να λειτουργεί με όλο το δυναμικό της και σε κάποιες ώρες κάθε μέρα να διαμοιράζονται οι μαθητές σε τμήματα μαθημάτων ανάλογα με τις προτιμήσεις τους.

Γ') Θα μπορούσαμε να αντικαταστήσουμε το εννεάμηνης διάρκειας διδακτικό έτος με δίμηνα; Στο τέλος του δίμηνου να απορρίπτεται ο μαθητής που δεν κατόρθωσε να αφομοιώσει την ανάλογη διδακτέα ύλη. Να αναγκάζεται να επαναλάβει την ύλη ενός διμήνου και όχι ενός έτους. Είναι ανώδυνη αυτή η απόρριψη και λειτουργεί πειθαναγκαστικά και παρωθητικά όχι μόνο για τη συμμετοχή και την επιμέλεια του μαθητή, αλλά και για τη συμπεριφορά του.

Δ') Θεωρούμε αυτονόητη την υποχρέωση στελέχωσης όλων των δημόσιων σχολείων -δημοτικών και γυμνασίων, λυκείων- με μόνιμο προσωπικό φύλαξης, γραμματείας και καθαριότητας με πλήρες ωράριο.

Ε') Θεωρούμε αναγκαία τη θέσπιση «εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας» σε κάθε σχολείο, που να περιλαμβάνει και το σεβασμό στη σχολική περιουσία και τη συμπεριφορά των μαθητών εντός και εκτός σχολείου και να δίνει στο Σύλλογο Διδασκόντων δικαίωμα αποβολής ή μετακίνησης σε άλλο σχολείο οποιουδήποτε παραβατικού μαθητή.

Αγαπητέ κύριε Υπουργέ, καμία αλλαγή ή μεταρρύθμιση στην παιδεία δε θα έχει από αποτέλεσμα, εάν δεν αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά τα ζητήματα που θίχτηκαν ανωτέρω.

Αν αλλάξουν αυτά, δε χρειάζεται να αλλάξουν τα προγράμματα ή τα βιβλία ή ο αριθμός μαθητών ανά δάσκαλο. Όταν η τάξη είναι ομοιογενής, και με 30 μαθητές γίνεται σωστό και άνετο μάθημα. Όταν η τάξη έχει 15 παιδιά, μεταξύ των οποίων υπάρχουν υστερούντες, παραβατικοί, υπερκινητικοί, αλλοδαποί που δε γνωρίζουν ακόμα καλά την ελληνική, μαθητές για Τμήματα Ένταξης κ.λπ., το μάθημα δεν έχει απόδοση και χάνονται ακόμα και οι μαθητές που σε άλλο περιβάλλον θα άριστευαν.

Το δημόσιο σχολείο εκπέμπει SOS.

Κάνετε κάτι την ύστατη ώρα!

Γιάννης Δ. Μπάρτζης

Σχολικός Σύμβουλος Π.Ε.

Κείμενο δεύτερο: Στάλθηκε από Γραφείο Σχολικού Συμβούλου Π.Ε. προς την Υπουργό Παιδείας κα Άννα Διαμαντοπούλου στις 15 Νοεμβρίου 2009
Αφορά κυρίως στην κρίση στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση.

Αγαπητή Κυρία Υπουργέ,
θεωρήστε προσωπικό χαρακτήρα την επικοινωνία μας αυτή, ως ελάχιστη συμβολή στον πλουτισμό του προβληματισμού σας για το όραμα μιας καλύτερης παιδείας των παιδιών που ζουν στη χώρα μας.

Εντός του σχολικού έτους αυτού πρόκειται να εγκαταλείψω την εκπαίδευση (μετά από 36 χρόνια υπηρεσίας) με την απογοητευτική διαπίστωση ότι στο Δημόσιο Σχολείο Πρωτοβάθμιας και Μέσης Εκπαίδευσης τα πράγματα δεν είναι καθόλου «ρόδινα» και η κατάσταση δε φαίνεται να είναι σε πορεία ανάκαμψης.

Θα έλεγα ότι στη Μέση Εκπαίδευση η κρίση βαθιάει επικίνδυνα. Αλλά και στο Δημοτικό δεν πάμε πολύ καλά, ενώ ουδείς (πέραν των συνδικαλιστών) αρνείται ότι εφαρμόζονται γενναία μέτρα, νέα διδακτικά πακέτα, νέοι θεσμοί (ολοήμερο, πρωινή ζώνη, τρίτη ξένη γλώσσα κ.ά.), έγκαιρος διορισμός και επιμορφώσεις πρωτοδιόριστων, Τμήματα Ένταξης, Τάξεις Υποδοχής, Ενισχυτική Διδασκαλία...

Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί, παρά τις όποιες θετικές προσπάθειες, βιώνουμε μιαν απαξίωση του λαϊκού σχολείου;

Εάν δοθούν χρήματα περισσότερα, χωρίς να γίνουν θεμελιακές παρεμβάσεις στο όλο σύστημα, πιστεύει κανείς ότι θα αλλάξουν τα πράγματα;

Νερό σε τρόπιο λαγήνι θα είναι, και τίποτε άλλο.

Ας σας δώσει πειστικές απαντήσεις κάποιος από τους συμβούλους σας σε ορισμένα από τα παρακάτω ερωτήματα:

Γιατί στις περισσότερες τάξεις του δημοτικού σχολείου υπάρχουν σήμερα ζητήματα απειθαρχίας; Γιατί σε σπάνιες περιπτώσεις ανοίγονται τα νέα λεξικά, τα νέα βιβλία καλλιτεχνικών, τα νέα βιβλία μουσικής, το νέο βιβλίο θεατρικής παιδείας; Γιατί μετριούνται στα δάκτυλα οι δάσκαλοι που εφαρμόζουν σωστά και όχι εικονικά την ομαδοσυνεργατική διδασκαλία; Γιατί η Ευέλικτη Ζώνη διατίθεται σχεδόν αποκλειστικά για μαθηματικά και γλώσσα; Γιατί το δημόσιο σχολείο δεν καλλιεργεί στους μαθητές αξίες, ιδανικά, υψηλούς πολιτιστικούς και κοινωνικούς στόχους;

Φταιει η έλλειψη εσωτερικών κανονισμών λειτουργίας (που να αφορούν και σε μαθητές και σε δασκάλους);

Φταιει η αθρόα εισροή αλλοδαπών σε όλες τις τάξεις, πολλοί από τους οποίους δε γνωρίζουν καν την ελληνική γλώσσα;

Φταιει η ποιοτική ποικιλία του μαθητικού πληθυσμού σε κάθε σχολική τάξη, όπου συνδιδάσκονται παιδιά πολλών ταχυτήτων ως προς τη μαθησιακή τους ικανότητα;

Φταιει η γενικότερη αξιακή πτώση της νεοελληνικής κοινωνίας και η κρίση της οικογένειας που αντικαθρεφτίζονται και στο δημόσιο σχολείο;

Φταιει η εκπαίδευση των νέων δασκάλων στα Παιδαγωγικά Τμήματα, που είναι πολύ θεωρητική και ολοένα και πιο απομακρυσμένη από την πραγματική εικόνα και από τις αληθινές ανάγκες των σχολείων μας;

Φταίνει τα νέα βιβλία, που αντί να ξαλαφρώσουν το μέσο μαθητή, όπως είχε προαναγγελθεί, έχουν τέτοια πληθώρα ύλης, που συχνά μπερδεύει αντί να απλουστεύει την πρόσκτηση της νέας γνώσης;

Φταίνει οι λογής χαμένες διδακτικές ώρες;

Φταιει κάτι άλλο που μας διαφεύγει;

Ή μήπως ο γράφων ευρίσκεται σε κρίση απαισιοδοξίας και τελικά όλα είναι καλά ή έστω είναι καλύτερα από παλιά;

Μακάρι να ήταν έτσι. Θα ήμουν απεριόριστα ευτυχής, εάν κάποιος με έπειθε για την πλάνη μου.

Όμως, αγαπητή Κυρία Υπουργέ, μήπως στην ίδια πλάνη με εμένα ευρίσκονται επιφανή μέλη του Ελληνικού Κοινοβουλίου, μεταξύ των οποίων δύο πρώην υπουργοί Παιδείας, ο σημερινός Πρωθυπουργός καθώς και άλλοι επώνυμοι πολιτικοί και οικονομικοί παράγοντες, που στέλνουν τα παιδιά τους σε ιδιωτικά σχολεία; [Σε μία μόνο χρονιά, το 2007, και μόνο από την Γ' Λυκείου του Κολλεγίου Ψυχικού (Αμερικάνικο Κολλέγιο) αποφοίτησαν τα παιδιά των: κ.κ. Γεωργίου Παπανδρέου, Γεράσιμου Αρσένη, Γιώργου Βουλγαράκη, Μιχάλη Λιάπη, του κ. Βερελή, της κας Αγγελιοπούλου κ.ά.].

Ομολογώ ότι δεν μπορώ να προτείνω λύση. Οραματίζομαι όμως ένα δημόσιο Σχολείο για τα άξια παιδιά του λαού (Ελληνόπουλα ή αλλοδαπής προέλευσης), για τα παιδιά που θέλουν να προσδεύσουν, που έχουν διάθεση να εργαστούν με φιλότιμο, που δέχονται να πειθαρχήσουν σε αρχές και νόμους και να οδηγηθούν στην ανακάλυψη και πρόσκτηση της γνώσης με σύγχρονες μεθόδους.

Μπορούμε να οραματιστούμε ένα δημόσιο λαϊκό σχολείο, που να έχει πολλά από τα πλεονεκτήματα του ιδιωτικού, και να προσφέρει δωρεάν παιδεία και αγωγή και γνώση στα παιδιά που δεν ανήκουν στις προνομιούχες κοινωνικές ομάδες των σύγχρονων ολιγάρχων;

Και πώς μπορεί να λειτουργήσει ένα τέτοιο σχολείο, εάν δεν έχει πρωτίστως την ευχέρεια διάκρισης ποιοτήτων των μαθητών του;

Πώς όμως η διάκριση των ποιοτήτων θα εφαρμοστεί, με τρόπο που να μη θιγούν ατομικά δικαιώματα των «φύσει αδυνάτων» και που όλη η κοινωνία να ωφεληθεί, προσφέροντας τα μέγιστα στους «φύσει δυνάμενους»;

Αυτό θα πρέπει να είναι, θαρρώ, το μεγάλο στοίχημα της εκπαιδευτικής αλλαγής που προσδοκά ο Ελληνικός λαός.

* Μήπως θα έπρεπε να προβληματιστούν οι σύμβουλοί σας προς ένα μοντέλο σχολείου, όπου η κάθε τάξη να έχει ώρες κοινής διδασκαλίας για όλους, και ώρες επιλογής μαθημάτων; (π.χ. Γλώσσα – Μαθηματικά ανώτερου επιπέδου, για όσους επιθυμούν και δύνανται να υποστούν περισσότερη ανάπτυξη των μαθημάτων, περισσότερο διάβασμα, περισσότερη πειθαρχία και προσδοκούν σε υψηλές αποδόσεις. Καλλιτεχνικά – χειροτεχνικά – χρήση εργαλείων, για όσους επιθυμούν πιο «ανάλαφρο» σχολείο και βρίσκουν ευχαρίστηση και ικανοποίηση σε δραστηριότητες χωρίς συγκεντρωμένη προσοχή και χωρίς έντονο διάβασμα).

* Μήπως εάν δημιουργούνταν Πρότυπα Σχολεία σε κάθε πόλη όπου λειτουργούν πάνω από δύο 6/θέσια δημόσια σχολεία; Η εγγραφή σε αυτά τα σχολεία να γίνεται με αυστηρές εισαγωγικές εξετάσεις από την Α' τάξη Δημοτικού και η βαθμολογία του τέλους κάθε σχολικής χρονιάς να καθορίζει εάν θα παραμένει εκεί ο μαθητής ή η μαθήτρια ή θα επιστρέφει στο κοινό σχολείο της γειτονιάς του/της.

Ηχούν μήπως ρατσιστικά τέτοιες προτάσεις;

Αν ναι, ξεχάστε τες και αναζητήστε άλλες.

Οποσδήποτε όμως κάτι ριζικά διαφορετικό πρέπει να γίνει.

Η κρίση βαθαίνει...

Με ιδιαίτερη εκτίμηση και με ειλικρινείς ευχές για επιτυχία στο έργο σας, για το καλό της ελληνικής κοινωνίας.

Γιάννης Δ. Μπάρτζης, Σχολικός Σύμβουλος

Κείμενο τρίτο: Στάλθηκε προς τον Προϊστάμενο Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης τον Ιούνιο του 2010, με την υπογράμμιση: Απόσπασμα της ετήσιας έκθεσης του Σχολικού Συμβούλου Π.Ε., με προτάσεις που πιθανώς να ενδιαφέρουν την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας. Αφορά κυρίως α) στην ίδρυση Προτύπων Δημοτικών Σχολείων και β) στην προβληματική εκπαίδευση των τσιγγανοπαίδων. Το ίδιο, με τη μορφή επιστολής, στάλθηκε και ιδιωτικώς στο προσωπικό mail της Υπουργού Παιδείας κας Άννας Διαμαντοπούλου.

Γενικότερα συμπεράσματα:

Μετά από τριών χρόνων θητεία στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση ως Σχολικός Σύμβουλος, θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή των αρμοδίων για τη βελτίωσης της λαϊκής παιδείας παραγόντων στις κατωτέρω επισημάνσεις:

Το δημόσιο λαϊκό σχολείο βρίσκεται σε κρίση, η οποία δεν εντοπίζεται -από μέρους μου τουλάχιστον- τόσο στην οικονομική δυσπραγία και στις λειψές υποδομές σε κτίρια και τεχνολογίες αιχμής, όσο στην έλλειψη αρχών και αξιών και στην εγκατάλειψη καλλιέργειας ήθους και υψηλών ιδανικών για τον Άνθρωπο, για την Πατρίδα, για τον Κόσμο. Ενώ ταυτόχρονα έχει εγκαταλειφθεί και η συστηματική διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας...

Σημαντικό ζήτημα δυσλειτουργίας δημιουργείται από την αδυναμία διάκρισης ποιότητων και από την ακραία ανομοιογένεια του μαθητικού δυναμικού κάθε τάξης, δεδομένου ότι εγγράφονται σε όλες τις τάξεις, σε μεγάλο πλέον ποσοστό, αλλοδαποί μαθητές που δε γνωρίζουν την ελληνική, ενώ όλοι οι μαθητές προάγονται ακώλυτα ανεξάρτητα από τις επιδόσεις τους στα μαθήματα.

Κάθε πρόταση αντιμετώπισης αυτού του φαινομένου προσκρούει σε αιτήματα των καιρών για «δημοκρατικό δικαίωμα όλων στην εκπαίδευση», για ισότητα ευκαιριών, για πολυπολιτισμικότητα κλπ. Όμως έχω την πεποίθηση ότι χιλιάδες άξια παιδιά λαϊκών οικογενειών, ντόπια ή και αλλοδαπής προέλευσης, που θέλουν και δικαιούνται να τύχουν καλύτερης παιδείας, τη στερούνται...

Προτείνω λοιπόν κάτι πιο δημοκρατικό, που θα δώσει και σε αυτά τα παιδιά την ευκαιρία μιας τάξης ομοιογενούς σε μεγάλο βαθμό, με σωστή διδασκαλία και με άριστο κλίμα παιδείας, χωρίς ανισότητες. Μια παιδεία επιπέδου, που απολαμβάνουν οι ελάχιστοι τυχεροί γόνοι «καλών» οικογενειών, στα επιφανή ιδιωτικά σχολεία της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης.

Προτείνω την άμεση ίδρυση Προτύπων ή Πειραματικών Δημοτικών Σχολείων και Γυμνασίων-Λυκείων σε κάθε πόλη άνω των 10.000 κατοίκων (ή και λιγότερο για τα νησιά και τα απομακρυσμένα μέρη). Η εγγραφή σε αυτά τα σχολεία να γίνεται αυστηρά και μόνο με εισαγωγικές εξετάσεις. Εάν η πρόοδος κάποιων μαθητών δεν είναι η αναμενόμενη ή το ήθος τους δεν αρμόζει με τις αξίες και την παράδοση του σχολείου, στο τέλος κάθε σχολικής χρονιάς να μεταγράφονται με απόφαση του Συλλόγου Διδασκόντων, στα «κανονικά» σχολεία της γειτονιάς τους. Το ίδιο να ισχύει και για τους διδάσκοντες που δεν προσαρμόζονται στο όλο κλίμα. Οι ρυθμοί διδασκαλίας να είναι απαιτητικοί και η αυδοσία άγνωστη έννοια. Σε αυτά τα σχολεία να διδάσκονται περισσότερες ώρες η ελληνική γλώσσα και τα μαθηματικά.

Το δικαίωμα σωστού σχολείου και υψηλής παιδείας που απολαμβάνουν οι «λίγοι», θα γίνει έτσι δικαίωμα και των πολλών, των φτωχών ακόμα και αλλοδαπών και των μικρομεσαίων οικογενειών της ελληνικής επαρχίας, που όμως έχουν παιδιά που θέλουν και μπο-

ρούν να βαδίσουν και να διακριθούν στους δρόμους μιας υψηλού επιπέδου απαιτητικής δημόσιας εκπαίδευσης.

Το μέτρο αυτό δε στοιχίζει χρήματα. Να επιλεγεί για τη στέγαση ένα από τα υπάρχοντα σχολεία της κάθε πόλης και οι μαθητές του, που δε θα επιτύχουν στην εισαγωγική διαδικασία του Προτύπου, να διασκορπιστούν στα όμορα σχολεία.

Δε χρειάζονται «έξυπνοι» διαδραστικοί πίνακες και υπολογιστές σε αυτά τα σχολεία, ούτε «πράσινες» αίθουσες και κτίρια μοντέρνα. Δώστε τα όλα αυτά αφειδώς στα λοιπά σχολεία της χώρας. Τα Πρότυπα σχολεία θέλουν επιλεγμένα παιδιά αποφασισμένα να δουλέψουν για τη μόρφωση τους, ξεχωριστούς εκπαιδευτικούς με μεράκι για τη δουλειά τους, μαυροπίνακες, βιβλία, μολύβια και χαρτιά... και ένα κλίμα ήθους και αξιών. Τίποτε άλλο. Φτιάξτε αυτά τα σχολεία! Η Ελλάδα μας τα χρειάζεται όσο τίποτε άλλο σήμερα!

Για τους τσιγγανόπαιδες μαθητές, που αποτελούν μια ξεχωριστή, δύσκολη αλλά και ευάριθμη δύναμη στα σχολεία μας, θεωρώ ότι πρέπει να αναγκαστούν ή να δελεαστούν οι γονείς τους να τα φέρνουν στο σχολείο, για να παρακολουθούν τα μαθήματα, χωρίς να κάνουν συχνές απουσίες. Για να επιτευχθεί αυτό, πρέπει να τους δοθεί ικανοποιητικό επίδομα, ίσως και 1000 € το έτος, αρκεί να τηρείται με απόλυτη αυστηρότητα από τους δασκάλους των παιδιών τους ειδική καρτέλα παρουσιών και προόδου.

Εάν οι απουσίες ξεπερνούν ένα προκαθορισμένο όριο (π.χ. 30 απουσίες, δηλαδή το 1/5 του συνολικού χρόνου λειτουργίας του σχολείου), το παιδί να μένει στάσιμο και ο γονιός να χάνει το επίδομα, (συζητητέο, εάν θα έχει και ποινικές ευθύνες με απειλή εισαγγελικής παρέμβασης). Η καρτέλα αυτή να συνοδεύει το παιδί στις μετακινήσεις της οικογένειας. Ο γονιός θα πρέπει,

όπου και αν πηγαίνει, ακόμα και για προσωρινή εγκατάσταση, να τρέχει στο κοντινό σχολείο για να εγγράφει εκεί το παιδί του, ώστε να μη χρεώνεται απουσίες. Στον 21ο αιώνα η εκπαίδευση των τσιγγανοπαίδων παραμένει ελλιπής και σε απαράδεκτα χαμηλό επίπεδο. Βεβαίως το μέτρο της διασποράς τους σε σχολεία, όπου να μην ξεπερνούν σε ποσοστό το 1% έως 2% του συνολικού πληθυσμού κάθε τάξης, θα μπορούσε να επιφέρει καλύτερα εκπαιδευτικά αποτελέσματα, σε συνδυασμό πάντα με τον εξαναγκασμό τους να φοιτούν. Έτσι θα επιτευχθεί και η ομαλή ένταξή τους όχι μόνο στο εκπαιδευτικό μας σύστημα αλλά και στην ελληνική κοινωνία.

Ο Σχολικός Σύμβουλος

Γιάννης Δ. Μπάρτζης

Σημείωση: Είναι παιδαγωγικώς εγκληματικό και κοινωνικώς επικίνδυνο να τριγυρίζουν στους δρόμους, μακριά από τις σχολικές αίθουσες, τα τσιγγανάκια ασύδοτα, απροστάτευτα, ανεκπαιδευτα, αγράμματα, έτοιμα και πρόθυμα να υιοθετήσουν οποιασδήποτε μορφής παραβατική συμπεριφορά.

Η περίπτωση των τσιγγάνων γενικότερα, με την υπεργεννητικότητα που τους χαρακτηρίζει, έτσι όπως έχει αφεθεί στο περιθώριο και «στην τύχη» από το επίσημο κράτος, αποτελεί μια ακόμα σοβαρή βόμβα έτοιμη να εκραγεί, με ανυπολόγιστες συνέπειες για το μέλλον της ελληνικής κοινωνίας.

Κείμενο τέταρτο: Στάλθηκε προς όλους τους δασκάλους που εποπτεύονταν από το Γραφείο Σχολικού Συμβούλου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης στο οποίο υπηρετούσα, στις 1 Φεβρουαρίου 2008. Αφορά σε ένα βασικό συστατικό της έννοιας της «πατρίδας», τη γιορτή. Αφορά σε αυτό που λέμε με δυο λόγια: εκπαιδευτικό ήθος, αγωγή, σεβασμός σε αξίες...

Όσο για το τι είναι «πατρίδα», που ακόμα και ως λέξη απουσιάζει σήμερα από τα σχολικά βιβλία, δανείζομαι έναν ευφυή ορισμό της από το φιλόσοφο και πανεπιστημιακό Δάσκαλο κ. Χρήστο Γιανναρά: «Πατρίδα είναι η γη (το χώμα και το τοπίο) όπου γεννήθηκε καθένας μας, εντάχθηκε σε οικογένεια και σε κοινότητα, πήγε σχολείο, έζησε την εκκλησία, δηλαδή τη Γιορτή, ψηλάφησε αισθητά την Ιστορία, άσκησε το δημιουργικό του μόχθο, έθαψε αγαπημένους νεκρούς...».

Ό,τι διαβάσετε σε αυτή την επιστολή-εγκύκλιο, μη βιαστείτε να τα θεωρήσετε απόψεις ενός εθνικιστή πατριδοκάπηλου, ούτε θρησκόληπτου ούτε φανατικού ή ρομαντικού... Είναι η φωνή αγωνίας ενός δασκάλου, που βλέπει γύρω του όλα να καταρρέουν και το ΜΗ-ΔΕΝ να εγκαθίσταται πάνω στα ερείπια, τα οποία μόνοι μας σωρεύουμε συνθηματολογούντες και αλαλάζοντες.

Χωρίς αριθμό πρωτοκόλλου

ΘΕΜΑ: ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Αγαπητές/τοί Συνάδελφοι,
στις 30 Ιανουαρίου πήγα να εκκλησιαστώ, ως όφειλα –ως στέλεχος της Εκπαίδευσης σε επίπεδο νομού– στο μητροπολιτικό Ναό του Απ. Παύλου.

Έλπίζα ότι εκεί θα συνορτάζαμε τα κεντρικά Δημοτικά Σχολεία της πόλης, τα Γυμνάσια και τα Λύκεια, το τοπικό τμήμα του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, και βεβαίως με την επίσημη παρουσία του Νομάρ-

χη ή εκπροσώπου του, του Δημάρχου ή εκπροσώπου του, των εκπαιδευτικών και εκκλησιαστικών αξιωματούχων, μαζί με όλους τους εκπαιδευτικούς των γειτονικών σχολείων, και βεβαίως με σύμπασα την εορτάζουσα εκείνη την ημέρα μαθητιάσα νεολαία όλων των σχολικών βαθμίδων, συντεταγμένη κατά σχολείο, μέσα στον Ιερό Ναό, με τις επίσημες στολές τους και με τις σημαίες τους.

Δεν ήμουν «ρομαντικός». Απλώς για αρκετά χρόνια γιόρταζα με τα επαρχιακά σχολεία όπου υπηρετούσα κατά παρόμοιο τρόπο την εορτή των Τριών Ιεραρχών, στο πλαίσιο πάντα των δυνατοτήτων και του μεγέθους των μικρών κοινωνιών, όπου ανήκε η σχολική μου μονάδα κάθε φορά. Φαντάζομαι ή μάλλον είμαι βέβαιος ότι κατά τον ίδιο περίπου τρόπο εορτάζουν όλα τα σχολεία της ελληνικής επικράτειας.

Κατά τη διάρκεια της λειτουργίας, για την αποφυγή οχλαγωγίας μεταξύ των μαθητών, συνηθίζαμε όλοι οι εκπαιδευτικοί κάθε σχολείου να είμαστε σκορπισμένοι ανάμεσα «στα παιδιά μας», ώστε να επιβάλλουμε τη δέουσα ησυχία με τη στάση μας, με το παράδειγμά μας, με την παρουσία μας και με τη διακριτική νουθεσία μας, όποτε χρειαζόταν.

Μετά το πέρας της λειτουργίας μοιράζαμε τους πέντε άρτους στα παιδιά κι έπαιρναν και οι εκπαιδευτικοί το δικό τους μερίδιο. –Αλησμόνητος παραμένει στη μνήμη μου ο εκλεκτός συνάδελφος, συνταξιούχος τώρα, Π. Ρ., που είχε αναλάβει για χρόνια, αποκλειστικά αυτός, στον Ιερό Ναό Αποστόλου Παύλου, να τεμαχίζει εκατοντάδες μερίδες για όλα τα παιδιά της Μέσης και της Πρωτοβάθμιας, που εκκλησιάζονταν μαζί με τους πολλές δεκάδες εκπαιδευτικούς τους. (Τονίζω ότι τεμάχιζε άρτους. Δε μοίραζε ψωμάκια μνημοσύνων, όπως προσφάτως προσπαθούν να επιβάλουν για ευκολία τους οι αρτοποιοί).

Πόσο πολύ άλλαξαν τα πράγματα, σε μια περίπου δεκαετία, αγαπητοί/τές Συνάδελφοι;

Έκπληκτος χθες διαπίστωνα ότι δεν απουσίαζε μόνο ο Νομάρχης και ο Δήμαρχος από τον Ιερό Ναό Αποστόλου Παύλου. Απουσίαζαν τα σχολεία! Όχι σημαίες δεν υπήρχαν, αλλά ούτε και μαθητές. Για γυμνάσια και λύκεια ούτε λόγος!

Καμιά δεκαριά αγόρια και κορίτσια περιφέρονταν έξω από το Ναό, τα οποία και σκόρπισαν στην πόλη, πολύ πριν να ολοκληρωθεί η λειτουργία. Κάποια λίγα παιδιά των δημοτικών σχολείων βρίσκονταν μέσα στο Ναό σε μικρές ομάδες κοντά σε δασκάλους τους, που κι αυτά έφυγαν μετά τη μετάληψη, λίγο προτού να αρχίσει ο πανηγυρικός της ημέρας.

Κι όταν ο Επίσκοπος απευθύνθηκε προς τη μαθητώρα νεολαία με τη φράση: «παιδιά μου...», ένιωσα πάρα πολύ άσχημα, βλέποντας τριγύρω αρκετούς συνταξιούχους εκπαιδευτικούς, ελάχιστους εν ενεργεία συναδέλφους και από μαθητές και μαθήτριες... καμιά εικοσαριά μόνο παιδιά ενός ιδιωτικού εκπαιδευτήριου, τα οποία με τη συντεταγμένη, σώφρονα, ώριμη και πολιτισμένη παρουσία τους καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας και μέχρι πέρατος των ομιλιών και της αρτοκλασίας, έσωσαν την τιμή της τοπικής μας εκπαιδευτικής κοινότητας. Μου δίνεται μάλιστα τώρα η ευκαιρία να εκφράσω δημοσίως τον έπαινό μου, τόσο προς τα παιδιά αυτά όσο και προς τους εκπαιδευτικούς τους που τα συνόδευαν.

Αγαπητές/τοί συνάδελφοι,

σας γράφω τις παραπάνω σκέψεις και σας περιγράφω αυτή μου την εμπειρία, όχι για να ψέξω ή να επιτιμήσω κάποιους για ραστώνη ή για ολιγωρία. Ούτε για να περάσω υποκριτικό μήνυμα θρησκευτικότητας. «Μακράν εμού» τέτοιες προθέσεις. Θαρρώ όμως ότι η αδράνεια, ο ωχαδελφισμός, η αδιαφορία για τους

θεσμούς και τα έθιμα, είναι φαινόμενα που χαρακτηρίζουν την εποχή και την κοινωνία μας, και έχουν για καλά τρυπώσει και στη σχολική μας ζωή.

Οι ίδιοι εμείς εντοπίζουμε στις καθημερινές μας συζητήσεις την πανθομολογούμενη αποσάθρωση της κοινωνίας μας, ενοχοποιούμε και κριτικάρουμε τους «άλλους» για τον κατήφορο στον οποίο κατρακυλάμε ως χώρα, ως λαός και ως έθνος, για την απαξίωση των θεσμών και για τόσα άλλα. Παντού και για όλα φταίνε οι «άλλοι»...

Μήπως όμως κι εμείς αφαιρούμε με τον τρόπο μας μικρά λιθαράκια από το κάποτε ισχυρό οικοδόμημα που έχτιζαν με θυσίες και μόχθο οι παλαιότεροι;

Μήπως, άθελά μας ίσως, ή «χωρίς περίσκεπιν...» κατά τον Καβάφη, συμμετέχουμε κι εμείς σε αυτή τη γενικευμένη απαξίωση πολλών ερεισμάτων της ελληνικής κοινωνίας;

Μήπως κι εμείς με την αδιαφορία μας ή με την αμέλειά μας αφαιρούμε έρμα από το πολύπαθο καράβι της ρωμιοσύνης;

Μήπως αφήσαμε ανενεργό το ρόλο του Δάσκαλου-Καθοδηγητή και κρατήσαμε μόνο εκείνον του αναμεταδότη αποστεωμένων από ιδέες και ιδανικά γνώσεων;

Μήπως εγκαταλείψαμε τα παιδιά μας -τα φυσικά και τα σχολικά παιδιά μας- έρμαια στις Κίρκες των ΜΜΕ (των Μέσων Μαζικής Εξαχρείωσης);

Μήπως πρέπει να επανατοποθετηθούμε -σε επίπεδο σχολικής μονάδας και σε συλλογικό επίπεδο γενικότερα- πάνω σε κρίσιμα ζητήματα της σχολικής καθημερινότητας, μεταξύ των οποίων είναι και οι σχολικές εορτές;

Μήπως κάποιες σχολικές γιορτές σημαίνουν πλέον για εμάς και τους μαθητές μας μόνο την ευκαιρία μιας ακόμα σχολικής αργίας;

Μήπως θα πρέπει να επαναπροσδιοριστούν κάποιες εορτές, που αποδυναμώθηκαν στο πέρασμα του χρόνου, και, ή να τους ξαναδώσουμε το παλαιότερο πνευματικό, ιδεολογικό, πολιτικό, πολιτιστικό ή άλλο περιεχόμενό τους ή να συζητήσουμε πλέον την κατάργησή τους;

Μήπως πρέπει να ξανασυζητήσουμε κάποτε ότι δεν μπορεί η σχολική εορτή να είναι ημέρα αργίας ή έστω ημέρα με προαιρετική παρουσία του εκπαιδευτικού στο σχολείο του;

Αλήθεια, πόσες/οι από εμάς μιλήσαμε στα παιδιά μας, την παραμονή των Τριών Ιεραρχών, με τα πιο απλά λόγια, για τη σημασία και το νόημα του εορτασμού τους;

Εξηγήσαμε ότι οι τρεις αυτοί Ιεράρχες δεν παρασύρθηκαν από την ελληνοφθονία του αυτοκράτορα Θεοδοσίου, αλλά ούτε και από την ελληνολατρία του Ιουλιανού, παρά ακολούθησαν μιαν ενδιαμέση συνδυαστική στάση, μπολιάζοντας, με το τολμηρό φως της ελληνικής σοφίας και με την υψηλή ωραιότητα της ελληνικής Τέχνης, το χριστιανικό δογματισμό; Μιλήσαμε για την αντιρρητική τους στάση και αντίσταση απέναντι στις αυθαιρεσίες των αρχόντων της εποχής τους, ιδιαίτερα όταν οι αυθαιρεσίες αυτές έπλητταν τα κατώτερα λαϊκά στρώματα; Εξάραμε το ευρύτατο φιλανθρωπικό τους έργο; Εξηγήσαμε στα παιδιά μας ότι οι τιμώμενοι άγιοι υπήρξαν σπουδαιόι συγγραφείς και ποιητές; Τονίσαμε ότι και οι Τρεις Ιεράρχες είχαν σπουδάσει σε Ελληνικές σχολές τα «ελληνικά-ειδωλολατρικά» γράμματα;

Αγαπητές/οί συνάδελφοι,
εκτιμώ ότι οι μαθητές μας, σε κάθε ευκαιρία, μεταξύ των άλλων που μαθαίνουν στο σχολείο, πρέπει να γνωρίζουν, να σέβονται, να τιμούν και να αγαπούν την Ελλάδα, την Ιστορία της, το Πνεύμα της, τον Πολιτι-

σμό της. Να γέγονται στοιχεία από το ήθος και το έθος το Ελληνικό. Και οι ντόπιοι μαθητές και οι προερχόμενοι από άλλες πατρίδες.

Θα παρακαλούσα οι παραπάνω σκέψεις μου –για τις οποίες βεβαίως αναλαμβάνω προσωπικά πλήρη την ευθύνη– να μη θεωρηθούν ως επίσημο έγγραφο, στο οποίο θα πρέπει να απαντήσετε υπηρεσιακά. Δεν αναμένω καμιάν απολογητική ή άλλη απάντηση. Δεν είναι αυτός ο στόχος μου.

Τη βαθύτερη έγνοια μου θα ήθελα να σας κοινοποιήσω, και φιλικά να «κουβεντιάσω» μαζί σας, για το πού πάμε, για το τι θα μπορούσαμε να κάνουμε ως Δάσκαλοι και Δασκάλες, βγαίνοντας από την απάθεια και εγκαταλείποντας αισθήματα ματαιότητας και ήττας.

Ζούμε σε ζοφερούς καιρούς και αισθανόμαστε αδύναμοι ή αποδυναμωμένοι για να φωτίσουμε δρόμους ελπίδας στην ελληνική νεολαία.

Μπορούμε όμως να επιτύχουμε μικρά αλλά σημαντικά και απαραίτητα βήματα, αν έχουμε πίστη, όραμα, ενθουσιασμό...

Τα παιδιά πιστεύουν σε εμάς. Τα παιδιά μάς εμπιστεύονται. Τα παιδιά είναι μαζί μας. «Τα παιδιά είναι μες στη ζωή σαν την ελπίδα μες στον άνθρωπο», έγραφε ο Θέμος Κορνάρος. Ας τα κοιτάξουμε στα μάτια και ας προσπαθήσουμε μαζί τους, για ένα καλύτερο δικό τους αύριο, για ένα ελπιδοφόρο αύριο της Ελλάδας και του Κόσμου.

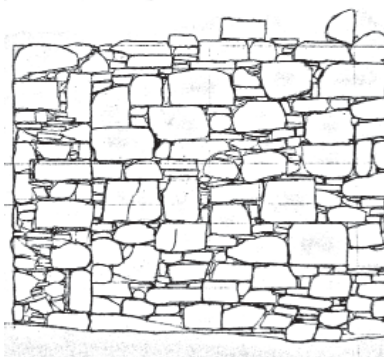
Κλείνοντας, με δυο στίχους του Άγγελου Σικελιανού, σας καλώ για κάτι παραπάνω σε προσπάθεια, για κάτι παραπάνω σε δουλειά, για κάτι παραπάνω σε πίστη, για κάτι παραπάνω σε προθυμία, για κάτι παραπάνω σε ενθουσιασμό, για κάτι παραπάνω σε δημιουργικό πνεύμα,

για κάτι παραπάνω σε όραμα ζωής...
«Ομπρός, αδέλφια! Βοηθάτε να σηκώσουμε τον ήλιο
πάνω από την Ελλάδα!
Σπρώξτε με στήθος και με γόνα,
να τονε βγάλουμε απ' τη λάσπη!»

Αγαπητές/οί Συναδέλφιοι, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ και
ΚΑΛΗ ΔΥΝΑΜΗ!

Με εξαιρετική τιμή και με συναδελφικά αισθήματα

Ο Σχολικός Σύμβουλος
Γιάννης Δ. Μπάρτζης

Η ασχήμια του σπρέϊ

Μπορεί να φαίνεται ως δευτερεύον, αλλά είναι τεράστιας σημασίας για την αγωγή των πολιτών. Θίγει καιρία και καταστροφικά στη ρίζα της το δημόσιο γούστο, την παλιά αρχοντιά μας, και προάγει έναν ανεξέλεγκτο και διαρκώς διογκούμενο εκβαρβαρισμό της ελληνικής κοινωνίας. Τείνει να πάρει διαστάσεις επιδημίας η αναγραφή συνθημάτων και ύβρεων σε δρόμους, σε τοίχους, σε κτήρια κοινής ωφέλειας αλλά και σε ιδιωτικές κατοικίες, ακόμα και μέσα στις σχολικές αίθουσες των δημόσιων σχολείων. Μια αηδής μπόχα βρομίζει την εικόνα χωριών και πόλεων, πληγώνει την αισθητική όλων και βιάζει το δημόσιο ήθος. Δε σταματά ούτε μπροστά σε τοίχους ναών και αρχαίων μνημείων η ύβρις αυτής της ασχήμιας.

Άραγε η ανοχή, η αδράνεια και η σιωπή των αρμοδίων φορέων (αστυνομικών αρχών, δημοτικών υπηρεσιών, εκπαιδευτικών και άλλων) μα και του ίδιου του κοινού των πολιτών να ερμηνευτεί ως ενταγμένη στο βωμό του σεβασμού της «ελευθερίας έκφρασης»; Αμάν πα! Μπουχτίσαμε από τέτοιες «ελευθερίες»!

Η συνεχιζόμενη αυτή ύβρις, αυτή η παρανομία αισχροτήτας, αυτός ο βιασμός του δημόσιου ήθους πρέπει να σταματήσει άμεσα. Δε χρειάζεται να εξηγηθεί το γιατί. Τρόποι υπάρχουν.

Πρώτα από τη νομοθετική πλευρά, να θεωρηθεί ιδιώνυμο αδίκημα και να τιμωρείται με αυστηρότητα η αναγραφή συνθημάτων σε χώρους που δεν ανήκουν στον γράφοντα. Όποιος κι αν είναι αυτός. Στο σπίτι του, στους μέσα τοίχους, στην αυλή του, ας μουτζουρώσει τα πάντα. Στις όψεις του δρόμου όμως θα του ζητηθούν ευθύνες για ό,τι προσβάλλει το δημόσιο αίσθημα. Στην ξένη περιουσία και στο δημόσιο χώρο... δρακόντειος νόμος... ούτε τελίτσα!

Δεύτερο, σε επίπεδο Δήμου, να ορίζονται υπάλληλοι που με το πρώτο φως κάθε ημέρα θα βγαίνουν στους δρόμους και θα σβήνουν με επιμέλεια όλα τα συνθήματα της νύχτας, θα καθαρίζουν τη βρομιά και την ντροπή. Αν γίνεται αυτό με επιμονή καθημερινά, θα πάρουν το μήνυμά τους οι βωμολόχοι του σπρέι ότι είναι μάταιος ο κόπος τους...

Το τρίτο και σπουδαιότερο σχετίζεται με την εκπαίδευση. Πρέπει να γίνει κύριο αίτημα της αγωγής των Ελληνόπουλων ο σεβασμός του δημόσιου καθώς και του ξένου ιδιωτικού χώρου. Πώς εκπαιδεύονται σήμερα τα παιδιά μας, μέσα σε αίθουσες σχολείων και προαύλια και τοίχους κατάστικτα απ' το βαρβαρισμό του σπρέι; Τι μήνυμα ζωής και τι παράδειγμα αντίδρασης αποκομίζουν; Έχει επισκεφθεί ποτέ κανείς δημόσιο σχολείο και το βρήκε καθαρό από συνθήματα και ύβρεις; Έχετε μπει ποτέ σε αίθουσα διδασκαλίας Γυμνασίου ή Λυκείου ή Πανεπιστήμιου; Έχετε καθίσει σε σχολικό θρανίο ή σε έδρανο, χωρίς να νιώσετε αηδία και ντροπή;

Ευλόγως βέβαια θα αναρωτηθείτε, Έλληνες; Μα δεν υπάρχουν διευθυντές στα δημόσια σχολεία; Δεν υπάρχουν αρμόδιοι να λάβουν μέτρα; Να διορθώσουν τα στραβά που γίνονται στο χώρο τους; Να συνετίσουν τα παιδιά; Να τα διδάξουν; Να τα παρα-

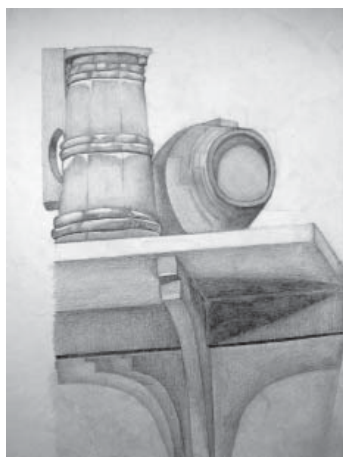
κινήσουν στο καλό; Μόνο για τη λεηλασία εκπαιδεύονται ο νέοι μας; Μόνο για καταλήψεις και για άλλους... συναφείς «αγώνες»;

Στα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια, με εκατοντάδες μαθητές όλου του ηλικιακού φάσματος, είναι αδιανόητο να γράφει κάποιος στο θρανίο ή στον τοίχο ή στο προαύλιο. Γιατί, όταν το εκπαιδευτήριο είναι δημόσιο, τέτοιες βάρβαρες πράξεις θεωρούνται αυτονόητες και μάλλον επικροτούνται;

Πού είναι η παιδαγωγική ευθύνη των διδασκόντων; Πώς ανέχονται να διδάξουν γράμματα δήθεν και πολιτισμό μέσα σε αίθουσες λερές, απεριποίητες, αισθητικά βιασμένες; Όντας τριγυρισμένοι από τη βία, τη βρομιά και την αυθαιρεσία του ανώνυμου υβριστή ή συνθηματογράφου, πώς θα εμπνεύσουν στα παιδιά ανώτερες ιδέες, πνεύμα πολιτισμού και σεβασμό στον Άνθρωπο;

Σε άλλα κράτη, «πρώην βαρβαρικά», δεν μπαίνουν καν στις αίθουσες για μάθημα, καθηγητές και μαθητές, εάν διαπιστωθεί ότι τη νύχτα κάποιος έβαψε το παραμικρό σύνθημα στους τοίχους του σχολείου τους. Οι ίδιοι οι μαθητές παίρνουν χρώματα και πινέλα και αποκαθιστούν την ομορφιά και την ευταξία στο χώρο τους. Ύστερα μπαίνουν για μάθημα.

Πέστε μου ένα ελληνικό δημόσιο εκπαιδευτικό ίδρυμα... ένα! που να έκανε κάτι παρόμοιο.

Υπάρχει άραγε ελπίδα για τα ελληνικά πανεπιστήμια;

Δε θα ήθελα να επεκταθώ σε ζητήματα που αφορούν στην μακροχρόνια και σοβούσα κρίση των πανεπιστημίων μας. Εκεί η κατάσταση είναι μάλλον μη αντιστρέψιμη... Για τα οικονομικά της Ελλάδας έχουμε κάποιες δειλές ελπίδες να ανακάμψουν... Για τα πανεπιστήμιά μας, όχι!

Και θα ήταν τόσο απλό, γι' αυτό ίσως είναι και ακατόρθωτο:

Να κρατηθεί έξω από τα αμφιθέατρα η κομματοκρατία. Να γίνουν τα πανεπιστήμια, αυτό που θα έπρεπε να είναι πάντα. Χώροι μελέτης, έρευνας και παραγωγής της επιστημονικής γνώσης.

Στην Ελλάδα είναι χώροι εκκόλαψης κομματικών και συνδικαλιστικών στελεχών. Και μάλιστα της χειρότερης πάστας. Τίποτε άλλο!⁴

4. «Γιατί πρέπει να το πούμε με απόλυτη σαφήνεια: με τη σημερινή τους μορφή οι κομματικές νεολαίες είναι από τις φρικτότερες πληγές της κοινωνίας μας, όχι απλώς το φυτώριο αναπαραγωγής των χειρότερων συμπτωμάτων της κομματοκρατίας, αλλά και η μέγιστη τροχοπέδη στην αναβάθμιση της παιδείας μας». Απόστολος Δοξιάδης, Η Καθημερινή, σ. 19, 10-07-2011.

Παρά το αρρωστημένο κλίμα κομματισμού, ευνοιοκρατίας και οικογενειοκρατίας, που έχει κυριαρχήσει στον τομέα του διδακτικού προσωπικού, οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι υπάρχουν και αρκετοί πανεπιστημιακοί Δάσκαλοι με υψηλό ήθος και με αναγνωρισμένο (ακόμα και διεθνώς) επιστημονικό κύρος. Η τυραννία των φοιτητικών παρατάξεων όμως και η ευχέρειά τους να κλείνουν όποτε θελήσουν τα πανεπιστήμια, εξουδετερώνει κάθε φιλότιμη προσπάθεια σωστής λειτουργίας τους ως ανώτατα πανεπιστημιακά ιδρύματα.

Αφήνω τη γελοιότητα σπουδών στις χώρες του «πρώην υπαρκτού...» και την αναγνώριση ως ισότιμων των πτυχιών τους. Δεκάδες χιλιάδες Ελληνόπουλα που δεν πέτυχαν στις εδώ εξετάσεις, τρέχουν έξω και επιστρέφουν πτυχιούχοι. Σε όποια επιστήμη επιθυμούν. Ακόμα και δάσκαλοι διορίστηκαν, με αμφίβολες παιδαγωγικές σπουδές στα Σκόπια. Δεν ήταν δύσκολο να αναγνωριστούν τα πτυχία τους... Στείλανε μια φασαριώδικη ομάδα τους και έκλεισαν τα Τέμπη λίγες μέρες... Αυτό ήταν! Επιστημονικές λύσεις!

Και να σκεφτεί κανείς ότι τα πανεπιστήμιά μας θα μπορούσαν να αποτελέσουν έναν από τους βασικότερους πυλώνες ανάπτυξης της Ελλάδας καθώς και προβολής της, κυρίως στις χώρες της Ανατολικής Μεσογείου, στους Αραβικούς λαούς και σε όλο το βάθος της Αφρικής. Χιλιάδες φοιτητές θα έρχονταν εδώ για να σπουδάσουν. Εάν βεβαίως είχαμε σωστά πανεπιστήμια. Όχι να φεύγουν τα δικά μας παιδιά.

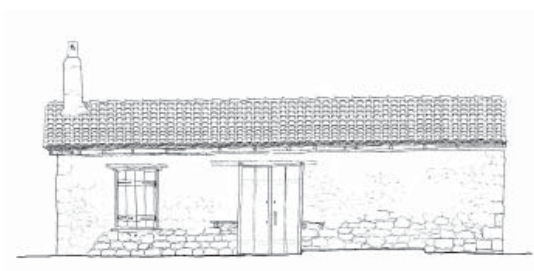
Με τι σχολές όμως θα το πετύχουμε αυτό; Με εκείνες που ιδρύθηκαν σε πόλεις και χωριά, για να ικανοποιήσουν κομματικές και τοπικές μικροσκοπιμότητες και για να εξυπηρετήσουν ευνοϊκές μεταθέσεις του καθηγητικού κατεστημένου; Με σχολές με θολό ή και χωρίς επιστημονικό αντικείμενο; Χωρίς κάποιο αντικρισμό ως προς τις ανάγκες των καιρών;

Το αυτοκαταστροφικό γνώρισμα είναι στο DNA της γενιάς του Πολυτεχνείου. Η απαξίωση των πανεπιστημίων τους από τους ίδιους τους φοιτητές τους, φαίνεται καθαρά στις αλληπάλληλες καταστροφές και δηλώσεις αυτού καθαυτού του «ναού της εξέγερσης». Θαρρείς, το 'χουν καημό, που δεν το έκαψε τότε η χούντα... και το καίνε μόνοι τους κάθε φορά.

Να μη μιλήσουμε για χτίσιμο καθηγητών μέσα στα γραφεία τους. Για διαρκείς φθορές, για δυσωδία και βρομιά στις εισόδους και στις αίθουσες. Για παροχή «ασύλου» προς κάθε ύποπτο, κάθε άστεγο, κάθε κατατρεγμένο ντόπιο ή αλλοδαπό. Για ξυλοδαρμό καθηγητών εν ώρα διαλέξεως, για καταλήψεις διαρκείας, για παρεμπόδιση διδασκαλίας, για εξετάσεις βασισμένες σε ολιγοσέλιδες προχειροτυπωμένες σημειώσεις, για μαθήματα σε άδεια αμφιθέατρα, για... για.. Αίσχος, ντροπή και πάπαλα!

Ο ηγέτης που προσδοκά ο Ελληνικός λαός, φοβούμαι πως θα γίνει «τύραννος», αν θέλει να διασώσει και να εξυγιάνει την ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευσή μας.

Θα πρέπει να γίνει πολύ, μα πολύ «κακός»!

Τα κακώς κείμενα στο ελληνικό δημόσιο

Τι θα πει «λευκή ημέρα», κυρίες και κύριοι εκπαιδευτικοί, τι θα πει «κλειστόν λόγω Γενικής Συνέλευσης», κυρίες και κύριοι συνδικαλιστές του δημόσιου τομέα; Αν σας ενδιαφέρει πραγματικά η προώθηση των επαγγελματικών σας αιτημάτων και η επίλυση των προβλημάτων του κλάδου σας, να πάτε το απόγευμα στη συνέλευση του σωματείου σου, όχι σε ώρες εργασίας.

Είναι κοινωνικά παράλογο, να μην κινούνται αστικά λεωφορεία στην πρωτεύουσα της χώρας, γιατί οι οδηγοί έχουν τη γενική συνέλευση του σωματείου τους. Γιατί δεν έγινε ποτέ το ίδιο με τα ΚΤΕΛ; Γιατί οι ιδιώτες λεωφορειούχοι βρίσκουν ώρες μη εργάσιμες να συζητήσουν τα προβλήματα του κλάδου τους, χωρίς να διακόψουν ούτε λεπτό την παροχή υπηρεσιών προς τους πολίτες; Γιατί οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν το μπορούν;

Είναι αντιλαϊκό και αντιδημοκρατικό να κλείνουν τα σχολεία με τη δικαιολογία ότι οι δάσκαλοι και οι καθηγητές έχουν συνδικαλιστική συνέλευση. Στα ιδιωτικά σχολεία, εκεί που φοιτούν τα παιδιά των ανώτερων κοινωνικών στρωμάτων, δε χάνεται ώρα δουλειάς. Γιατί άραγε τα παιδιά του λαού τις χάνουν

με τέτοια ευκολία; Και μάλιστα με αίτημα των «αριστεριζόντων» συνδικαλιστών, οι οποίοι κόβονται στα λόγια για τη «λαϊκή παιδεία»;

Πρώτα ο λαός! Πρώτα το κράτος δικαίου! Όχι πρώτα το κόμμα! Όχι πρώτα το σωματείο! Όχι το όφελος της συντεχνίας υπεράνω του κοινωνικού συμφέροντος!

Δεν μπορείς, κύριε και κυρία, που είστε εργαζόμενοι στη ΔΕΗ, να απαιτείτε προνομιακές παροχές, επειδή έχετε τη δυνατότητα να εκβιάζετε την κοινωνία με κατέβασμα του διακόπτη...

Είναι συμπεριφορά ζούγκλας, κυρίες και κύριοι αγρότες, να κόβετε την Ελλάδα στη μέση, κλείνοντας τις οδικές αρτηρίες, επειδή διεκδικείτε τα δικά σας δικαιώματα.

Υπεράνω όλων πρέπει να είναι το δικαίωμα του λαού για ένα ευνομούμενο κράτος!

Και βέβαια είναι απαράδεκτο, σε ώρα εργασίας, να βρίσκεται υπάλληλος στα καταστήματα για ψώνια, στα καφενεία, στο χωράφι του, στους δρόμους... οπουδήποτε εκτός από το χώρο της δουλειάς για την οποία τον πληρώνει ο ελληνικός λαός.

Αντί της απεργίας για τη διεκδίκηση δίκαιων πολλές φορές αιτημάτων, ή και αιτημάτων «χαριστικών» κάποτε που δημιουργούν διακρίσεις και καταστρατηγούν την ισότητα στο χώρο των εργαζομένων, θα ήταν καλό να λειτουργούσε ένα ευρύ σώμα διαβούλευσης επί των συνδικαλιστικών διεκδικήσεων.

Το σώμα αυτό να δέχεται όλα τα αιτήματα και να τα συζητά δημοκρατικά, σε πνεύμα δικαιοσύνης και ισότητας. Να έχει πολλά μέλη. Να είναι κάτι σαν μικρή βουλή με τη συμμετοχή αντιπροσώπων όλων των κοινωνικών φορέων του δημόσιου αλλά και του ιδιωτικού τομέα. Να συμμετέχουν στις συνεδριάσεις του υπάλληλοι όλων των Υπουργείων και εργαζόμενοι σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Δάσκαλοι, αστυνομικοί, γιατροί, νοσοκόμες, πανεπιστημιακοί, στρατιωτικοί, δικα-

στικοί, εργάτες βιομηχανίας, οδηγοί, παπάδες... Όλοι όσοι εργάζονται και μισθοδοτούνται. Εκεί να υποβάλλονται για κρίση όλες οι συντεχνιακές διεκδικήσεις. Κι άμα κριθούν σωστές, αν είναι δικαιολογημένες, τότε ο κρατικός φορέας να τις αποδέχεται και να τις εφαρμόζει.

Το ίδιο αυτό σώμα διαβούλευσης να κρίνει και να εξουδετερώνει αποφασιστικά οποιαδήποτε «χαριστική» παροχή προς κλάδο εργαζομένων που τυχόν έγινε στα κρυφά... Κάθε καταγγελία χαριστικής παροχής που διαχωρίζει τους εργαζόμενους, θα εξετάζεται και θα σταματά άμεσα, με δημόσια μάλιστα καταγγελία των ενεχομένων συνδικαλιστών και πολιτικών παραγόντων.

Έτσι μόνο μπορεί να μπει τέλος στο χάος, στην ανισότητα, στην αδικία.

Δεν είναι δημοκρατία αυτό;

Είναι δημοκρατία να κατεβάζεις τους διακόπτες; Να κλείνεις τα νοσοκομεία; Να κλείνεις τη διώρυγα για να μην περνάνε οι Πελοποννήσιοι προς την Αθήνα; Να κλείνεις με τρακτέρ τα Τέμπη; Αυτό είναι δημοκρατία;

Ως επιστέγασμα όλων αυτών είναι απαραίτητο να πάψει η ασυλία των συνδικαλιστών. Καμία άδεια σε εργαζόμενο για συνδικαλιστικούς λόγους. Οι συνδικαλιστές να εργάζονται κανονικά στις δουλειές τους! Για τη συνδικαλιστική τους ενασχόληση να αφιερώνουν χρόνο εκτός υπηρεσίας. Τέρμα στους επαγγελματίες διεκδικητές τάχα των κλαδικών δικαιωμάτων που δεν πατάνε στην υπηρεσία τους. Μόνο οι εκπρόσωποι στα Διοικητικά Συμβούλια των κεντρικών Ομοσπονδιών, να δικαιούνται «ελευθέρως» από την εργασία τους, ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ κ.λπ. Καμία άδεια απουσίας από τα καθήκοντα υπαλλήλου του ευρύτερου δημόσιου τομέα για λόγους συμμετοχής σε Γενική Συνέλευση, σε εκλογική διαδικασία σωματίου και σε όποια άλλη κλαδική εκδήλωση. Στον ελεύθερο χρόνο τους μπορούν να

γίνουν όλα αυτά, άμα τους «πιέζουν» τα προβλήματα του κλάδου τους και νοιάζονται πραγματικά για τη διεκδίκηση των δικαιών αιτημάτων τους...

Μπορούμε μια πιο άμεση δημοκρατία

Το όραμα των συγκεντρωμένων στις πλατείες, αυτών που τους ονομάζουν «αγανακτισμένους πολίτες», είναι η «άμεση δημοκρατία», κάτι αέρινο και πολύ θεωρητικό. Μάλλον άρνηση του κομματισμού είναι, παρά θέση για κάτι νέο, κάτι το εφαρμόσιμο, που θα είχε τη δύναμη να αλλάξει ριζικά το πολιτικό σκηνικό στη χώρα μας και στην Ευρώπη. Γιατί πραγματικά, ο κομματισμός όπως τον βιώσαμε κατά τα τελευταία σαράντα χρόνια, μόνο έβλαψε την Ελλάδα. Δεν μπορεί να συνεχιστεί, στο μοντέλο τουλάχιστον που τον ξέρουμε και τον ζούμε.

Η κομματοκρατία, σε αγαστή συνεργασία με τον κρατικοδίαιτο συνδικαλισμό, ένα στόχο έθετε πάντα και πιστά τον υπηρετούσε: Την επανεκλογή! Στη διεκδίκηση αυτού του στόχου θυσιάζε και το κοινωνικό αλλά και το εθνικό συμφέρον. Ρουσφέτι, κολακεία των λαϊκών αδυναμιών, διχασμός των μαζών, φανατισμός, διαφθορά, εναγκαλισμός από αλλότρια συμφέροντα, οικογενειοκρατία...

Μπορούμε άραγε να ξεφύγουμε από αυτό το φαύλο καθεστώς της κομματοκρατίας, χωρίς να απολέσουμε την ψυχή της δημοκρατίας;

Και βέβαια μπορούμε.

Αρκεί να προχωρήσουμε σε ριζικές ανατροπές, όπως οι παρακάτω:

Μην ετοιμάζεστε να γελάσετε ειρωνικά... Δε θα προτείνουμε την κατάργηση των κομμάτων. Όχι! Το μονοκομματικό καθεστώς είναι ανεξέλεγκτη τυραννία.

Δε θα γίνουμε γραφικοί ούτε ανεδαφικοί.

Οι προτάσεις μας, τις οποίες καταθέτουμε στο τραπέζι της διαβούλευσης εν όψει αλλαγής του συντάγματος είναι:

* Να παραμείνουν τα κόμματα, με αυστηρό έλεγχο των κρατικών επιδοτήσεων που απολαμβάνουν. Προκαταβολές επιδοτήσεων να απαγορεύονται δια ροπάλου. Αυτή η αθλιότητα, να έχουν ήδη λάβει τα υπάρχοντα κόμματα (το 2011) τις επιχορηγήσεις πολλών ετών που θα ακολουθήσουν, με αποτέλεσμα να είναι υπερχρεωμένα (!) αποτελεί ελληνική μοναδικότητα πολιτικής κατασχόνης. Πολυμελής υπερκομματική επιτροπή με ανώτατους δικαστικούς και οικονομολόγους και στρατιωτικούς να επλαμβάνεται όλων των ζητημάτων που αφορούν στην κρατική επιχορήγηση προς τα κόμματα και στον τρόπο διαχείρισής της. Οι ιδιωτικές χορηγίες να ελέγχονται και να δημοσιοποιούνται.

* Οι εκλογές να γίνονται με κομματικά ψηφοδέλτια. Αλλά ο ψηφοφόρος να ψηφίζει βουλευτή, όχι κόμμα! Πώς θα γίνει αυτό; Απλούστατα, θα επιλέγει τα ψηφοδέλτια, μέσα στα οποία βρίσκονται οι αξιότεροι κατά τη γνώμη του υποψήφιοι και θα τους «σταυρώνει». Για παράδειγμα, στην Κορινθία όπου εκλέγονται τέσσερις βουλευτές, ο ψηφοφόρος θα έχει τη δυνατότητα να επιλέξει ένα ή δύο ή τρία ή και τέσσερα ψηφοδέλτια και να σταυροδοτήσει μέχρι τέσσερις υποψήφιους. Θα βάλει στο φάκελο και τα τέσσερα μαζί, θα τον κλείσει και θα τον ρίξει στην κάλπη. Αν επιμένει... παλακομματικά, ας ψηφίσει και τους τέσσερις από το ίδιο ψηφοδέλτιο, αυτούς που διάλεξε για λογαριασμό του ο

«Ένας», ο αρχηγός του κόμματός «του»! Αυτός δε διορθώνεται. Αν είναι πολλοί που ακολουθούν την τακτική του, ε... δικαίωμά τους! Πάνω από όλα η δημοκρατία! Ας πάει κατά γκρεμού η χώρα! Να μην παραπονιέται κανείς όμως μετά, για το ποιόν της δημοκρατίας που τον οδηγεί στην υπερχρέωση, στη φτώχεια, στη μιζέρια...

* Στις εκλογές να μπορεί οποιοσδήποτε να κατεβαίνει ως υποψήφιος, ακόμα κι αν δεν ανήκει σε κόμμα. Αρκεί να καταθέτει εγκαίρως στο πρωτοδικείο του νομού του σχετική αίτηση με έναν αριθμό υπογραφών των υποστηρικτών του (π.χ. 200 υπογραφές).

Με αυτό τον τόσο απλό τρόπο, ο λαός παίρνει στα χέρια του το βασικό γνώρισμα της δημοκρατίας. Επιλέγει αυτός κατά μεγάλο ποσοστό τους εκπροσώπους του. Όχι ο γόνος της «κομματικής-βασιλικής» οικογένειας.

Κατά το ισχύον σήμερα σύστημα, ο λαός δεν επιλέγει τους βουλευτές του. Τους έχει από πριν επιλέξει ο αρχηγός του κόμματος. Αυτός ορίζει τις «λίστες». Ο λαός έχει ουσιαστικά τη μόνη δυνατότητα να επιλέξει κόμμα, όχι βουλευτή. Να πάψει πια αυτό το παραμύθι!

Με τη μεθόδευση που προτείνουμε, θα ορίζει ο λαός ποιοι θα πάνε στη Βουλή. Θα επιλέγει τους άξιους, όχι τους δοτούς. Η εκλογή τους θα γίνεται αναλογικά! Ύστερα, στη Βουλή ας γίνουν οι διαδικασίες, με το πλειοψηφικό σύστημα, για την επιλογή της κυβέρνησης (μονοκομματικής ή πολυκομματικής) και να ζητηθεί η ψήφος εμπιστοσύνης. Τότε θα έχουμε ισχυρούς βουλευτές, που θα αντλούν τη δύναμή τους από το λαό και όχι από τον αρχηγό του κόμματος.

* Χρειάζονται όμως και μερικές ακόμα βελτιωτικές προβλέψεις του συστήματος εκπροσώπησης, ώστε να μην οδηγηθούμε ξανά σε στρεβλώσεις σαν αυτές που ζούμε χρόνια τώρα. Πρωταρχικό μέτρο «εξα-

γνισμού» της πολιτικής και των πολιτικών μας θα είναι η κατάργηση των βουλευτικών γραφείων και η συνακόλουθη απαγόρευση απόσπασης υπαλλήλων στην υπηρεσία τους.

Τι χρειάζονται τα βουλευτικά γραφεία, αν όχι για τον εκμαυλισμό των πολιτών και την εξασφάλιση της επανεκλογής των βουλευτών με τα ρουσφέτια, τους διορισμούς από το παράθυρο, τις «εξυπηρετήσεις» κατά παράβαση του δίκαιου και των νόμων;

Θα μας αντιπροτείνουν ότι τα βουλευτικά γραφεία χρειάζονται, για να «αφουγκράζεται» ο βουλευτής τα προβλήματα του λαού «του» και να ενημερώνεται για τα ζητήματα που απασχολούν την εκλογική του περιφέρεια.

Ωραία λοιπόν!

Σε κάθε Δήμο και σε κάθε έδρα Περιφέρειας να διατίθεται χώρος, μικρό θεατράκι ή μεγάλο γραφείο, όπου θα εξυπηρετείται ειδικά η επαφή και η επικοινωνία των βουλευτών με το λαό. Θα ανακοινώνεται πρόγραμμα, για το ποιος και πότε κάθε φορά θα δέχεται τους ψηφοφόρους του για δημόσια διαβούλευση. Εκεί θα γίνονται ανοιχτά και ενώπιον όλων οι συναντήσεις του τοπικού βουλευτή με το κοινό, με τους συνδικαλιστές, με τους παραγωγικούς φορείς, με τους ψηφοφόρους του. Οι μυστικές συναντήσεις και τα κρυφά ραντεβού, τα ρουσφετάκια και οι «εξυπηρετήσεις» αποτελούν στοιχεία μιας στρεβλής και άγονης «μη» δημοκρατίας. Οριστικά να τελειώνουν!

Οι βουλευτές να παίρνουν τους παχυλούς μισθούς τους, το ακριβό αυτοκίνητό τους, τις τηλεφωνικές και άλλες διευκολύνσεις τους, άντε και έναν οδηγό ή σωματοφύλακα, έναν! όποιον επιλέξουν, και για όσον καιρό ασκούν βουλευτικά καθήκοντα. Ύστερα τέρμα όλα! Καμιά φρουρά σε πρώην πολιτικούς, όσο υψηλά καθήκοντα κι αν αξιώθηκαν να αναλάβουν. Αληθεύει ότι το ελληνικό κράτος διαθέτει ακόμα πολυ-

μελή φρουρά σε μετρέσα πρώην πρωθυπουργού, επειδή πρόλαβε να τον στεφανωθεί λίγο προτού πεθάνει; Μην τρελαθούμε κιόλας!

Μόνον αν πραγματοποιηθούν αυτά τα απλά και ανέξοδα διορθωτικά μέτρα, θα επιζήσει το πολιτικό σύστημα.

Για να μπορέσουμε να πάμε παρακάτω.

Φυσικά για να εφαρμοστούν όλα αυτά, απαιτείται νέο σύνταγμα. Η εκ βάθρων αναθεώρηση του συντάγματος αποτελεί την πρώτιστη φροντίδα του ηγέτη που προσδοκούν οι καιροί της Ελλάδας.

Θλιβερές εικόνες Η κατάθλιψη στους δρόμους

Στους δρόμους όλης της χώρας, έξω από πολυκαταστήματα, στα σκαλιά των ναών, σε τρένα, στα φανάρια, σε πλατείες... η κατήφεια, η μαυρίλα, η κατάθλιψη δίνουν το καθημερινό «παρών» τους. Μην πάει και ξεχαστεί κανείς και νιώσει αισιόδοξα... Μην πάει και χαραχτεί χαμόγελο ανεμελιάς στα λαϊκά χείλη... Αθλιότητα, αναπηρία, πόνος, πείνα, φτώχεια... και προπάντων ένα γενικευμένο αίσθημα κακομοιρίας, μιζέριας και ανασφάλειας παντού.

Χρειάζονται «Βασιλειάδες».

Επειγόντως!

Θα στοιχίσουν λιγότερο.

Πρώτο, γιατί η προστασία των αληθώς ασθενούντων και πεινώντων αποτελεί υποχρέωση του κοινωνικού κράτους.

Δεύτερο, γιατί η εξάλειψη της θλίψης από τους δρόμους θα επηρεάσει το λαϊκό φρόνημα και θα ανεβάσει την αισιόδοξια, τη διάθεση για ζωή και για δουλειά. Κάτι που είναι αδύνατο να αγοραστεί με όσα κι αν διαθέσεις χρήματα.

Οι «Βασιλειάδες», που κατά τη χριστιανική παράδοση δημιούργησε ο Άγιος Βασίλειος, θα πρέπει να φτιαχτούν σε κάθε πρωτεύουσα νομού. Να ελέγχο-

νται από τις κοινωνικές υπηρεσίες των Δήμων, με κεντρική χρηματοδότηση από το κράτος. Σ' αυτές είναι σωστό να ενταχθούν και οι φιλανθρωπικές δραστηριότητες της εκκλησίας. Να διαθέτουν κοιτώνες, ιατρείο πρώτων βοηθειών, εστιατόριο, εργαστήρια παραγωγικής απασχόλησης και χώρους κοινωνικής επαφής και ανάπαυσης.

Εκεί θα συγκεντρώνονται, όσοι βρεθούν στους δρόμους και ασκούν επαιτεία ή ζουν παρασιτικά, ενochλώνοντας τους συνανθρώπους τους.

Οι αληθινά ασθενούντες θα διακομίζονται άμεσα στα δημόσια νοσοκομεία για δωρεάν θεραπεία. Αν πάσχουν από ανίατο νόσημα ή έχουν βαριά σωματική ή νοητική αναπηρία, θα στέλνονται υπηρεσιακώς σε ανάλογα κεντρικά κρατικά ιδρύματα, ώστε να βρίσκουν την αρμόζουσα περίθαλψη. Να ζουν με αξιοπρέπεια, και η κοινωνία να μην ντρέπεται από την εγκατάλειψή τους. Είναι φριχτό, απάνθρωπο και διαλυτικό να βλέπουμε στο δρόμο συμπολίτες μας που επιδεικνύουν χαίνουσες πληγές, ζητιανεύοντας.

Όσοι διαπιστωθεί πως είναι υγιείς μα εγκαταλειμμένοι, άστεγοι, υπέργηροι, άνεργοι, νοητικά υστερούντες κ.λπ., να διαμένουν στις «Βασιλειάδες», απολαμβάνοντας στέγη, τροφή, καθαριότητα, ιατρική φροντίδα, ελαφρά απασχόληση σε εργαστήρια και ψυχαγωγία. Οι πιο γεροί, γυναίκες κι άντρες, να προσφέρουν εσωτερικά υπηρεσίες στην κουζίνα, στην καθαριότητα, στη φροντίδα των αδύναμων.

Τα ιδρύματα αυτά θα στελεχώνονται από ειδικευμένο προσωπικό και θα λειτουργούν με αυστηρό εσωτερικό κανονισμό ως προς την καθαριότητα και τη συμπεριφορά των φιλοξενούμενων, ώστε να εξασφαλίζονται σε όλους όροι σωστής διαβίωσης και να διασώζεται η αξιοπρέπειά τους.

Εάν παρά ταύτα κάποιιοι θα εξακολουθούν να επαιτούν, τότε να εφαρμόζονται με αυστηρότητα οι νόμοι του κράτους.

Με είχε εντυπωσιάσει ένας διάλογος, τον οποίο διάβασα σε μυθιστόρημα του Πέτρου Πικρού, που αναφέρεται στο 1930 στην Αμερική (ΗΠΑ). Ένας αστυνομικός συλλαμβάνει στο δρόμο έναν ανάπηρο άντρα που επαίτεϊ. Αυτός διαμαρτύρεται κι εκφράζει το παράπονό του, γιατί έχασε το πόδι του στον πόλεμο και εξ αυτού δεν του δίνει κανένas δουλειά πλέον. Τότε ο αστυνομικός του απαντά: «Ως πολίτης αυτής της χώρας σε θαυμάζω για τον ηρωισμό σου, μα ως αστυνομικός οφείλω να σε συλλάβω».

Εκεί πρέπει να φτάσουμε, συνέλληνες, αλλά όχι στη σύλληψη για τη φυλακή. Εμείς προτείνουμε τη μεταφορά του πάσχοντος συνάνθρωπου, εκεί όπου θα περιοριστούν και θα απαλυνθούν τα δύσκολα προβλήματατά του, εκεί όπου θα βρει παρηγορία ο πόνος του.

Θα πει όμως κάποιος κακόπιστος: «Αν ζητιανεύει για εισόδημα; Αν η επαίτεϊα ασκείται για βιοπορισμό;» (Να θυμηθούμε και τον μέγα Καρκαβίτσα).

Ε, τότε, μας χρειάζεται ο Αμερικανός αστυνομικός...

Εκεί που δε χωρεί καμία υπαναχώρηση, είναι στο θέμα των παιδιών. Μικρομάνες που εκθέτουν στα πεζοδρόμια για επαίτεϊα τα μωρά τους, παιδιά που ζητιανεύουν στους δρόμους την ώρα που η θέση τους είναι στο σχολείο... αυτά είναι ντροπή και αίσχος για την κοινωνία μας.

Κανένα παιδί στο δρόμο! Κανένα παιδί έξω απ' το σχολείο του!

Οι «Βασιλειάδες» θα μεριμνούν για την άμεση εγγραφή των παιδιών, που περιμαζεύονται από το δρόμο, σε κρατικά νηπιαγωγεία και σχολεία. Τα παιδιά θα διαμένουν και θα σιτίζονται στα ιδρύματα των Δήμων μαζί με τις μητέρες τους, και θα πηγαίνουν στο γειτονικό σχολείο να μάθουν γράμματα.

Αν αποδειχτεί από ειδικούς λειτουργούς ότι οι γονείς είναι ανίκανοι να κρατήσουν κοντά τους τα παιδιά τους (νοητική υστέρηση, ναρκωτικά, πορνεία,

αλκοολισμός, βία κ.λπ.), τότε τα παιδιά να μεταφέρονται σε ιδρύματα όπως «Το Χαμόγελο του Παιδιού», τα οποία όμως θα στηρίζει το κράτος, όχι η ασταθής φιλευσπλαχνία των ιδιωτών.

Χρειαζόμαστε πολλά «Χαμόγελα» στις μέρες μας. Δυστυχώς!

Ολοκληρώνοντας αυτή την ενότητα, που πολύ πονάει, θα λέγαμε επιγραμματικά:

Έστω και ένα παιδί στους δρόμους, θα σημαίνει λόγο πειθαρχικής τιμωρίας για αυτούς που στελεχώνουν τις κοινωνικές υπηρεσίες. Η δουλειά τους δεν είναι στα γραφεία...

Πόσα επιτέλους πρέπει να διορθώσει ο ηγέτης σ' αυτή τη χώρα...!

Πόσα;!

Η δικτατορία των διασκεδαστών

Θα σας διηγηθώ μια φανταστική ιστορία και... όποιος καταλάβει, κατάλαβε.

Μια φορά κι έναν καιρό ξεκίνησε ένας θαλασσομάχος καπετάνιος για μακρινό και δύσκολο ταξίδι. Γέμισε το καράβι του με τα απαραίτητα εφόδια, πυξίδες, αστρολάβους, κονσέρβες, παστό, λουκάνικα, πατάτες, ρούμι, φάρμακα..., τσουρμάρισε ως ναύτες τους πιο έμπειρους του λιμανιού, πήρε για δεύτερο έναν παλιό του φίλο, προσέλαβε και δύο δόκιμους υπαξιωματικούς, μόλις απόφοιτους απ' τη σχολή... και έδωσε εντολή ν' ανοίξουνε πανιά.

Λίγο πριν απ' την αναχώρηση, του ήρθε η ιδέα να φροντίσει και για τη διασκέδαση του σκληροτράχηλου πληρώματος. Έτσι μπαρκάρισε στο σκάφος δυο ομορφούλες απ' τα καταγώγια, έναν ομοφυλόφιλο κιθαριστή και ένα νάνο παπατζή ταχυδακτυλουργό, που τάχα ήξερε να λέει και τη μοίρα. Κανόνισε το σιτηρέσιο και το γλίσχρο μισθό τους, τους παραχώρησε ένα άδειο αμπάρι κάτω στα άδυτα να διαμένουν και να «εργάζονται», και τους άφησε λεύτερους να κάνουν ό,τι περνούσε από το χέρι τους -ή ανάμεσα απ' τα πόδια τους- για να ομορφαίνει η μοναξιά η μεγάλη των αντρών και ν' απαλαίνει η ανεχόρταγη αγριάδα των κυμάτων...

Όλα του πήγαιναν καλά τις πρώτες μέρες. Μπορεί ο καιρός να ήταν στις κακές του, αλλά οι άντρες, πρόθυμοι κι εργατικοί, κρατούσαν με πείσμα σταθερή τη ρότα. Ο καπετάνιος χαίρονταν την πειθαρχία και την τάξη στο κατάστρωμα. Κάπνιζε το τοιμπούκι του δίπλα στον μπρατσωμένο τιμονιέρη και αγνάβτευε ικανοποιημένος τους αχνούς ορίζοντες.

Οι δύο μούτσοι, ακράτητοι, παρατηρώντας τους παλαιούς, τολμούσαν σκαρφαλώματα στα πιο ακραία ξάρτια. Και όταν δε χρειάζονταν αλλού, πάναν τις σφουγγαρίστρες και έκαναν λαμπίκο την κουβέρτα με ψαρόλαδο.

Ο μάγειρας πρωτοτυπούσε σε καινούργιες συνταγές, χωρίς να σπαταλάει τα εφόδια. Στην ώρα του έφερνε στη γέφυρα το δίσκο με το φαγητό της μέρας, να δοκιμάσει ο καπετάνιος και να δώσει εντολή να γίνει η διανομή στην τράπεζα. Ο λοστρόμος δεν ακούγονταν να δίνει διαταγές με αγριοφωνάρες. Μοίραζε δίκαια τα καθήκοντα και την υπηρεσία καθενός δίχως παρατηρήσεις και παράπονα. Κανείς αργόσχολος δε σκότωνε το χρόνο του με φλυαρίες στις κουπαστές, ούτε καβγάδιζε ναύτης πωμένος με συνάδελφό του σε ώρα δουλειάς.

Ο δεύτερος συγκέντρωνε κατά το πρόγραμμα τους δύο δόκιμους στη γέφυρα για μάθημα ναυσιπλοΐας και ελλιμενισμού. Ο παρατηρητής ο βατσιμάνης ψηλά στον κάλαθο, στο μεσιανό κατάρτι, κυαλάριζε το πέλαγος, μήπως και ξεχωρίσει επικίνδυνο ύφαλο ή πλοίο με σημαία πειρατική.

Κι όταν σκατζάριζαν οι βάρδιες, ναύτες και υπαξιωματικοί που λευτερώνονταν, έχανονταν στα άδυτα..., κάτω στων διασκεδαστών το αμπάρι.

«Τέτοιο πειθαρχημένο πλήρωμα πρώτη φορά!» παινεύονταν ο καπετάνιος, και καλοτύχιζε τον εαυτό του για την έξοχη ιδέα να τρυπώσει λίγη από την ελευθεριότητα του λιμανιού στα απόκρυφα του πλοίου του. «Μικρή η επιβάρυνση... μεγάλο το όφελος», αναλογι-

ζονταν. Όλη η αγριεμάρα της αντρίλας εκτονώνεται κάτω από την ίσαλο γραμμή... και βλέπεις μόνο τάξη και δουλειά και προκοπή στην επιφάνεια.

Το τι ακριβώς γινόταν στο βαθύ βασίλειο των κολομπίνων, ούτε που τον ένοιαζε. Ένιωθε πια πολύ μεγάλος για να αφήνεται σε αδυναμίες, τέτοιες που δικαιολογεί η φύση σε όσους βράζει το αίμα τους.

Περνούσαν οι ημέρες με εφησυχαστική μονοτονία στο κατάντρομα. Όμως στο μισοσκότεινο, το κάτω αμπάρι, η ευθυμία εξελισσόταν σε αδιαντροπιά, η βαρβατίλα έπαιρνε δρόμους βαρβαρότητας, η «τέχνη» καταντούσε ασχημία και η διασκέδαση δεν άπεχε πολύ από την αθλιότητα. Αυτή τη μπόχα του υπογείου των διασκεδαστών άργησε να την μυριστεί ο κατά τα άλλα έξυπνος και καινοτόμος καπετάνιος.

Δεν έδειξε να ανησυχεί, όταν το πλοίο βούιξε από τις πρώτες αγριοφωνάρες, του μέχρι προ ολίγου τόσο ήρεμου λοστρόμου. «Διαφωνίες με το πλήρωμα», φαντάστηκε, και είπε να μην μπερδευτεί στα πόδια του. Δεν ανησύχησε, ούτε σαν είδε αξιμέρωτα πλάι στον τιμονιέρη μιαν από τις δύο τροτεζίτσες, να του κρατάει συντροφιά και να του χαριεντίζεται. Ήταν τόσο χαριτωμένη η άτιμη... με όλα τα κάλλη της στη φόρα! Την κρυφθοάμασε. Κάτι από το γερασμένο του ανδρισμό σκίρτησε μέσα του... και πισωγύρισε αθόρυβα προς την καμπίνα του.

Άλλη μια μέρα αναζήτησε τα παιδαρέλια του πληρώματος, τους δύο μούτσους, να τους στείλει για ένα θέλημα στον δεύτερο. Τους έψαξε παντού, ώπου κάποια στιγμή νόμισε πως τους είδε φευγαλέα να ξετρυπώνουν από τη σωσίβια λέμβο μαζί με τον ομοφυλόφιλο κιθαριστή. Δεν ήταν σίγουρος... ή μάλλον από μόνος του προτίμησε να μην πιστέψει αυτό που είδε. Οι μούτσοι το αρνήθηκαν. Το ίδιο κι ο κιθαριστής... Όμως το πρόσεξε πως έπαψαν να ανεβαίνουν σαν αράχνες στα ακραία σχοινιά. Δυσκολεούντουσαν, ζαλίζονταν... και η ματιά τους έμοιαζε ομιχλώδης και θολή.

Δεν ανησούχησε ούτε όταν ο δεύτερος αρνήθηκε να βγει στη γέφυρα για το κανονισμένο πρωινό του μάθημα στους δόκιμους. Δέχτηκε ως λογική τη δικαιολογία του για αδιαθεσία. Γέλασε μάλιστα με το πικρόχολο το σχόλιο του λοστρόμου πως «δεν ξεμύτισε απ' την κουκέτα του, γιατί ο νάνος αστρολόγος του είχε δώσει πρόβλεψη ότι πριν να βραδιάσει θα έχει κουτσαθεί».

Δεν πέρασε απ' το νου του να αντιδράσει, ακόμα κι όταν του έφερε ο μάγειρας καμένο το φαΐ. Παρόλο που ο λοστρόμος του μετέφερε καταγγελία από τον αποθηκάριο πως μπαينوβγαίνουνε ελεύθερα στο μαγειρείο οι καφεσαντάνες. «Στις πουτανίτσες δίνει τις καλές μερίδες! Αυτές καλεί να δοκιμάσουν πρώτες... Για ένα φιλί χαρίζει τον καφέ και τις μυζήθρες και τα χοιρινά λουκάνικα! Θα έχουμε ελλείψεις στα εφόδια, καπετάνιε!»

Καθήκον του λοστρόμου είναι η γκρίνια, σκέφτηκε ο καπετάνιος και πήρε τα «καρφώματά» του για καμώματα αντιζηλίας.

Έτσι με τον καιρό ξεθάρρεψαν περισσότερο οι διασκεδαστές και βγήκαν φόρα στο κατάστρωμα. Κι ούτε που κρύβονταν πια, όταν πέφτανε πάνω του. Ο κιθαρίστας έπαιζε και τραγουδούσε μες στην τιμονιέρα από το πρωί. Ο νάνος στήθηκε στη γέφυρα κι έκανε νούμερα της πλάκας. Κι όταν κάποιος ναύτης πλησίαζε, του έλεγε τη μοίρα του. Μπαρούφες δηλαδή, αλλά πολλοί τον έπαιρναν στα σοβαρά και αμελούσαν το καθορισμένο πόστο τους. Οι ομορφούλες λίκνιζαν στήθια και γοφούς στην πλώρη. Τσιλιμπουρδίζανε με τους εκτός βάρδιας, γελούσαν, κουτσομπόλευαν, πρότειναν τρόπους για το ντύσιμο, χτένιζαν αναμαλλιασμένους και... όλο και κάποιος τολμηρός τις στρίμωνχε πίσω από σωρούς σκοινιά και τις χαϊδολογούσε.

Ώσπου μέσα σ' αυτό το διάχυτο κλίμα ανεμελιάς, ξεχάστηκε ο παρατηρητής από τον κάλαθο ψηλά κι αντί να ψάχνει για τον κίνδυνο στη θάλασσα, έστρε-

ψε το μακρύ του κανοκιάλι κατά τα οπίσθια μιας από τις τροτέζες. Έτσι δεν είδε τον ξερόβραχο που πρόβαλε από το πουθενά...

Στο δευτερόλεπτο τον αντιλήφθηκε ο καπετάνιος και έσυρε κραυγή! «Βράχος στη ρότα, την πουτάνα σας! Όρτσα πόντζα αριστερά! Τιμόνι όρτσα αριστερά! Αριστερά ρεεεε!!!».

Οι τροτεζούλες κρύφτηκαν με αναφιλητά στις αγκαλιές των δόκιμων, ο νάνος κουκουλώθηκε σε μία ντισεράδα, ο ομοφυλόφιλος κιθαριστής ούρλιαξε και χοροπηδούσε σαν να πατούσε φίδια. Ξύπνησε και ο τιμονιέρης από το δικό του λήθαργο της διασκέδασης κι έστριψε το πηδάλιο κόντρα αριστερά...

Το πλοίο έγειρε μονόπαντα, οι σκαρμοί έτριξαν δαιμονισμένα, τα κύματα έστειλαν αφρισμένους καταρράκτες στο κατάστρωμα, βαρέλια κύλησαν, κιβώτια φορτίου μετακινήθηκαν, άντρες κουτρουβαλιάστηκαν... κι ένας δαιμονισμένος πάταγος από τα έγκατα της κόλασης έστειλε μαρτυρία πως ο τράκος τελικά δεν αποφεύχθηκε.

Ευτυχώς που το χτύπημα δεν ήταν μοιραίο. Κάποιες άσχημες αβαρίες στο σκαρί μπορούσαν να τις επιδιορθώσουν με σκληρή δουλειά και το ταξίδι δε θα είχε καθυστέρηση.

Τότε ο καπετάνιος αποφάσισε να πάρει μέτρα. Αλλά διαπίστωσε πως ήταν πια πολύ αργά... Το ήθος και το έθος των διασκεδαστών κυλούσε ήδη λαγαρό μέσα στο αίμα του πληρώματος...

Με την πρώτη κουβέντα του για περιορισμό τους πίσω στο αμπάρι, έβαλαν όλοι τις φωνές: «Τους θέλουμε εδώ πάνω...! Να τους βλέπουμε κάθε στιγμή!» «Μας ομορφαίνουν τη δουλειά στις βάρδιες!» «Μας ξεκουράζουν με το γέλιο τους, μας ξαλαφρώνουν με τ' αστεία τους, μας συντροφεύουν με τα λόγια τους!»

«Μα, βρε παιδιά, αυτοί είναι παντελώς ανόητοι... με τη δουλειά μας άσχετοι... πόρνοι, λεροί και τιποτένιοι...! Δε λέω να φύγουν. Δεν τους διώχνω. Μα... πάρτε τους κάτω στα σκοτάδια για το κέφι σας!»

«Να μην τολμήσεις, καπετάνιε!» έσυραν όλοι μια φωνή.

«Μη είσαι τόσο συντηρητικός, συνάδελφε!» του σφύριξε στ' αυτί ο δεύτερος.

«Δεν είμαι συντηρητικός!... Δική μου ιδέα ήταν να μπαρκάρουν στο καράβι μας...», διαμαρτυρήθηκε ο καπετάνιος. «Αλλά, βρε αδέρφια, πήγαμε να πνιγούμε εξαιτίας τους. Δεν το είδατε;»

«Δε θα ξαναγίνει!» υποσχέθηκε το πλήρωμα.

«Θα βάλουμε πρόγραμμα στη διασκεδάση... Τους θέλουμε στη γέφυρα, στο φως της μέρας! Δουλειά κάνουν κι αυτοί... Άσε μας, καπετάνιε, και θα δεις», είπαν με στόμφο οι δυο δόκιμοι, χωρίς να αφήσουν απ' τις αγκαλιές τους τις τροτέζες.

«Κι εσείς, κύριοι, πού θα κάνετε μάθημα με τον δεύτερο;» ρώτησε ο λοστρόμος, ο μόνος που έβλεπε το δικίο του πλοιάρχου.

«Μαθήματα βαθιά στο αμπάρι!» πέταξε την ιδέα ο δεύτερος. «Εκεί θα έχουμε ησυχία και συγκέντρωση της προσοχής». Με παρατεταμένο χειροκρότημα το πλήρωμα ενέκρινε ομόφωνα:

«Στο αμπάρι! Στο αμπάρι!»

Ο καπετάνιος έσκυψε το κεφάλι νικημένος και αποσύρθηκε στην κουκέτα του. Προτίμησε συμβιβασμό από την έκρηξη ανταρσίας.

Το πράγμα όμως χόντραινε πολύ με το πέρασμα του καιρού. Οι διασκεδαστές πήραν τ' απάνω τους και έγιναν κυρίαρχοι του καταστρώματος. Τραγουδία, μουσικές, πειράγματα, αστεία, ταχυδακτυλουργικά, λικνίσματα, ακκίσματα, τρυφερότητες, γλυκαναλατιές, κραυγούλες, παιχνιδίσματα, κουτσομπολιά, ξετσιπω-

σιές στη γέφυρα από πρωί έως βράδυ, και συνευρέσεις στις κρυφές γωνιές με το πρώτο σκοτάδι. Και η ρότα του πλεούμενου... κατά διαβόλου!

Κάτι πήγε να πει ο καπετάνιος, για σχέδιο πιο σύντομου δρομολογίου στο χάρτη, κι έπεσαν πάνω του οι υπαξιωματικοί: «Πάρε τους χάρτες σου στο αμπάρι, καπετάνιε, και κάνε όσα σχέδια επιθυμείς!» τον διέταξαν. Και οι ημίγυμνες μικρές χειροκροτούσαν: «Μπράβο σας, παλικάρια! Στο αμπάρι ο καπετάνιος!» Το ίδιο τσίριξε με γυναικεία χάρη κι ο κιθαριστής. «Δεν περισσεύει θέση στο κατάστρωμα... Στο αμπάρι το γραφείο... Στο αμπάρι!» Ο νάνος σκαρφαλώνοντας σ' ένα βαρέλι δήλωνε με επισημότητα: «Το είδα στα χαρτιά σου, καπετάνιο! Μεγάλη σκάλα θα κατέβεις και σε φαρδιά δωμάτιο θα κοιμηθείς... ». Οι ναύτες χοντρογέλασαν με το αστείο, εκθέτοντας στη θέα των άλλων τα λειψά και σαπισμένα δόντια τους.

«Χρειάζεσαι ησυχία και μοναξιά, αφεντικό! Σύρε στο βάθος και μελέτα εκεί με άνεση τη ρότα μας», του είπε μυστικά ο δεύτερος. «Μένω εγώ στη γέφυρα...».

Ο καπετάνιος κατάλαβε... Πήρε τους χάρτες και το ημερολόγιο του караβιού υπό μάλης και κατέβηκε βαθιά, στο άδειο αμπάρι, σε εκείνο που ο ίδιος είχε κάποτε ορίσει ως διασκεδαστήριο.

Έμεινε ημέρες στην απομόνωσή του, προσπαθώντας να σκεφτεί πού λάθεψε και πώς μπορούσε να διορθώσει τα πράγματα. Όταν πήρε κάποιες σοβαρές αποφάσεις, κάλεσε το λουτρόμο. «Τι ζητάς, καπετάνιε; Δεν καταλαβαίνεις ότι άργησες πολύ;» ρώτησε εκείνος κουνώντας απογοητευμένος το κεφάλι του.

«Να συγκεντρωθούν όλοι οι άντρες στη γέφυρα! Θα κάνω ανακοινώσεις στο πλήρωμα», είπε ο καπετάνιος.

«Αν σου το επιτρέψει ο κουνιστός!» απάντησε ο λουτρόμος.

«Δηλαδή; Τι εννοείς; Μίλα ξεκάθαρα!» οργίστηκε ο καπετάνιος, που άρχισε κάτι να παίρνει χαμπάρι.

«Έχουν καθιερώσει “πρόγραμμα ενημέρωσης και διασκέδασης”, καπετάνιε! Απ’ το ξημέρωμα μέχρι το σούρουπο, στη γέφυρα, στην τιμονιέρα, στην κουβέρτα... παντού επάνω στο κατάστρωμα έχουν αυτοί το πρώτο χέρι... Τα κανονίζει όλα ο κιθαρίστας. Θα του μιλήσω και... αν ευαρεστηθούν κι οι πουτανίτσες..., ίσως σου επιτρέψουν δυο λεπτά... ανάμεσα στα τρικ του νάνου, να επικοινωνήσεις με το πλήρωμα»...

Ζούμε μια τηλεοπτική αθλιότητα

Δεν ξέρω τι συμβαίνει σε άλλες χώρες πιο «προοδευτικές», μα στην Ελλάδα ζούμε σε υπερβολικό βαθμό σε τηλεοπτική αθλιότητα. Υφιστάμεθα μιαν ιδιότυπη δικτατορία. Δικτατορία των διασκεδαστών... Και βέβαια όχι διασκεδαστών του «Θεάτρου Τέχνης», μα ενός ποικιλόχρωμου λάμποντος συρφετού της κατώτερης υποστάθμης. Κύριο μέσο έκφρασης της παντοκρατορίας τους, η τηλεόραση!

Το τίμημα της απελευθέρωσης των ραδιοσυχνοτήτων, το αντίδωρο της ιδιωτικοποίησης του τηλεοπτικού τοπίου, ήταν για εμάς παράδοση άνευ όρων σε ανάγωγους, ανήθικους, αγράμματους, ατάλαντους, χυδαιούς επικυρίαρχους. Τα ελληνικά ΜΜΕ θα πρέπει να ονομάζονται σωστότερα ως «Μέσα Μαζικής Εξαχρείωσης». Είναι ένας τίτλος που τον κέρδισαν και τον κρατούν επάξια. Δυστυχώς για την Ελλάδα!

Τα αίτια αυτής της κατάντιας και της διαρκώς εξωθούμενης προς τα άκρα αθλιότητας, θαρρώ πως πρέπει να αποδοθούν στα δύο μεγάλα «Δ»: Διαφήμιση και Διαπλοκή.

Η διαφήμιση κατέστρεψε το τηλεοπτικό ήθος. Επειδή έχει ανάγκη τη μεγιστοποίηση της θεαματικότητας, χαϊδεύει κάθε αδυναμία των μαζών, προκειμένου να κρατάει τα πλήθη μαγνητισμένα στις οθόνες, για να τα αποχαυνώνει. Όσο πιο πολύς κόσμος απο-

δειχτεί πως παρακολουθεί τις εκ-πομπές του δεινά καναλιού, τόσο πιο ακριβά θα πουληθούν τα δευτερόλεπτα της διαφήμισης. Στόχος λοιπόν και επιδίωξη είναι η αύξηση της θεαματικότητας. Με κάθε παραχώρηση. Με κάθε θυσία. Στο βωμό αυτού του στόχου, μην ξαφνιαστείτε αν αύριο προβούν ακόμα και σε ακρωτηριασμούς μελών ή και σε εκτελέσεις άτυχων «εθελοντών» επί σκηνης (επί οθόνης), γιατί για τις παντοίου είδους συνευρέσεις δε γίνεται πια λόγος. Αποτελούν κοινό τόπο.

Κάποιοι έχουν αποκαλέσει την τηλεόραση Εθνικό Παιδαγωγό. Και δεν έχουν άδικο. Παιδαγωγεί με την εικόνα, καθοδηγεί με το παράδειγμα, ασκεί αγωγή με τα πρότυπα που προβάλλει. Πρότυπα γλώσσας, συμπεριφοράς, ένδυσης, εμφάνισης, διασκέδασης... Υποδεικνύει και καλλιεργεί τρόπο για σκέψη ή για απερισκεψία. Για βούληση ή για αβουλία. Για βιοτή με αξίες ή για πορεία βίου μέσα στο απόλυτο μηδέν.

Ιδού ολίγα παραδείγματα από μια σύντομη περιδιάβαση («ζάπινγκ» προς το ελληνικότερο) σε ορισμένες εκ-πομπές στη ζώνη ωρών της οικογενειακής θέασης. Απεριόριστος τηλεοπτικός χρόνος για την περιγραφή του γάμου μιας εμπόρισσας χαλιών. Ήταν ο δεύτερος μάλιστα γάμος της, με τον προηγούμενο να έχει γίνει προ τριακονταετίας... Διατέθηκαν κανάλια, έτρεξαν δημοσιογράφοι, στήθηκε ειδική εξέδρα και αναμεταδόθηκε επί βδομάδες με ποικίλα σχόλια, εγκωμιαστικά κυρίως μα και σκωπτικά, αδιάφορο... Ο γάμος μιας τηλεπωλήτριας χαλιών απασχόλησε τις τηλεοράσεις στη χώρα μας πολύ περισσότερο χρόνο από όσο τις είχε απασχολήσει η βράβευση του Οδυσσέα Ελύτη με το Βραβείο Νόμπελ. Έλεος!

Πάμε σε άλλο κανάλι. Ώρες ατέλειωτες υφιστάμεθα έναν -μάλλον- άντρα και μια καλοστεκούμενη ώριμη ξανθιά να ακκίζονται και να μπουρδολογούν. «Ο Πότης και η Λαρία»... Και περί ποίων τυρβάζου;

Ποια συναδέλφισσά τους παρουσιάστρια λιμπίζεται τα ρούχα του αγοριού της, πόση τρίχα έχει στα μπράτσα του ο παρουσιαστής ταδόπουλος, ποια ντιζεζούλα χώρισε και με ποιον μπασκετμπολίστα τους είδαν μαζί σε καφετέρια στο Κολωνάκι, ζουμ στα αξύριστα πόδια μιας τραγουδίστριας πολυτελούς σκυλάδικου της παραλίας, τι καπέλα φορούσαν οι καλεσμένες στο «γκαλά» της κυρίας εφοπλιστίδου... Η σάχλα και η μάχλα επί ώρες!

Γύρω στις 6 το απόγευμα αναζητάμε ενημέρωση και διασκέδαση σε κάποιο άλλο «πολιτιστικό» TV πρόγραμμα. Δυο τρεις νεαροί παρουσιαστές, αξύριστοι, επιμελώς αχτένιστοι, με σταμπωτά μακό μπλουζάκια και με τρύπια τζην... Μπρατσάδες αυτοί, γυμνασμένοι... και δυο χαριτωμένες κοπελιές μαζί τους με αέρα και άποψη επί παντός... Η θεματολογία τους ιδιαιτέρως διαφωτιστική για τα παιδιά που είχαν τύχη να τους παρακολουθούν αποχαυνωμένα: Τα δώδεκα λάθη που κάνουν οι άντρες στο σεξ, μεταξύ των οποίων «λαθών»: Τραβάει τις ρόγες του στήθους της δυνατά και ατσούμπαλα...! Πιο κάτω άλλη διαφώτιση: Αν βλάπτει ή ωφελεί τον τακτικό «χρήστη» ο αυνανισμός, πώς μπορεί κάποιος να μεγαλώσει το πέος του, πόσες φορές αντέχει «να το κάνει» ο «άντρακλας» και πόσες ο κοινός θνητός... Και όλα αυτά γαρνιρισμένα με χαριεντισματα, κουνηματάκια, υπονοούμενα, χαρούλες, γαργαλιστικές λεπτομέρειες...

Σε διπλανό σταθμό γίνεται λόγος για τις δημόσιες δηλώσεις μιας γνωστής στο κύκλωμα -πλην πλήρως άσημης για όλους μας- καφεσαντάνας, ότι «τη βρίσκει» και με τις γυναίκες και ότι τους άντρες τους απολαμβάνει πιο πολύ κάνοντας «στοματικό» και «πρωκτικό». Μπράβο στο θάρρος της! Ξεφώνιζαν στο «πάνελ». Και να τα βίντεο σε επανάληψη των «αποκλειστικών δηλώσεων», μην και δεν το «χωνέψαμε» καλά, να το ακούσουμε ξανά, μη μείνουμε ανημέρω-

τοι οι άνθρωποι σε τέτοιο νέο! Και τι δεν είπαν να την επαινέσουν... Ειλικρινής, ευθύς χαρακτήρας, τολμηρή, αληθινή...

Κι όταν ένας φιλοξενούμενος της εκπομπής (πολιτικός αυτός) τολμά να αρθρώσει αντίθεση, πως τέτοια πράγματα δε λέγονται δημόσια, πως είναι επιλογές προσωπικές οι οποίες ουδόλως ενδιαφέρουν το κοινό... δέχτηκε άγρια επίθεση. Το επιχείρημα των παρουσιαστών ήταν η «υπεράσπιση της αλήθειας». «Όταν λέμε αλήθειες, δεν προσβάλλουμε κανέναν!» «Υπεράνω όλων η αλήθεια!» κραύγαζε μια τολμηρή τηλεπερσόνα.

Καλά, κυρά μου, μου ήρθε αυθόρμητα να της φωνάξω. Αλήθεια είναι, μετά συγχωρήσεως, και ο τρόπος που χέζουμε... αλήθεια είναι και πώς κατουράμε. Πώς ακριβώς σκουπιζόμαστε, πόσο χαρτί χρησιμοποιούμε, αν σφιγγόμαστε, αν στεκόμαστε όρθιοι ή καθιστοί, αν «την» κρατάμε με τα δύο ή με το ένα, αν κλάβουμε ηχηρά ή αθόρυβα...

Τι νομίζεις δηλαδή, κυρά μου; Να διατεθεί πολύτιμος τηλεοπτικός χρόνος (που θα έπρεπε να έχει προσφερθεί να διδάχτούν πράγματα στον κόσμο, που θα μπορούσε να γεμίσει με προγράμματα ποιοτικής διασκέδασης μικρών και μεγάλων, να διατεθεί σε εκπομπές με ήθος, με σεβασμό στον άνθρωπο, με ενδιαφέρον για τη ζωή...), να προσφερθεί σε εσένα και στους όμοιούς σου, διασκεδαστές της μαύρης κατάντιας, να σας διατεθεί χρόνος και τεχνολογική υποδομή και συχνότητες -που ανήκουν στο λαό κι όχι στους διαφθορείς αφεντάδες σου- για να μας πεις εσύ τη δική σου «αλήθεια»; Αν αποπάτησες υγρά ή πράσινα ή κιτρινόμαυρα, σκληρά ή δυσώδη;... Αν σκούπισες τον απαντό σου;... Να πάρεις χρόνο, για να μας περιγράψεις τη μύξα σου; το χρώμα, την υφή, τον ήχο της; Να σου διαθέσουμε τηλεοπτικό χρόνο, που είναι προικίο της νέας γενιάς και θησαυρός της κοινωνίας ανεκτίμητος, για

να μας πεις τις «δικές σου αλήθειες»; Αυτό είναι για σένα και για το σινάφι σου πολιτισμός και ελευθερία και δημοκρατία;

Όχι, κυρά μου, περπατάς σε λάθος δρόμο... ζεις σε λάθος εποχή! Αρκετά μας «διασκεδάσατε» με τα ψευδαισθήματα αρκουδισματά σας. Αρκετά έχετε βρομίσει την ατμόσφαιρα στα σπίτια μας. Το πανηγύρι τελείωσε... Εσείς οι «επώνυμοι γύφτοι» να τα μαζεύετε για αλλού. Εδώ αξίζουμε καλύτερους διασκεδαστές! Και θα τους έχουμε!

Δεν ισχυρίζομαι, φίλες και φίλοι, ότι θα πρέπει η τηλεόραση και το ραδιόφωνο να είναι άκρως σοβαρά και μόνο διδασκαλικά. Χρειάζεται και η σάτιρα, το χιούμορ, το τραγούδι, ο εύθυμος διάλογος. Μα όχι αυτό το αηδές χάλι που ζούμε καθημερινά. Όχι αυτός ο ξεπεσμός.

Γιατί το Ελληνόπουλο να μαθαίνει με κάθε λεπτομέρεια, μέσω των λαϊκών σίριαλ και των εκ-πομπών ρύπου, για τους γκαϊή βίντεο σταρς, να βλέπει σε δαρκείς επαναλήψεις τη συνέντευξη ειδικά μετακληθέντος εκ Γαλλίας επιβήτορα για τις ανάγκες εγχωρίου πορνοβίντεο... και να αγνοεί παντελώς ότι ο Έλληνας ερευνητής Φαίδων Αβούρης δημιούργησε στην IBM το πρώτο κύκλωμα από γραφένιο, μια παγκόσμιας ακτινοβολίας ανακάλυψη που οδηγεί σε νέα γενιά ταχύτατων υπολογιστών;

Γιατί ο τηλεθεατής στη χώρα μας να παίρνει με εξονυχιστική εμβριθεία πληροφορίες για το πού και πώς διασκέδασε, μέθυσε, ψώνισε, κολύμπησε και ίσως πήδησε ο τηλεστάρ Ογλού Ασήμαντος από τη γείτονα Τουρκία... και να μην πάρει μυρουδιά για τον Έλληνα κοσμοναύτη του Σογιούζ, Θεόδωρο Γιουρτσιχιν, παιδί της Μικρούλας Γραμματικοπούλου από τη Σίνδο Θεσσαλονίκης;

Γιατί να υπάρχουν μονοσήμαντα δεκάδες εκπομπές σε τηλεόραση και ραδιόφωνο για τα τραγούδια και την ιστορία τους, όπου ερευνώνται εις βάθος τα

στοιχεία στιχουργών και μουσικών και εκτελεστών και αναπλάσεων και επιρροών... και για λογοτεχνία και φιλοσοφία και επιστήμη τοιμουδιά; Γιατί σε εκείνους τους τομείς πολιτισμού τάφου σιωπή; Μόνο τραγούδι παράγει η κουλτούρα της Ελλάδας;

Γιατί τη μόνη αξιόλογη εκπομπή βιβλίου, το «Άξιον Εστί», εξορίζεται σε ώρες μεταμεσονύχτιες;

Όλοι είδαμε και ξαναείδαμε στις τηλεοράσεις μας για το γωνιακό γκολ του Ποδοσφαιρίδη Άλφα και λυπηθήκαμε ειλικρινώς που τραυματίστηκε έπειτα στους τρικεφάλους στο δεξί του πόδι και για δύο αγωνιστικές δε θα τον έχουμε στα γήπεδα... μα δεν ακούσαμε κουβέντα για τον Ελληνοκύπριο οικονομολόγο Χριστόφορο Πισσαρίδη, που τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ της Οικονομίας για το 2010.

«Θαυμάζουμε» σε ιδιωτικό κανάλι πανελληνίας εμβέλειας και προβολής έναν πασιγνωστο διασκεδαστή-δημοσιογράφο, κατηγορηθέντα για λαθραία εξαγωγή συναλλάγματος εκατομμυρίων Ευρώ καθώς και για εκβιασμό... να επικρίνει άνετος και να γελοιοποιεί πολιτικούς, να «φιλοξενεί» συνεντευξιαζόμενος και χαριτολογώντας με σεξιστικά υπονοούμενα προκλητικά ντυμένες ανώνυμες κι επώνυμες της διασκεδωσύνης... να τις προβάλλει ως μεγάλες του καιρού προσωπικότητες... κι έχουμε στο σκοτάδι την περίπτωση του βραβευμένου από τη NASA Ελληνόπουλου Μανόλη Γκααραγκούνη-Βλατάκη, μαθητή της Γ' τάξης του Δημόσιου Γενικού Λυκείου Καρέα, που χαρακτηρίστηκε ως ο «σύγχρονος Αϊνστάϊν», που χειρίζεται τρεις γλώσσες, παίζει κρητική λύρα και είναι μαθητής του 20... Για τέτοια πρότυπα θα μιλάμε τώρα!!!

Όλοι προβάλλουν στα κανάλια τον «ιδιόρρυθμο» μόδιτρο Λάκη Γαβαλά ή τον άλλο όμοιό του, τον Γαλάτη, τονίζουν μεγεθύνοντας εκστασιαστικά τις γελοιότητές τους στην προσωπική τους αμφίεση, τους καλούν σε συνεντεύξεις... αλλά κανείς δεν πρόβαλε στα Ελληνόπουλα τις ευρεσιτεχνίες των συμπατριω-

τών-συνομηλικών τους, φοιτητών του Τμήματος Πληροφορικής του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών, Βαγγέλη Πτερνέα και Γιώργου Καρακατσιώτη, με τις οποίες απέσπασαν το πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό της Microsoft μεταξύ 350 χιλιάδων (!) φοιτητών από ολόκληρο τον κόσμο. Κανείς δε μίλησε στα Ελληνόπουλα για τους συμμαθητές τους, για την Αλεξάνδρα Ζησιμοπούλου από τα Χανιά και τον Παρασκευά Τζίτζιμπάση από τη Δράμα, που διέπρεψαν στο διεθνή διαγωνισμό Αστρονομίας και Διαστημικής και πήγαν για φιλοξενία στη NASA τιμώντας όλο τον Ελληνισμό.

Πότε προβλήθηκε σε ελληνικό κανάλι τηλεόρασης ο μέγας αστροφυσικός των USA και ακαδημαϊκός Σταμάτης Μ. Κριμιζής από τη Χίο, που το όνομά του έχει δοθεί τιμητικά στον αστεροειδή «Krimigis 8323»; Μα... περισσεύει χρόνος στην τηλεψία από τα σούργελα; Πρωτεύει να κοινοποιηθεί το λιφτιγκ της Άντζελας!

Ήρθαν τα πάνω, κάτω! Βλέπουμε σκηνές απείρου κάλλους, όπου υπουργοί, ανώτατοι αξιωματικοί, δικαστικοί, στέκονται προσοχή και υφίστανται καφενοβιακού τύπου λεκτικές επιθέσεις από δημοσιογραφίσκους της δεκάρας. Από «διάσημους άσημους», που χωρίς τον ΤVστέφανο δε θα τους γνώριζε ο θυρωρός της πολυκατοικίας τους.

Δημοσιογράφοι της τηλεψίας, ραφτάδες, μόδιστροι και διασκεδαστές όλου του φάσματος με τους παρατρεχάμενούς τους αλληλοκουτσομπολεύονται, αλληλοπροβάλλονται, αλληλοϋποστηρίζονται, αναδεικνύοντας τις μηδαμινότητες του κόσμου «τους» και των «περί αυτών» σε υψηλές φερώνυμες προσωπικότητες. Παρουσιάζουν την α-«ήθεια» της δικής τους κοινωνίας ως συνηθισμένο τρόπο ζωής των απλών ανθρώπων. Αναδεικνύουν τις σεξουαλικές τους ιδιαιτερότητες (ανωμαλίες πες καλύτερα) σε καθιερωμένη μόδα της εποχής. Προβάλλουν τη οικογενειακή, τη συναισθηματική και την ερωτική αστάθειά τους ως εχέγγυο

«ελευθερίας» και κοινωνικού «στάτους» πολυτελείας. Και το πετοχαίνουν, γιατί το «γυαλί», η μικρή οθόνη είναι μαγεύτρα. Ξελογιάζει και πλανεύει. Ιδιαίτερα μάλιστα τα παιδιά και τους νέους, που οι αντιστάσεις τους δεν είναι στέρεες.

Θα μου πείτε, προτείνεις λογοκρισία; Ζητάς να πάμε πίσω, στην κρατική τηλεόραση της YENED; Στην προπαγάνδα των κρατούντων; (Θαρρείτε ότι τώρα δεν υφιστάμεθα προπαγάνδα από τους κατ' ουσίαν κρατούντες; Προπαγάνδα στη χυδαιότητα μάλιστα... Τέλος πάντων!).

Όχι, φίλες και φίλοι. Απλά ως Έλληνας πολίτης, ως φορολογούμενος αυτής της χώρας, προτείνω στον ηγέτη που θα 'ρθεί να αλλάξει την Ελλάδα, να συστήσει μια ευρεία επιτροπή ελέγχου των εκπομπών όλων των καναλιών. Ιδιωτικών και δημόσιων. Να νομοθετηθούν κανόνες και να ελέγχεται διαρκώς η τήρησή τους. Κανόνες για περιορισμό της διαφήμισης, για πολιτιστική ποιότητα, για απομείωση της σαχλωσύνης...

Όχι, δε θα προτείνω κανενός το φίμωμα! Να έχουν όλοι την ελευθερία να εκφράζονται. Μα... πρώτα απ' όλα, προστασία των παιδιών και καλλιέργεια καλαισθησίας, αισιοδοξίας και ελπίδας στο λαό.

Εκάθαρα προτείνω: Να εκπέμπουν και οι χυδαιοί διασκεδαστές! Μα, να έχουν το δικό τους χρόνο στην προχωρημένη νύχτα. Εκεί όπου είναι ο φυσικός τους χώρος...

Δώστε τους θέση στο αμπάρι!

Μα επιτέλους όχι στο κατάστρωμα... Όχι στην εξουσία της ημέρας!

Νεοελληνικός εκβαρβαρισμός

[Ο εκλασσοκισμός της ελλαδικής κοινωνίας, τα τελευταία τριάντα επτά χρόνια, αναζωπύρωσε εντυπωσιακά το ίδιο τριπλό σύμπτωμα: Κατέστρεψε, σε βαθμό αναπηρίας, τη νεοελληνική γλώσσα και έκφραση. Προλαγάνδισε την «ανεμελιά» στην αμφίεση βυθίζοντας μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες σε ενδοματολογική ακαλαισθησία, την πιο επιδεικτική που γνώρισε ποτέ αυτός ο τόπος. Και καταδίκασε το κράτος σε ανήκεστη οικονομική υποτέλεια, για το υπόλοιπο του αιώνα, λόγω εξωφρενικού δανεισμού με τους πιο ταπεινωτικούς όρους.

Συμπέρασμα: Αν υπάρξει ποτέ πολιτική παράταξη με συνεπή και προγραμματικό αντι-πασσοκισμό, θα το αντιληφθούμε από τρία σημάδια:

Θα έχει πρώτη προτεραιότητα, τη γλώσσα.

Η εξωτερική εμφάνιση των μπροστάρηδων θα απηχεί την αρχοντιά της ελληνικής λαϊκής παράδοσης, αυτήν που μεταγγίζεται με το γάλα της μάνας.

Και τρίτο, θα συνεγείρει τους Έλληνες σε αγώνα απεξάρτησης από τον πατριδοκτόνο δανεισμό. Αυτά τα τρία].

Χρήστος Γιανναράς, «Τα τρία σημάδια παλιγγενεσίας», εφ. Η Καθημερινή, Κυριακή 31 Ιουλίου 2011, σ. 19

Προβληματίζουν, αλήθεια, οι απόψεις του φιλόσοφου Δάσκαλου Χρήστου Γιανναρά. Μα θα έλεγα ότι δεν είναι το ΠΑΣΟΚ το μόνο υπαίτιο για την ποι-

οτική υποβάθμιση του Έλληνα πολίτη και της Ελληνίδας. Οι βαθύτερες ρίζες αυτής της κατρακύλας (κοινωνικής, αισθητικής, γλωσσικής, θεσμικής κ.ά.) έχουν ξεκίνημα από τη χούντα. Από εκείνο ακριβώς το καθεστώς, που διακήρυξε και ίσως πίστευε πως κρατάει ψηλά τις ελληνικές αξίες. Θυμηθείτε οι παλαιότεροι: «Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» κι «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών». Επιβλήθηκαν τόσο άκομψα, βάνουσα, τυραννικά, και ξεφτιλίστηκαν εντέλει από τους ίδιους τους τους προπαγανδιστές. Άλλωστε, για ποια οικογένεια τάχα μιλούσε ο αρχηγός των δικτατόρων, όταν πρώτος αυτός διέλυσε τη δική του για το χατίρι της ιδιαιτέρας γραμματέως του; Εκείνης που ο λαός επευφημούσε ως βυζαντινή βασίλισσα στα γήπεδα;

Θαρρώ πως οι Έλληνες θα ήμαστε σήμερα περισσότερο σώφρονες πολίτες και πιο καλοί ως χριστιανοί, αν δεν είχε συλήσει τις αξίες μας η επταετία της χούντας. Μα πάνω απ' όλα η διακυβέρνηση της χώρας από το τυραννικό εκείνο καθεστώς νομιμοποίησε και εξιδανίκευσε στη συνείδηση του Ελληνικού λαού την έννοια της αντίστασης και της απειθαρχίας στους θεσμούς του κράτους. Η περίοδος εκείνη ανέδειξε σε αναγνωρισμένο και χειροκροτούμενο ηρωισμό κάθε μορφή ανυπακοής.

Είναι χαρακτηριστική σήμερα η λεκτική απόδοση από τα ΜΜΕ αντικοινωνικών ομαδικών αντιδράσεων συντεχνιών, απέναντι σε κυβερνητικά μέτρα που πλήττουν δικαιώματα και κεκτημένα τους. Ακόμα κι αν αυτά τα κεκτημένα αποτελούν χαριστικές και άδικες, έναντι άλλων, αμοιβές και παροχές. Ακόμα κι αν αυτές οι κινητοποιήσεις έχουν καταστροφικές συνέπειες στην εργασία, στη ζωή, στην τρέπη και στη μετακίνηση των πολλών. «Αμετακίνητοι στον αγώνα τους οι ταξιτζήδες!» «Σε μακροχρόνιο αγώνα κατεβαίνουν οι πλότοι της Ολυμπιακής!» «Σε αγώνα διαρκείας από αύριο οι καθηγητές!» «Επιμένουν για Τρίτη ημέρα στον αγώνα τους οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ!» κ.λπ., κ.λπ.

Την αδιαμφισβήτητη «ιερότητα» κάθε «αγώνα» που την εννοιοδότησε τοιουτοτρόπως η αντίσταση στην τυραννία της χούντας, ενίσχυσε ακόμα περισσότερο ο άκρατος κομματισμός των πράσινων και μπλε, βεβαίως με τη συνδρομή, πότε από εδώ πότε από εκεί, όλων των αποχρώσεων του ερυθρού.

Έτσι στην πρώτη μεταπολιτευτική επταετία της κυβέρνησης γαλάζιων του Καραμανλή, εκπαιδύσαν οι πράσινοι τις λαϊκές μάζες να αυθαιρετούν «αγωνιζόμενοι» κατά του ίδιου του λαού, κατά του εαυτού τους δηλαδή. Τότε αγρότες έκλειναν τα Τέμπη ή τον Ισθμό, φοιτητές έκλειναν τα πανεπιστήμια, μαθητές λεηλατούσαν τα σχολεία, γιατροί έκλειναν τα νοσοκομεία, οι της ΔΕΗ κατέβαζαν διακόπτες... και ο κατήφορος δεν είχε τέλος.

Όσοι άλλαξαν τα πράγματα και ήρθαν στην εξουσία οι πράσινοι, για να αναλάβουν τα ηνία των «αγώνων» οι γαλάζιοι. Η σκυτάλη της ανομίας άλλαξε χέρια... και χρώμα. Τώρα βγήκαν τα μπλε τρακτέρ να κόψουν τους δρόμους, οι μπλε γιατροί να κλείσουν κλινικές, οι γαλάζιοι δάσκαλοι να απεργήσουν, κατέβηκαν οι μπλε διακόπτες της ΔΕΗ... Νέες ταλαιπωρίες για το λαό από τις συντεχνίες, που όλο ζητούσαν κι όλο κάτι έπαιρναν...

Το είπαμε και πρωτότερα: Ενημερία με δανεικά!

Στον εκβαρβαρισμό του ρουχιισμού και της εμφάνισης, παρατηρήθηκε η ίδια επίσης ανάστροφη αντίδραση στον επιβεβλημένο καθωσπρεπισμό της χούντας. Θυμάμαι που οι χωροφύλακες του καθεστώτος κούρευαν δημοσίως τα μακριά μαλλιά και τις μεγάλες φαβορίτες. Ενώ ποτέ δε θα ξεχάσω εντολή του τότε Γενικού Επιθεωρητή της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης στον Πειραιά, που έλεγε ξεκάθαρα στους άντρες εκπαιδευτικούς: «Εγώ θέλω να σας βλέπω στο σχολείο με κοστούμι και γραβάτα. Άμα σας ενοχλεί η γραβάτα στο λαιμό... να την κρεμάτε εμφανώς στην έδρα»!

Τη σημαία του «εκμοντερνισμού» στην εμφάνιση, την ύψωσε πρώτος ο ίδιος ο αρχηγός των πράσινων, όταν παρουσίασε για ορκωμοσία όλο το υπουργικό του συμβούλιο στη Βουλή των Ελλήνων με ζιβάγκο! Το σύνθημα του ζηλώματος είχε δοθεί δια τυμπανισμών και σαλπίγγων! «Το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, ο λαός στην εξουσία!» Η εξέλιξη ήταν πλέον προδιαγεγραμμένη. Μαζί με την ταυτόχρονη υποβάθμιση της γλώσσας... Ορατή ακόμα και στα ονόματα που υπέγραφαν επίσημα οι υπουργοί και οι αυλικοί τους: ο Μένιος, ο Άκης, ο Σάκης, η... Μιμή!

Έτσι λοιπόν, στην επιβεβλημένη σοβαροφάνεια της δικτατορίας και της πρώτης μεταπολιτευτικής επταετίας, αντιπαρατάχθηκε και προτάθηκε από τη νέα πολιτική ηγεσία της χώρας, η εσκεμμένη ευτέλεια των πάντων και παντού.

Ο σώφρων λαός θα χειροκροτούσε σήμερα τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, εάν δια του υπασπιστή του πετούσε έξω από το Προεδρικό Μέγαρο, όποιον επίσημο προσκεκλημένο του ή υπουργό θα προσερχόταν σε γιορτή ή σε ορκωμοσία αγραβάτως ή με αθλητικά παπούτσια και σακίδιο εκδρομικό στον ώμο...

Θα έλεγε «μπράβο» στον ηγέτη του ο λαός, που με τη στάση του θα επανέφερε την αρχοντιά στο δημόσιο βίο.

Θα επικροτούσε ο λαός τη στάση του Προέδρου της Βουλής, εάν δια του αστυνομικού φρουρού της πόλης απαγόρευε την είσοδο σε βουλευτές με μακό μπλούζες ή με δερμάτινα μπουφάν.

Τότε θα είχε το δικαίωμα και ο διευθυντής δημόσιου σχολείου να απαγορεύσει σε καθηγητή ή δάσκαλο να παρουσιαστεί ενώπιον μαθητών για να διδάξει, αξύριστος και με ενδυμασία που θα ταίριαζε σε συνεργείο, σε αγρόκτημα ή σε παραλιακή ταβέρνα. Το ίδιο κι ο διευθυντής δημόσιου μουσείου για τους υπαλλήλους του, ο προϊστάμενος της Εφορείας, ο πρόεδρος των δικαστηρίων κ.λπ., κ.λπ., κ.λπ.

Θα μου πείτε: «Από την εμφάνιση κρίνεις τον άνθρωπο και την αξία του;»

Όχι! Οπωσδήποτε όχι. Αλλά δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η εμφάνιση, το ντύσιμο, η καθαριότητα, η ευπρέπεια, η αρχοντιά εμπνέουν επαγγελματισμό, κύρος, εμπιστοσύνη. Αυτό είναι κάτι που το έχουμε ξεχάσει οι Έλληνες και κάποιος πρέπει να μας το θυμίσει, στο δημόσιο τομέα. Είναι κι αυτό ανάμεσα στα άχαρα καθήκοντα του ηγέτη που προσμένουμε.

Σε όσους εκφραστούν ειρωνικά και κρίνουν «συντηρητικές» με το συνήθη χλευασμό των νεοελλήνων τις ανωτέρω απόψεις, δυο τρία παραδείγματα μανάχα θα τους έλεγα:

Τι εμπιστοσύνη θα έδινες εσύ, άνθρωπέ μου, στο γιατρό που θα σε εξέταζε και θα ζητούσε να σε χειρουργήσει, άμα τον έβλεπες στο ιατρείο του αζύριστο, με φανελάκι σταμπωτό, με σκουλαρίκι και με τρύπο τζην;

Σε ποιο από τα δύο λεωφορεία εκδρομής θα έμπαινες; Σε εκείνο με τον φρεσκοξυρισμένο οδηγό, τον κουστουμαρισμένο και γραβατοφόρο, ή στο άλλο με τον οδηγό απεριποίητο και ατημέλητα ντυμένο;

Μιλάμε πάντα για επαγγελματίες που δε γνωρίζουμε από πριν την αξία τους, αλλά προστρέχουμε σ' αυτούς για να εξυπηρετηθούμε ή περιμένουμε να ηγηθούν ή να διδάξουν... Η ανεμελιά στην εμφάνιση υποσκάπτει το κύρος τους. Θα χρειαστεί να καταβάλλουν πολύ μεγάλη προσπάθεια, ώστε να αποδείξουν την πραγματική αξιολύνη τους. Με την αρχοντική τους εμφάνιση όμως έχουν κερδίσει πόντους στον τομέα της εμπιστοσύνης, που σε τελική ανάλυση την έχει χρεωθεί συνολικά η υπηρεσία που στελεχώνουν.

Ας μη μας ενοχλεί τόσο πολύ, συνέλληνες, η επιβολή της ευκοσμίας άνωθεν. Κάπου τη χρειαζόμαστε... Ιδέστε το ΜΕΤΡΟ της Αθήνας πόσο άριστη εικόνα διατηρεί μες στις στοές και στους συρμούς. Γιατί; Μα γιατί από τις εισόδους ακόμα οι «σεκιουριτάδες»

επεμβαίνουν με ευγένεια και απαγορεύουν να διαβεί κανείς στο εσωτερικό με αναψυκτικό στο χέρι, με σουβλάκι ή με τσιγάρο. Και όλοι υπακούμε. Και όλοι τη χαιρόμαστε αυτή τη τάξη που επικρατεί εκεί.

Φανταστείτε το αθηναϊκό ΜΕΤΡΟ να περάσει στη νοοτροπία του δημοσίου! Φανταστείτε το από την πρώτη εβδομάδα... όχι σε μακρός χρόνου. Και θυμηθείτε οι παλαιότεροι την άθλια εικόνα του υπόγειου της Ομόνοιας κατά τις δεκαετίες του '80 και του '90, όταν με χτυποκάρδι το διαβαίναμε, ανάμεσα σε ημιθανείς ναρκομανείς, επαίτες κάθε ηλικίας, πορτοφολάδες, παραβατικούς λογής, σε μια διάχυτη οσμή αμμωνίας ούρων...

Σ' έναν παρόμοιο με εκείνον της εμφάνισης, εξίσου θορυβώδη «εκμοντερνισμό» αποσκοπούσε και η ίδρυση της ΕΓΕ (Ενωση Γυναικών Ελλάδας), με επικεφαλής την περισσότερο όλων των γυναικών απατημένη πρωθυπουργική σύζυγο, η οποία παρενέβη, εξωθεσμικώς βεβαίως, στη δημιουργία των νέων τότε αναγνωστικών του 1982 (κράτησαν μέχρι το 2006 στα σχολεία μας) και ζήτησε να μπει στο Αλφαβητάριο της Α' τάξης το «σύγχρονο» μοντέλο οικογένειας και ρόλων, αυτό που ήθελε τον πατέρα με ποδιά κουζίνας και με κουτάλα μακριά στο χέρι να ανακατώνει το φαΐ στην κατοαρόλα! Εκεί την είδαν την ισότητα των φύλων...

Ενώ την ίδια ώρα αδιαμαρτύρητα ανέχονταν μιαν άλλη νέα πραγματικότητα, που ήθελε τους κορφαίους στο υπουργικό συμβούλιο και στο πολιτικό γραφείο να αντικαθιστούν τις παλαιές συζύγους τους με άλλες νεότερες...

Ναι, φίλες και φίλοι, η εξουσία φθείρει... Φθείρει τον φέροντα.

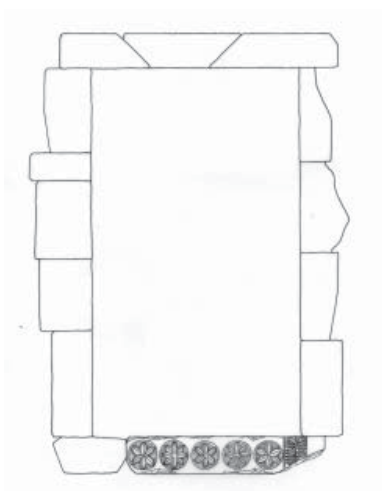
Το τραγικότερο όμως είναι ότι η εξουσία φθείρει το λαό, όταν οι φέροντες αυτήν φέρονται αφρόνως...

Αυτή η εξουσία η αχαλίνωτη, η αήθης, η εγω-
κεντρική, η αρπαχτική, η άσωτη και άνομη, την οποία
ενέμοντο, δια της ψήφου του λαού αλλά ερήμην του, οι
κληρονομικοί κομματικοί μας πρίγκιπες...

Πού είναι ένας Βενιζέλος, βρε παιδιά! έστω ένας
Πλαστήρας!...

Να πάρουν το ραβδί... μήπως και μπει σειρά σ'
αυτή τη χώρα!

Λαθρομετανάστευση και εγκληματικότητα

Μεγάλο πρόβλημα όσο και «καυτό» από πολλές πλευρές, είναι αυτό της λαθρομετανάστευσης, που συνδυάζεται άρρηκτα με την πρωτοφανή στη χώρα μας έξαρση της εγκληματικότητας. Η υπογραφή της συνθήκης «Δουβλίνο II» δεσμεύει την Ελλάδα σε μια περίπλοκη γραφειοκρατία απόδοσης πολιτικού ασύλου, που τελικά τη μετατρέπει σε «αποθήκη λαθρομεταναστών» ή σε «φίλτρο» ανεπιθύμητων στην Ευρώπη, ταλαιπώρων πεινασμένων ανθρώπινων υπάρξεων.

Το ζήτημα έχει διογκωθεί υπερβολικά τα τελευταία χρόνια, αφού καθημερινά εισέρχονται παράνομα στο ελληνικό έδαφος περισσότεροι από 300 εξαθλιωμένοι λαθρομετανάστες, οι οποίοι αντιμετωπίζονται από τις αρχές του τόπου με αμηχανία και με φανερή έλλειψη σταθερής πολιτικής.

Όταν κρατούνται σε στρατόπεδα «φιλοξενίας» σε περιοχές ων συνόρων, στον Έβρο και στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, έρχονται οι αρμόδιοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως αθώες περισσότερες και ως αδελφές του ελέους, τους φωτογραφίζουν εντοπίζοντας κακοποίηση, απάνθρωπη μεταχείριση, ρατσισμό... και μας σύρουν στα διεθνή δικαστήρια, ζητώντας την τιμωρία της Ελλάδας και την πληρωμή βαριών προστίμων.

Όταν οι αρχές «κάνουν τα στραβά μάτια» και δεν τους πιάνουν, αλλά τους αφήνουν με πληρωμένα λεωφορεία (από ποιους άραγε;) να κατεβαίνουν στην Αθήνα (Ομόνοια, Άγιος Παντελεήμονας κ.λπ), δημιουργείται το γνωστό στις ημέρες μας γκέτο με όλα τα επακόλουθα, που κάνουν την πρωτεύουσά μας επικίνδυνο τόπο, εχθρική και ξένη πόλη για τους Έλληνες.

Όταν κάποιος από αυτούς βρίσκει τον τρόπο -παράνομα πάντα- να φύγει σε άλλες χώρες της Ευρώπης, τους συλλαμβάνουν οι εκεί αστυνομικές αρχές και μας τους ξαναστέλνουν πίσω, γιατί έτσι ορίζει η συνθήκη Δουβλίνο II (!).

Η Ελλάδα δεν αντέχει τόσους ξένους στο έδαφός της.

Η ελληνική κοινωνία δεν μπορεί να υπομένει άλλο τη δραματική υποβάθμισή της από την αθρόα και αλόγιστη εισβολή τόσων πολλών λαθρομεταναστών στην καθημερινότητά της.

Οι λόγοι δεν είναι μόνο οικονομικοί (που και αυτοί έχουν βαρύνουσα αξία) αλλά και εθνολογικοί. Ιδιαίτερα μάλιστα με τους εξ Ανατολής και από Νότο λαθρομετανάστες, μας διαχωρίζουν εθνικά στοιχεία, πολιτιστικά, θρησκευτικά, φυλής, γλώσσας και κουλτούρας. Η αυξητική τους παρουσία στην Ελλάδα αλλοιώνει την εθνική μας ιστορική, κοινωνική και εθνική ταυτότητα. Αυτή η αλήθεια δεν αμφισβητείται παρά από απειροελάχιστους γραφικούς. Το ρεύμα εισροής τους πρέπει πάση θυσία να σταματήσει, και όσοι έχουν εγκλωβιστεί εδώ με το όραμα μετάβασής τους στη Ευρώπη, να επαναπροωθηθούν στις πατρίδες τους.

Όχι βεβαίως με τις βίαιες αντιρατσιστικές ενέργειες ακραίων «εθνικοφρόνων» νοσταλγών του ναζισμού. Όχι με απανθρωπιά... Μα με το κύρος και τη σοβαρότητα των υπηρεσιών ενός σύγχρονου κράτους, που θέλει επιτέλους να προστατέψει την «εθνική - οικογενειακή του εστία».

Η κατάσταση έχει ξεφύγει από τα όρια της λογικής. Δε γίνεται να μην το βλέπουν οι αρμόδιοι.

Οι παράνομα εισαχθέντες αλλοδαποί σήμερα (2011) αποτελούν το 10 έως 12 % του πληθυσμού της Ελλάδας. Αύριο ως πού μπορούν να φτάσουν;

Σημαντική είναι και η αύξηση της εγκληματικότητας στη χώρα μας που συνδέεται με τη λαθρομετανάστευση. Οι αριθμοί μιλούν εύγλωττα: Αυτό το 12 % των ξένων κατοίκων της Ελλάδας είναι υπεύθυνο για το 36,3 % των ανθρωποκτονιών, για το 31,5 % των ληστειών, για το 27,4 % των αδικημάτων σεξουαλικής εκμετάλλευσης και για το 58,2 % των αδικημάτων λαθρεμπορίου (επίσημα στοιχεία εγκληματικότητας για το πρώτο πεντάμηνο του 1999). Πέρα από αυτά τα στοιχεία, διαπιστώνουμε όλοι από την προσωπική μας εμπειρία, ότι μέσα στο γενικό μπάχαλο που δημιούργησε η ανομία και η ανωνυμία των λαθρομεταναστών, «ξόπνησαν» και οι δικοί μας παραβατικοί και φούντωσε η εγκληματικότητα σε επίπεδα Σικάγου του μεσοπολέμου, σε μια Ελλάδα που, παρότι μόλις είχε βγει από εμφύλιο σπαραγμό, δεν ήξερε να κλειδώνει πόρτα στα σπιτία της...

Να μη μιλήσουμε για τους τσιγγάνους, που ακόμα πιο δεκτικοί στις νέες συμπεριφορές των παραβατικών αλλοδαπών, άφησαν κατά μέρος την καλαθοπλεκτική, τη σιδηρουργική, τη μουσική, το παραεμπόριο και την επατεία... και ρίχτηκαν με ενθουσιασμό στη διακίνηση ναρκωτικών, στην καταστροφή εγκαταστάσεων χαλκοσυρμάτων, στις ληστείες και στις αρπαγές και σε εγκληματικές δραστηριότητες όλου του φάσματος της οργανωμένης παρανομίας. Τα «γύφτικα γκέτο» είναι χώροι άβατοι σήμερα για την Ελληνική Αστυνομία.

Έχει κανείς αντίρρηση;

Αντίστοιχη εικόνα παρουσιάζουν και οι ελληνικές φυλακές. Από στοιχεία της περασμένης πενταετίας έχει καταγραφεί ότι κάθε μήνα 60 έως 70 άτομα

παίρνουν το δρόμο για τη φυλακή. Οι μισοί περίπου είναι αλλοδαποί και από αυτούς οι μισοί (γύρω στους 15 ως 20) είναι Αλβανοί. Σημειωτέον ότι οι τσιγγάνοι θεωρούνται ντόπιοι και συναριθμούνται με τους Έλληνες κρατούμενους...

Τι θα μπορούσε λοιπόν να πράξει ένας Έλληνας ηγέτης στον πολυπλεγμένο αυτό κόμπο, ως άλλος Αλέξανδρος;

Να θεωρήσει την Ελλάδα «οπίτι» των νόμιμων πολιτών και των φορολογούμενων κατοίκων της. Και ως νοικοκύρης αυτού του οπιτιού να ενεργήσει τα δέοντα...

Βεβαίως και μας συγκινεί το δράμα των χιλιάδων, των εκατομμυρίων πεινασμένων, άνεργων και κατατρεγμένων όλης της Γης... Να τους βοηθήσουμε, στο μέτρο των δυνάμεών μας, στο μέτρο της κοινωνικής μας αντοχής και της οικονομικής μας δυνατότητας, με προσφορές και εφόδια και αποστολές επιστημόνων και ειδικών... στις χώρες τους. Μα είναι άλλο να τους πάρουμε όλους μέσα στα οπίτια μας!

Τι άλλο από εισβολή μπορεί να είναι η συστηματική παραβίαση των συνόρων και η λαθραία εισιθελική και παράνομη είσοδος στη χώρα κάθε ημέρα 300 έως 350 ανθρώπων από διαφορετική φυλή, με διαφορετική θρησκεία και γλώσσα και με όλως διάφορο από τον δικό μας πολιτισμό; Με τις πιο συγκρατημένες εκτιμήσεις πρόκειται για εισβολή 10.000 ξένων το μήνα... 120.000 και περισσότερων το χρόνο... Το ότι δεν κρατούν στα χέρια όπλα, δεν αναιρεί το χαρακτήρα εισβολής στο έδαφός μας. Απλούστατα, της προσδίδει το επίθετο «ειρηνική», που όμως δεν αλλάζει σε τίποτα την τραγική ουσία της και τις δραματικές συνέπειές της.

Δηλαδή, αν οι στρατιές των Ιταλών τον Οκτώβρη του 1940 και των Γερμανών του 1941 παρουσιάζονταν στα σύνορά μας άοπλοι, θα τους αφήνανε οι πρόγονοί μας να περάσουν; Θα τους επέτρεπαν να

εγκατασταθούν εδώ κατά χιλιάδες και να ασκούν όποιες ενέργειες και δραστηριότητες χωρίς Αντίσταση; Είναι τάχα πιο φιλική τώρα στους Έλληνες η Αγίου Παντελεήμονος; Είναι μήπως πιο Ελληνική σήμερα η Ομόνοια; Πιο «δικός μας» ο Ταύρος; Πιο ασφαλής η Μενάνδρου; η Ευριπίδου, η Θεάτρου; η Κουμουνδούρου;

Ο ηγέτης που προσδοκούμε, πρέπει να επαναδιακηρύξει το αυτονόητο. Ότι η Ελλάδα έχει σύνορα! Ότι η είσοδος στη χώρα πρέπει να γίνεται με βάση αρχές και νόμους. Κάθε κάτοικος και κάθε νεοεισερχόμενος πρέπει να τηρεί προϋποθέσεις νομιμότητας: Ταυτότητα (όνομα, καταγωγή, διεύθυνση), καταγραφή στοιχείων (σήμανση), κανόνες υγιεινής (υποχρεωτικοί εμβολιασμοί, ιατρικές εξετάσεις), προϋποθέσεις επαγγελματικής αποκατάστασης, άμεση ένταξη σε ασφαλιστικό φορέα, δηλωμένη κατοικία, παρακολούθηση προγράμματος εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας και κουλτούρας κ.λπ., κ.λπ.

Όχι «μπάτε, σκύλοι, αλέστε, κι αλεστικά μη δίνετε!»

Εδώ ήταν η Ελλάδα! και θα ξαναγίνει!

Όχι χώρα μπάχαλο!

Ας μας προσάψουν πως ξεχάσαμε τον Ξένιο Δία... Επιτέλους ας μας κρίνουν αφιλόξενους! Να κάνει την Ελλάδα αφιλόξενη στους παρανόμους! Σε καλό θα μας βγει.

Στους Ευρωπαίους εταίρους μας να διαμηνώσει ότι δεν είναι λογικό να είμαστε, όπως λέει ο λαός μας: «Και κερατάς μα και δαρμένος!» Τα σύνορα της Ελλάδας να γίνουν και να φυλάγονται αυστηρά ως σύνορα της Ευρώπης. Όχι μόνο με ένα λόχο Frontex. Μα με την αυστηρότητα, την πυγμή και την αποφασιστικότητα που φυλάγονται τα σύνορα της Ισπανίας και της Ιταλίας. (Αυτές οι χώρες σταμάτησαν ακαριαία τη λαθραία είσοδο στα εδάφη τους).

Να ξαναθέσει προς συζήτηση τη «Λισαβόνα II» και αν βρει μπροστά του τείχος απροσπέραστο υποκρισίας και εθελουφλισμού, να πάρει την απόφαση να χορηγήσει μαζικά νόμιμους τίτλους πολιτικού ασύλου σε όλους τους λαθρομετανάστες και να τους δώσει και τα εισιτήρια να σκορπιστούν στις χώρες της «φιλάνθρωπης» και «πολυπολιτισμικής» Ευρώπης.

Το ελληνικό «φίλτρο» των λαθρομεταναστών μπουκώσε, να πει στους Ευρωπαίους ηγέτες..., γέμισε τρύπες!

Η μαζική «εισαγωγή» λαθρομεταναστών στην Ελλάδα δεν είναι τυχαίο φαινόμενο. Γίνεται με σχέδιο, με οργάνωση, με κυκλώματα δουλεμπόρων που εκμεταλλεύονται τον ανθρώπινο πόνο και την ανάγκη... Αυτοί πρέπει να χτυπηθούν αλύπητα. Ως εχθροί του κράτους. Και μη μας πείτε, κύριοι αρμόδιοι, πως είναι αδύνατο να βρείτε τους διακινητές δουλέμπορους.

Πρόσφατα είδαμε στην τηλεόραση κάποιους απ' αυτούς στη γείτονα χώρα, να δίνουν συνεντεύξεις σε Έλληνες δημοσιογράφους και να εξηγούν τις μεθοδεύσεις τους, να αναλύουν τους κινδύνους της «δουλείας», να περιγράφουν δρομολόγια... Ένας Τούρκος δουλέμπορος μάλιστα ομολογούσε ότι χάρη στο «επάγγελμά» του αυτό αγόρασε διαμέρισμα την Πόλη και σπουδάζει την κόρη του γιατρό.

Οι δημοσιογράφοι τους ανακαλύπτουν... μα οι υπηρεσίες του κράτους δεν μπορούν να κάνουν τίποτα; Πού είναι η ελληνική Μοσάντ; Την παλιά ΚΥΠ τι την κάνετε; Η τωρινή ΕΥΠ εξαντλεί τις δραστηριότητές της σε αλληλοπαρακολουθήσεις κυβερνητικών και αντικυβερνητικών εντός της χώρας;

Τολμήστε το, κύριοι ΕΥΠιτζήδες! Ξετρυπώστε τους διακινητές λαθρομεταναστών στους τόπους δράσης τους και «κόψτε τους τον κ... »! Να μάθουν κάποιιοι, επιτέλους, πως δεν παίζουνε με την Ελλάδα!

Δυστυχώς, σήμερα την Ελλάδα και τους Έλληνες... οι πάντες εμπαιίζουν!

* Για τους τσιγγάνους, αυτούς τους άμοιρους αλλοδαπούς μέσα στην ίδια τους την πατρίδα... πρέπει να εφαρμοστεί ένα άμεσο σχέδιο ένταξης τους στην ελληνική κοινωνία. Αρκετοί έχουν ήδη ενταχθεί. Κυρίως όσοι ξέφυγαν από τους γκετοποιημένους οικισμούς της αθλιότητας και διασκορπίστηκαν στον εγχώριο κοινωνικό ιστό ως έμποροι.

Τα παιδιά όλων των τσιγγάνων πρέπει πάση θυσία να μορφωθούν. Κι αυτό δε γίνεται με αερολογικές θεωρίες και χαϊδέματα αδυναμιών. Πρέπει να αναγκαστούν οι γονείς τους να τα στείλουν στα ελληνικά σχολεία. Όχι σε σχολεία μέσα στα γκέτο των γύφτων. Εκεί δε λειτουργούν σχολεία! Το έχω ζήσει επί χρόνια.

Δύο τρόποι απομένουν, για να μάθουν γράμματα και να ενταχθούν οι νέοι τουλάχιστον τσιγγάνοι, ισότιμοι στην κοινότητα των συμπολιτών τους Ελλήνων. Ο ένας είναι η διασπορά των παιδιών τους σε κοινά σχολεία, σε ποσοστό όχι πάνω από 5 % ανά τάξη σε αναλογία με τους Έλληνες. Με υποχρεωτική φοίτηση και με «ποινές» προς τους γονείς, εάν αδιαφορούν ή παρεμποδίζουν τη φοίτηση των παιδιών τους. (Πρότεινα σε άλλο κεφάλαιο τη χορήγηση ειδικού σεβαστού ποσού επιδόματος σε τσιγγάνους γονείς, που τα παιδιά τους φοιτούν κανονικά και χωρίς απουσίες στα ελληνικά σχολεία).

Αποτελεσματικότερο θα ήταν να δημιουργηθούν, τουλάχιστον για μια μεταβατική περίοδο τριών δεκαετιών, αξιοπρεπή και πρότυπα σχολεία τσιγγανοπαιδών, νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια, με εσωτερική φοίτηση, διαμονή, διατροφή κ.λπ., όπου θα διδάσκονται και γράμματα και υγιεινή και ελληνική κουλτούρα ζωής. Και να μην επιτρέπεται σε κανέναν και καμιά να εγκαταλείψει το 12ετές υποχρεωτικό πρόγραμμα εκπαίδευσης, ούτε με τη συνηθισμένη πρόφαση γάμου!!!

Η φυλή των τσιγγάνων αλλά και η ελληνική κοινωνία θα είχαν να κερδίσουν πολλά από μια διαδικασία σωστής και σύγχρονης εκπαίδευσης των τσιγγανοπαίδων. Η αλήθεια που αποκρύπτεται από τους ειδικούς, γιατί πληγώνει, είναι πως στο πιο συντριπτικό τους ποσοστό τα τσιγγανόπουλα σήμερα «εκπαιδεύονται» συστηματικά στην παραβατικότητα και στον παρασιτισμό...

* Όσο για τις κοινωνίες των εγκλειστών, για τα σχολεία της οργανωμένης βίας και παρανομίας, τις ελληνικές φυλακές, θα έλεγα πως ο ηγέτης που θα ήθελε να αλλάξει ριζικά τα πράγματα, θα τις απάλλαξε από τους αλλοδαπούς φυλακισμένους, στέλνοντάς τους στις πατρίδες τους. Ακόμα και με πληρωμή εισιτηρίων και τροφείων. Ακόμα και με κρατική συνδρομή στο χτίσιμο φυλακών στην Αλβανία.

Και βέβαια με απαγόρευση της επανεισόδου τους στη χώρα μας, έστω και μετά την νόμιμη αποφυλάκισή τους. Δεν τους θέλουμε! Μας αρκούν οι «δικοί» μας.

* Αυτό που πρέπει τάχιστα να ρυθμιστεί, είναι επίσης το ζήτημα των ελληνοποιήσεων. Είναι πολλοί οι αλλοδαπής καταγωγής συμπολίτες μας, οι οποίοι ήρθαν εδώ ως μετανάστες, εργάζονται νόμιμα και ζουν ανάμεσά μας για δεκαετίες, και ζητούν να ενσωματωθούν πλήρως στην ελληνική κοινωνία. Ελεγκτικές επιτροπές με ευρεία εκπροσώπηση τοπικών φορέων και θεσμικών παραγόντων, σε επίπεδο Δήμου, θα μπορούσαν να προβούν σε διαπίστωση εάν και κατά πόσον οι αιτούντες την ελληνική ιθαγένεια και υπηκοότητα, είναι πλέον συμμετοχοί στα βασικά στοιχεία του Ελληνισμού (ελληνική γλώσσα, ορθόδοξη χριστιανική παράδοση, ήθος, ευνομία, αίσθημα πατρίδας) και να τους δώσουν τη χαρά της ένταξής τους. Να γίνουν Έλληνες!

Σε όσους δεν είναι δυνατό να ενταχθούν στο γηγενή πληθυσμό, με ιθαγένεια ελληνική και πλήρη δικαιώματα του Έλληνα πολίτη, αφού διαφέρουν ριζικά στη φυλετική, θρησκευτική και εθνική υπόστασή τους, να τους χορηγηθεί ταυτότητα νόμιμου κάτοικου με όλες τις υποχρεώσεις και όλα τα δικαιώματα των Ελλήνων πολιτών, με εξαίρεση τέσσερα:

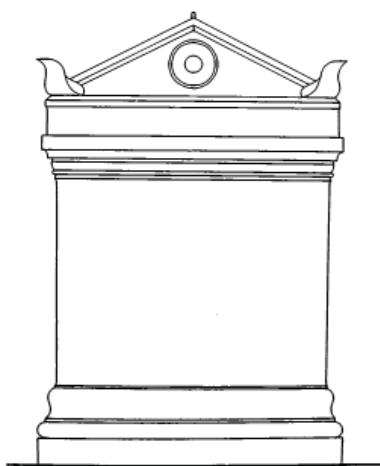
Την ελληνική ιθαγένεια (την κατ' όνομα δηλαδή ένταξη στο γένος των Ελλήνων).

Την υποχρέωση για στράτευση στις ένοπλες δυνάμεις της χώρας.

Το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι για τη Βουλή των Ελλήνων.

Το δικαίωμα να διορίζονται ως εκπαιδευτικοί στην Πρωτοβάθμια και στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση των Ελληνόπουλων.

Δεν απηχούν ρατσιστική διάθεση οι παραπάνω προτάσεις. Αντίθετα μάλιστα, η άμεση εφαρμογή τους θα έθετε υπό έλεγχο μια βόμβα έτοιμη να εκραγεί στα θεμέλια της κοινωνίας μας. Θα βοηθούσε επίσης αποτελεσματικά στην εκτόνωση του υφέροντος (και εν πολλοίς δικαιολογημένου) ρατσισμού που καλλιεργείται τελευταία από τη διευρυμένη αταξία, την ανομία και την εγκληματικότητα των λαθρομεταναστών. Πηγές των αρνητικών αυτών χαρακτηριστικών που τους προσάπτονται, είναι κατά κύριο λόγο η κρύφια διαβίωση, ο απομονωτισμός και η περιθωριοποίησή τους.

Σε όσους βιαστούν να κατακρίνουν...

Οι απόψεις που περιέχονται στην ανά χειρας μπροσούρα, εκφράζουν την απογοήτευση και την οργή ενός απλού δάσκαλου των Ελληνόπουλων, μαζί και την ελπίδα του. Είναι βέβαιο ότι θα αντιμετωπιστούν από τους κατ' επάγγελμα πολιτικολογούντες με ειρωνικούς σχολιασμούς και λοιδορίες. Ο πάσχων και σκεπτόμενος λαός, όμως, θα τις επικροτήσει. Σε αυτό το λαό απευθύνομαι, στο λαό της χώρας μου, που ζει και υποφέρει και απογοητεύεται και νιώθει θλίψη και κατήφεια, με όσα συμβαίνουν γύρω του τούτες τις μέρες.

Πού θα πάει η κατάσταση; Πόσο πιο κάτω θα καταρακυλήσουμε; Έχει άραγε πιο κάτω;

Μισθοί και συντάξεις λεηλατήθηκαν, ο παραγωγικός ιστός μαράθηκε, η τάξη η εργατική και η τάξη των νοικοκυραίων (η μεσαία τάξη) έχουν εξουθενωθεί, το κοινωνικό κράτος πλήττεται καθημερινά, η αγορά βάζει λουκέτο, η οικοδομή πνέει τα λοίσθια, η παιδεία όλο και περισσότερο εκπίπτει και αφελληνίζεται, η ανεργία διογκώνεται, οι νέοι βιώνουν απελπισία μέλλοντος... και πάνω από όλα τα δυσοίωνα και μαύρα, γιγαντώνεται μια εγκληματικότητα πρωτόφαντη! Ούτε μέσα στο σπίτι του δε νιώθει πια ασφάλεια ο Έλληνας.

Σας ερωτώ: Διαφέρει κάτι η κατάσταση αυτή από ήττα σε πόλεμο και κατοχή; Είναι άμεση η ανάγκη ανατροπής!

Κάτι καινούργιο προσμένουμε. Κάτι που θα συνεγείρει τα πλήθη και θα αφυπνίσει τις έσχατες δυνάμεις του Ελληνισμού.

Όχι, δε χαρίζουμε στους φασίστες τον πατριωτισμό, ούτε στους αριστερούς την κοινωνική ευαισθησία, ούτε στους κεφαλαιοκράτες τις πηγές πλούτου της χώρας. Τα παλαιά πολιτικοϊδεολογικά καλούπια χρεοκόπησαν! Χρειαζόμαστε καινούργια αγγεία για το νέο κρασί μας! Τα χρησιμοποιημένα θα το ξινίσουν πάλι...

Η ανάπτυξη θέλει φιλότιμη δουλειά από τους εργαζόμενους, θέλει και πειθαρχία. Η επιχειρηματικότητα θέλει τόλμη και φαντασία. Μπορούμε να έχουμε και ανάπτυξη και ιδιωτική επιχειρηματικότητα, με την εγγύηση του κράτους ως προς τα δικαιώματα και τις αμοιβές των εργαζόμενων αλλά και με συγκεκριμένο πλαίσιο δράσης της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Με ξεκάθαρο, δίκαιο, πάγιο και σταθερό για χρόνια, σύστημα φορολογίας όλων των πολιτών, μηδέν εξαιρουμένων των επιχειρηματιών, των εφοπλιστών, των αλλοδαπών, των τσιγγάνων... Καθένας με τις δυνάμεις του -αναλογικά- να συνεισφέρει στον κοινό πλούτο της χώρας και στο κοινωνικό κράτος.

Βεβαίως μας χρειάζονται και κρατικοί υπάλληλοι ευγενείς, αδιάφθοροι και αυστηρά ελεγχόμενοι για την αποδοτικότητα και την εντιμότητά τους.

Ναι, φίλες και φίλοι, μπορεί ο λαός να χαρεί τη δικιά του δημοκρατία... Με την περηφάνια του πατριωτισμού του, με την αξιοπρέπεια των κοινωνικών παροχών, με τη λογικευμένη εκμετάλλευση του εθνικού πλούτου, με μηχανισμούς ελέγχου των κρατικών αξιωματούχων, με ισονομία, με δικαιοσύνη με νομιμότητα.

Αρκεί να οδηγηθεί στο μέλλον του από έναν εμπνευσμένο, άξιο και χαρισματικό Ηγέτη!

Ας βάλει μια σειρά σε αυτή τη χώρα ο «αναμε-
νόμενος», κι ύστερα ας ξεχαστεί... ας του προσάψει, ως
συνήθως, ο λαός το ανάθεμα!

Ας μη μας διαφεύγει πως ο Ελευθέριος Βενιζέ-
λος πέθανε στην ξένη, καταδικασμένος από την πολι-
τεία των Ελλήνων «εις θάνατον»! Ποιος; Ο Ελευθέριος
Βενιζέλος!... Ο ηγέτης που παρέλαβε μια διαλυμένη
Ελλάδα ως τη Θεσσαλία, και την έφτασε έως τον Έβρο
ποταμό!

Και στη Μικρά Ασία θα την πήγαινε, άμα τον
άφηναν οι «σύμμαχοι» κι οι βασιλιάδες!

Έναν τέτοιο ηγέτη περιμένουμε... ως άλλον Κι-
γκινάτο!

Γιάννης Δ. Μπάρτζης

Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
«ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΕΝΑΝ ΗΓΕΤΗ!» ΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗ Δ. ΜΠΑΡΤΖΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗ-
ΘΗΚΕ, ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΙΚΟ-
ΝΟΓΡΑΦΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ Ι.
ΜΠΑΡΤΖΗ ΜΕ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΤΟ ΔΕΚΕΜ-
ΡΙΟ ΤΟΥ 2011. ΟΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΔΙΟΡ-
ΘΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΠΑΡΤΖΗ.
Η ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ ΕΠ-
ΝΑΝ ΣΤΟ ΨΗΦΙΑΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
«STUDIO OSTRIA» ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥ-
ΠΗ 38, ΑΘΗΝΑ. ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ 10 ΑΡΙΘ-
ΜΗΜΕΝΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ.

Αριθμός αντίτυπου: